

ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

THE UNDERSTANDING READINESS AND COMPETENCY OF THE SMALL AND
MEDIUM ENTERPRISES OWNERSHIPS OF THAILAND TOWARDS
THE ASEAN ECONOMIC COMMUNITY

โดย

จำสืบเอก พลสิทธิ์ศักดิ์ แสนจำลาห์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ
คณะบริหารธุรกิจ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2556

**THE UNDERSTANDING READINESS AND COMPETENCY OF THE SMALL AND
MEDIUM ENTREPRISES OWNERSHIPS OF THAILAND TOWARDS
THE ASEAN ECONOMIC COMMUNITY**

BY

1MSGT PASITSAK SANJUMLA

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR**

**THE DEGREE OF MASTER OF MANAGEMENT IN ENTREPRENEURSHIP
FACULTY OF BUSINESS ADMINISTRATION**

GRADUATE SCHOOL, RANGSIT UNIVERSITY

2013

วิทยานิพนธ์เรื่อง

ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
ECONOMIC COMMUNITY

โดย

จำสืบเอก พลสิทธิ์ศักดิ์ แสนจำลาห์

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ

For the degree of Master of Management program in Entrepreneurship

มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2556

รศ.สมจิตร์ ล้วนจำเริญ
ประธานกรรมการสอบ

ผศ.ดร.รุจาภา แพ่งเกษร
กรรมการ

ดร.ณกมล จันทร์สัม
กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(ผศ.ร.ต.หญิง ดร.วรรณิ์ สุขสาตร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

20 พฤษภาคม 2557

Thesis entitled

**THE UNDERSTANDING READINESS AND COMPETENCY OF THE SMALL AND
MEDIUM ENTREPRISES OWNERSHIPS OF THAILAND TOWARDS THE ASEAN
ECONOMIC COMMUNITY**

by

PASITSAK SANJUMLA

Was submitted in partial fulfillment of the requirements
For the degree of Master of Management programs in Entrepreneurship

Rangsit University

Academic Year 2013

Assoc.Prof. Somchit Luanchamroen
Examination Committee Chairperson

Asst.Prof. Rujapa Paengkesorn, D.B.A.
Member

Nakamol Chansom, Ph.D.
Member and Advisor

Approved by Graduate School

(Asst.Prof.Plт.Off. Vanee Sooksatra, D.Eng.)

Dean of Graduate School

May 20, 2014

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะสำเร็จลุล่วง ไปไม่ได้หากไม่ได้รับความกรุณาจาก ท่านอาจารย์ ดร.ณกมล จันทร์ สม อาจารย์ที่ปรึกษา โดยท่านได้สละเวลาอันมีค่า ในการ ให้คำปรึกษา ตั้งแต่ การนำเสนอเค้าโครงการวิจัย กรอบแนวความคิดในการศึกษาวิจัย รวมทั้ง คำแนะนำ เกี่ยวกับ รายละเอียดของเนื้อหาทั้งหมด และการ แก้ไขข้อผิดพลาดด้วยดีอย่างสม่ำเสมอ และที่สำคัญ ขอขอบคุณในความกรุณาของคณะกรรมการสอบเค้าโครงการวิจัยที่ได้ให้คำแนะนำเพื่อนำไป ปรับแก้ วิทยานิพนธ์เพื่อความสมบูรณ์แห่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

การลงพื้นที่ในการเก็บข้อมูลแบบสอบถามของ ขอบพระคุณผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อมกิจการผลิตสินค้า กิจการบริการ และกิจการค้าส่ง การค้าปลีก และการซ่อมแซม ยานยนต์ฯ ที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ของผู้ประกอบการฯ นับว่าเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์และมีคุณค่าอย่างยิ่งกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ทำให้ สามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้เป็นอย่างดีและสามารถนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เพื่อนำไปสรุป อภิปรายผล และสามารถให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจที่จะทำการวิจัยนี้ต่อไป

ขอขอบคุณ เจ้าหน้าที่ประสานงานหลักสูตรการจักก รามหาบัณฑิต สาขาการเป็น ผู้ประกอบการ (ศูนย์วิภาวดีรังสิต) โดยเฉพาะเพื่อนันต์ฯ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ห้องสมุดมหาวิทยาลัย รังสิต (เมืองเอก) และเจ้าหน้าที่ห้องสมุด (ศูนย์วิภาวดีรังสิต) ที่อำนวยความสะดวก และสนับสนุน ในการค้นคว้าข้อมูลประกอบเพื่อความสมบูรณ์ของเนื้อหาวิทยานิพนธ์

เหนือสิ่งอื่นใดคือกำลังใจจาก ครอบครัว กัลยาณมิตร และ เพื่อนร่วมงาน ที่ให้กำลังใจ พร้อมทั้งให้การสนับสนุนข้อมูล ข้อคิดดีๆ เป็นแรงผลักดันที่ทำให้วิทยานิพนธ์นี้ลุล่วงไปด้วยดี

จำสิบเอก พลธิษฐ์ศักดิ์ แสนจำลาห์

ผู้วิจัย

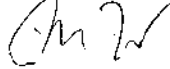

5209576 : สาขาวิชา : การเป็นผู้ประกอบการ ; กจ.ม. (การเป็นผู้ประกอบการ)
 คำสำคัญ : ความเข้าใจ, ความพร้อม, ซึ่ดความสามารถ, ผู้ประกอบการวิสาหกิจ
 ขนาดกลาง และขนาดย่อม, ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

พลีทัศน์ศักดิ์ แสนอำลาห์ : ความเข้าใจ ความพร้อม และซึ่ดความสามารถของผู้ประกอบการ
 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
 (UNDERSTANDING READINESS AND COMPETENCY OF THE SMALL AND MEDIUM
 ENTERPRISES OWNERSHIPS TO ASEAN ECONOMIC COMMUNITY), อาจารย์ที่ปรึกษา :
 ดร.ณกมล จันทร์สม, 185 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความเข้าใจ ความพร้อม และ
 ซึ่ดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น
 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 2) ศึกษาลักษณะประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อระดับความเข้าใจ
 ความพร้อม และซึ่ดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย
 ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ผลการวิจัย พบว่า 1) ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ
 ขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก และ
 มีบางส่วนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง 2) ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาด
 กลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับปาน
 กลาง 3) ซึ่ดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการ
 เป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นประเด็นการแสวงหาแหล่ง
 วัตถุดิบเพื่อให้ได้วัตถุดิบที่ดีและมีคุณภาพเพื่อลดต้นทุนในการผลิตอยู่ในระดับมาก 4) ระดับ
 การศึกษาที่แตกต่างกันจะมีผลต่อความเข้าใจ ความพร้อม และซึ่ดความสามารถของผู้ประกอบการ
 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน
 5) เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่แตกต่างกันจะมีผลต่อความเข้าใจ ความพร้อม และซึ่ดความสามารถ
 ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นต่อประชาคมเศรษฐกิจ
 อาเซียน แตกต่างกัน 6) รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันจะมีผลต่อความเข้าใจ ความพร้อม และ
 ซึ่ดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นต่อ
 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน 7) ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกันจะมีผลต่อ
 ความเข้าใจ ความพร้อม และซึ่ดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
 ของไทยต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

ลายมือชื่อนักศึกษา.....พลีทัศน์ศักดิ์ แสนอำลาห์.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

5209576 : MAJOR : ENTREPRENEURSHIP ; M.M. (ENTREPRENEURSHIP)

KEY WORD : UNDERSTANDING, READINESS, COMPETENCY, SMEs, AEC

IMSGT PASITSAK SANJUMLA : THE UNDERSTANDING READINESS AND COMPETENCY OF THE SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES OWNERSHIPS TO ASEAN ECONOMIC COMMUNITY. THESIS ADVISOR : NAKAMOL CHANSOM, Ph.D., 185 P.

The objective of this research is to 1) Study the understanding readiness and competency of the small and medium enterprises ownerships of Thailand towards the ASEAN Economic Community 2) Study demographic characteristics that affect the level to understanding readiness and capacity of the small and medium enterprises ownerships of Thailand towards the ASEAN Economic Community.

The results showed that: 1) Understanding of the small and medium enterprises ownerships of Thailand towards the ASEAN Economic Community (AEC) as a whole at a high level, and have some understanding in medium 2) Readiness of the small and medium enterprises ownerships of Thailand towards the ASEAN Economic Community as a whole is moderate 3) Competency of the small and medium enterprises ownerships of Thailand towards the AEC as a whole is moderate. Except for the sourcing of raw materials to obtain the raw material quality and to reduce production costs in the 4) Level of education the difference will affect the understanding of the readiness and competency of the small and medium enterprises ownerships of Thailand towards the AEC different 5) Investments on the acquisition of different affects to understanding readiness and competency of the small and medium enterprises ownerships of Thailand towards a per AEC different 6) Monthly income varied to affect understanding readiness and competency of the small and medium enterprises ownership of Thailand towards the AEC different 7) The duration of the business is different to affect understanding readiness and competency of the small and medium enterprises ownerships of Thailand towards the AEC different.

Student's Signature..... *pasitsak sanjumla* Thesis Advisor's Signature..... *Nakamol Chansom*

สารบัญ

หน้า

กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ช
สารบัญรูป	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ที่มาและแนวคิดในการศึกษา	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษา	4
1.3 ขอบเขตการวิจัย	5
1.4 กรอบแนวคิด	5
1.5 สมมติฐานการศึกษา	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
1.7 นิยามศัพท์	7
1.8 แผนการดำเนินงาน	8
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	
2.1 แนวคิดความเข้าใจ	9
2.2 แนวคิดความพร้อม	11
2.3 แนวคิดขีดความสามารถ	14
2.4 แนวคิดความได้เปรียบในการแข่งขัน	19
2.5 แนวคิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	29
2.6 แนวคิดผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	37
2.7 ทฤษฎีความได้เปรียบเชิงแข่งขัน	46
2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	52

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	
3.1 รูปแบบการศึกษา	63
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	63
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	65
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	67
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	67
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง	70
ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	74
ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน	85
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	124
5.2 อภิปรายผล	128
5.3 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย	132
5.4 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	133
บรรณานุกรม	135
ภาคผนวก	143
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	144
ภาคผนวก ข (ร่าง) แผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	150

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ประวัติผู้วิจัย

185

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1	8
2.1	21
2.2	39
2.3	41
2.4	42
2.5	43
4.1	70
4.2	70
4.3	71
4.4	71
4.5	72
4.6	72
4.7	73
4.8	74
4.9	78
4.10	82

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.11 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความเข้าใจของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน	85
4.12 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน	86
4.13 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับขีดความสามารถของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน	86
4.14 แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามอายุ	87
4.15 แสดงผลการวิเคราะห์ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามอายุ	88
4.16 แสดงผลการวิเคราะห์ขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน จำแนกตามอายุ	88
4.17 แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษา	89
4.18 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับความเข้าใจของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe	90

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.19	91
แสดงผลการวิเคราะห์ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษา	
4.20	91
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe	
4.21	92
แสดงผลการวิเคราะห์ขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษา	
4.22	93
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe	
4.23	94
แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามลักษณะของการประกอบธุรกิจ	
4.24	95
แสดงผลการวิเคราะห์ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามลักษณะของการประกอบธุรกิจ	
4.25	95
แสดงผลการวิเคราะห์ขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามลักษณะของการประกอบธุรกิจ	

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.26	แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ	96
4.27	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่แตกต่างกันโดยวิธีการของ Scheffe	98
4.28	แสดงผลการวิเคราะห์ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ	99
4.29	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่แตกต่างกันโดยวิธีการของ Scheffe	101
4.30	แสดงผลการวิเคราะห์ขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ	102
4.31	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่แตกต่างกันโดยวิธีการของ Scheffe	104
4.32	แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	106

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.33	107
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับความเข้าใจของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน โดยวิธีการ ของ Scheffe	
4.34	108
แสดงผลการวิเคราะห์ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนก ตามรายได้ต่อเดือน	
4.35	110
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับความพร้อมของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน โดยวิธีการ ของ Scheffe	
4.36	111
แสดงผลการวิเคราะห์ขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	
4.37	113
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับขีดความสามารถของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน โดยวิธีการ ของ Scheffe	
4.38	114
แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตาม ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ	
4.39	116
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับความเข้าใจของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe	

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.40	แสดงผลการวิเคราะห์ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ	117
4.41	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe	119
4.42	แสดงผลการวิเคราะห์ขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ	120
4.43	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe	122

สารบัญรูป

รูปที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
2.1 แสดงตัวอย่างที่องค์การขาดขีดความสามารถหลัก	16
2.2 แสดงตัวอย่างองค์การหรือหน่วยงานที่มีความสามารถหลักที่ดี	16
2.3 ระบบเพชร	47

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและแนวคิดในการศึกษา

ปัจจุบัน กระแสการเปลี่ยนแปลงทางด้าน การเมือง สิ่งแวดล้อม สังคม และเทคโนโลยี เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations) หรืออาเซียน (ASEAN) ได้มีการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวด้วยการก้าวสู่การเป็น ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ซึ่งกำลังอยู่ในขั้นตอนของการขับเคลื่อนแผนการดำเนินงาน โดยจะสามารถทำให้ประชาคมอาเซียนก้าวสู่ทศวรรษที่ 4 ได้อย่างเท่าเทียมกับประชาคมในภูมิภาคอื่นทั่วโลก ประชาคมอาเซียนมีการกำหนดแผนการดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างศักยภาพให้แก่ประเทศสมาชิกอาเซียน โดยอาศัยกลไกสำคัญในการ ปฏิรูปประชาคมอาเซียนให้เป็นสถาบันหรือ องค์กรที่มีศักยภาพสามารถแข่งขัน ทางด้านการเมืองและความมั่นคง เศรษฐกิจ และสังคมและวัฒนธรรม กับประชาคมต่างๆ ในสังคมโลกได้ รวมทั้ง ส่งเสริมการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นกับประชาคมอาเซียน และเพื่อสนองตอบต่อประโยชน์ของประชาชนภายในประเทศ สมาชิกฯ แต่ละประเทศมากขึ้น หากประชาคมอาเซียนประสบผลสำเร็จในการก่อตั้งเป็นประชาคมอาเซียน คงหลีกเลี่ยงไม่ได้ในเรื่องของการประสานความร่วมมือหรือการสร้าง เครือข่ายภาคีระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน ด้วยกัน ในการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 8 เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2545 ที่ประชุมได้มีการลงนามในบันทึกข้อตกลงร่วมกันเพื่อรับรองปฏิญญาอาเซียนคอนคอร์ดสอง (Bali Concord II) ณ เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ทำให้การจัดตั้งประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ.2558 เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น การจัดตั้งประชาคมอาเซียนตั้งอยู่บนพื้นฐานของ 3 เสาหลัก ประกอบด้วย ประชาคมการเมืองและความมั่นคง อาเซียน (ASEAN Political - Security Community : APSC) ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio - Cultural Community : ASCC) โดยผู้นำประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน ณ ขณะนั้นได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและตระหนักว่าประเทศสมาชิกฯ ควรมี การรวมตัวกันให้แข็งแกร่งเพื่อเป็น ศูนย์กลางของอาเซียน ดังนั้น การประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน

ครั้งที่ 12 ณ ประเทศฟิลิปปินส์ เมื่อวันที่ 9-15 เดือนมกราคม พ.ศ.2550 ประเทศสมาชิกฯ จึงได้ตัดสินใจร่วมกันที่จะเร่งรัดการดำเนินการจัดตั้งประชาคม อาเซียนให้แล้วเสร็จภายใน พ.ศ.2558 และในการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 13 เมื่อวันที่ 18-22 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2550 ประเทศสิงคโปร์ ผู้นำอาเซียนและประเทศสมาชิกฯ ได้ร่วมกันลงนามในกฎบัตรอาเซียน เพื่อแสดงถึงเจตนารมณ์อันแรงกล้าที่จะเร่งรัดการก่อตั้งประชาคมอาเซียน ให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว เพื่อให้ประเทศสมาชิกสามารถสร้างเครือข่ายความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ระหว่างกัน ซึ่งจะเห็นได้จากการให้ความสำคัญและการจับมือกันของประเทศสมาชิกประชาคม อาเซียนตาม 3 เสาหลัก ตลอดจนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการจัดการกับปัญหาภัยคุกคาม รูปแบบต่างๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการกับปัญหาภัยคุกคามต่างๆ มากยิ่งขึ้น

ท่ามกลางบริบททางเศรษฐกิจ การค้าและการลงทุน ระหว่างประเทศที่มีการแข่งขันสูง อันส่งผลให้ประเทศต่างๆ ต้องปรับตัวเพื่อให้ได้รับประโยชน์จากระบบเศรษฐกิจโลก รวมถึง การรวมกลุ่มการค้ากันของประเทศต่างๆ อาทิ สหภาพยุโรป และเขตการค้าเสรีอเมริกาเหนือ ผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียนได้เห็นชอบเมื่อปี 2545 ให้จัดตั้ง “ประชาคมเศรษฐกิจของอาเซียน ” ภายในปี 2558 เพื่อส่งเสริมให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว มีการเคลื่อนย้ายเงินทุน สินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมือระหว่างประเทศสมาชิกโดยเสรี ส่งเสริมขีดความสามารถ ในการแข่งขันของอาเซียน ลดช่องว่างของระดับการพัฒนาของประเทศสมาชิกอาเซียนและส่งเสริม ให้อาเซียนสามารถรวมตัวเข้ากับประชาคมโลกได้อย่าง เท่าเทียม ซึ่งกระบวนการจัดตั้งประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งเป็นหนึ่งในเสาหลักในการที่จะทำให้อาเซียนบรรลุสู่ การเป็น “ประชาคม อาเซียน ” ภายในปี 2558 มีรากฐานมาจาก การนำความร่วมมือและความตกลงทางเศรษฐกิจ ที่อาเซียนได้ดำเนินการมาระยะหนึ่งแล้ว มาต่อยอดให้มีผลเป็นรูปธรรมและมีแบบแผนมากยิ่งขึ้น อาทิ ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน ความตกลงด้านการส่งเสริมการลงทุน อาเซียน ความตกลงด้านการท่องเที่ยวของอาเซียน และความตกลงว่าด้วยความร่วมมือ ด้านอุตสาหกรรมอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจของอาเซียน จะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยขยาย ปริมาณการค้าและการลงทุนภายในภูมิภาค ลดการพึ่งพาทลาดในประเทศที่สาม สร้างอำนาจ การต่อรองและศักยภาพในการแข่งขันของอาเซียนในเวทีเศรษฐกิจโลก เพิ่มสวัสดิการและยกระดับ ความเป็นอยู่ของประชาชนของประเทศสมาชิกอาเซียน บนหลักการของการจัดตั้งประชาคม เศรษฐกิจ ซึ่งได้แก่ การประหยัดต่อขนาด การแบ่งงานกันทำ และการพัฒนาความชำนาญ ในการผลิตของประเทศสมาชิกอาเซียน

กระทรวงการต่างประเทศ (2550: 22) ได้จัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Blueprint) ซึ่งแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือ พิมพ์เขียวนโยบายของอาเซียนด้านการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (APBSD) 2004-2014 ได้กำหนดกรอบแนวทางสำหรับการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งประกอบด้วยแผนยุทธศาสตร์การดำเนินงาน มาตรการนโยบายต่างๆ และผลลัพธ์ ทั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- 1) เร่งการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างเหมาะสมตามความแตกต่างของประเทศสมาชิกอาเซียน
- 2) พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันและการปรับตัวของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอาเซียน โดยอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลตลาด การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และทักษะของแรงงาน เงินทุนรวมทั้งเทคโนโลยี
- 3) เสริมสร้างความยืดหยุ่นให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของอาเซียน เพื่อให้รับมือกับผลกระทบที่เกิดจาก เศรษฐกิจมหภาคและความไม่มั่นคงทางการเงิน ตลอดจนความท้าทายที่จะเกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมทางการค้าที่เสรีมากขึ้น และ
- 4) เพิ่มการมีส่วนร่วมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อภาพรวมการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาภูมิภาคอาเซียน

การดำเนินงาน

- 1) ดำเนินการตาม พิมพ์เขียวนโยบายของอาเซียนด้านการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(APBSD) 2004-2014
- 2) ส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและการมีส่วนร่วมในการสร้างเครือข่ายผลิตและการกระจายสินค้าของภูมิภาค
- 3) ส่งเสริมแนวทางการปฏิบัติที่ดีในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมสู่การประเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ใน พ.ศ.2558 ประเทศไทยซึ่งเป็นหนึ่งใน 5 ของสมาชิกผู้ก่อตั้งและเป็นจุดกำเนิดของอาเซียนไทยมีบทบาทอย่างแข็งขันในกิจกรรมของอาเซียนตลอดมา รวมทั้งยังมีส่วนผลักดันให้อาเซียนมีโครงการความร่วมมือในด้านต่างๆ ที่ทัน กับสถานการณ์และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและ สถานการณ์ระหว่างประเทศ อาทิ การจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน การประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก สนธิสัญญาเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์

ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในขณะที่เดียวกันอาเซียนก็มีความสำคัญต่อประเทศไทย โดยนอกจากจะสร้างพันธมิตรและความเป็นปึกแผ่น ตลอดจนเสถียรภาพและสันติภาพในภูมิภาคแล้วยังช่วยเพิ่มอำนาจต่อรองในการเจรจาระหว่างประเทศ และร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหาข้ามชาติ และการพัฒนาขั้นพื้นฐานต่างๆ อย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนั้น ความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมภายในอาเซียนได้เปิดโอกาสให้มีการขยายตัวด้านการค้า และการลงทุนในประเทศไทยมากขึ้น ซึ่งนำผลดีมาสู่เศรษฐกิจของประเทศไทยและของประเทศสมาชิกอาเซียนโดยรวม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษา ถึงความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อ หาแนวทางในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยในเวทีประชาคมอาเซียน

1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1.2.1 ศึกษาความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.2.2 ศึกษาความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.2.3 ศึกษาขีดความสามารถของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.2.4 ศึกษาลักษณะประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อระดับ ความเข้าใจของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.2.5 ศึกษาลักษณะประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อระดับความพร้อม ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.2.6 ศึกษาลักษณะประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อระดับขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.3 ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 ขอบเขตเนื้อหา

การศึกษานี้ทำการศึกษาเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการ วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยโดยศึกษาถึงความเข้าเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ความพร้อมผู้การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ชัดความสามารถ และแนวทางในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.3.2 ขอบเขตประชากร

การศึกษานี้ผู้วิจัยได้กำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่างโดยกำหนดคุณสมบัติคือเป็นผู้ประกอบการ วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมในพื้นที่ กรุงเทพมหานคร มีจำนวน 518,540 ราย ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 19.58 ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2554: 4-6)

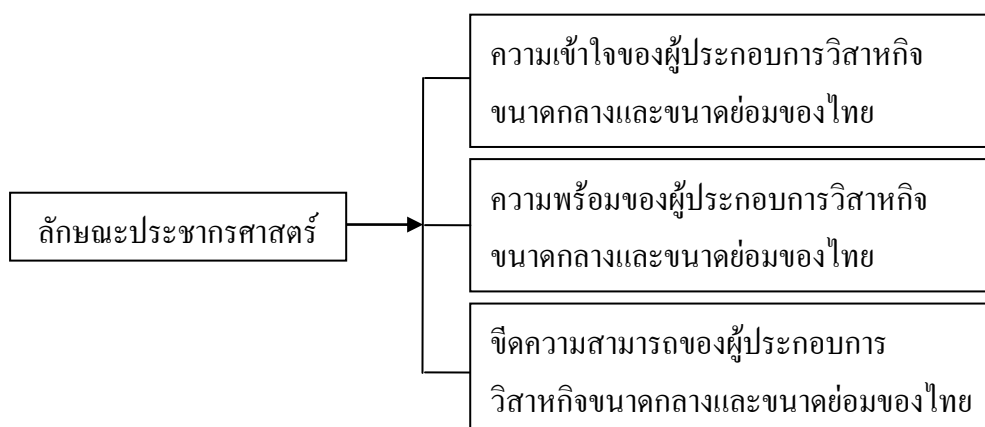
1.3.3 ขอบเขตระยะเวลา

1.3.3.1 ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บข้อมูล หรือการลงพื้นที่แจกแบบสอบถาม คือ ช่วงระหว่างเดือนตุลาคม 2555 ถึงเดือนพฤษภาคม 2556

1.3.3.2 ระยะเวลาในการทำวิจัยตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2555 ถึงมีนาคม 2557

1.4 กรอบแนวคิด

กรอบแนวคิดเกี่ยวกับการศึกษา ความเข้าใจ ความพร้อม และชัดเจนความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนสามารถแสดงให้เห็นดังรูปที่ 1.1

รูปที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.5 สมมติฐานการศึกษา

1.5.1 ข้อมูลประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

1.5.2 ข้อมูลประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันส่งผลต่อระดับความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

1.5.3 ข้อมูลประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันส่งผลต่อระดับขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทราบถึงความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อนำไปใช้การวิเคราะห์ ข้อมูลตามกรอบแนวคิดในการวิจัย

1.6.2 ทราบถึงความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อนำไปใช้การวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบแนวคิดในการวิจัย

1.6.3 ทราบถึงขีดความสามารถของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อนำไปใช้การวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบแนวคิดในการวิจัย

1.6.4 ทราบถึงลักษณะประชากรศาสตร์ที่ส่งผลกระทบต่อระดับ ความเข้าใจของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.6.5 ทราบถึงลักษณะประชากรศาสตร์ที่ส่งผลกระทบต่อระดับความพร้อม ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.6.6 ทราบถึงลักษณะประชากรศาสตร์ที่ส่งผลกระทบต่อระดับขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.7 นิยามศัพท์

อาเซียน (ASEAN) หมายถึง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน (Association of Southeast Asian Nations: ASEAN) ปัจจุบันประกอบด้วยประเทศสมาชิกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 10 ประเทศ ได้แก่ ประเทศบรูไน ดารุสซาลาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สหพันธรัฐมาเลเซีย สหภาพพม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) หมายถึง การไปสู่เป้าหมายสุดท้ายของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจตามที่ระบุไว้ในวิสัยทัศน์อาเซียน 2020 ซึ่งจะตั้งอยู่บนพื้นฐานของการประสานผลประโยชน์ของประเทศสมาชิกโดยการส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจในเชิงลึกและกว้างขวางมากขึ้นผ่านความร่วมมือที่มีอยู่ในปัจจุบันและแผนการดำเนินงานใหม่ ภายใต้กรอบระยะเวลาที่ชัดเจน ในการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประเทศสมาชิกจะต้องปฏิบัติตามหลักการที่จะส่งเสริมระบบ เศรษฐกิจแบบเปิด มองบริบทภายนอก และส่งเสริมกลไกตลาด ซึ่งสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ในกรอบ พหุภาคี และยึดมั่นในระบบกฎเกณฑ์ เพื่อความสอดคล้องของการปฏิบัติตามพันธกรณีในด้านเศรษฐกิจ

ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง ผู้ที่ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises หรือ SMEs) หมายถึง กิจการที่ประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่ม คือ ภาคการผลิต ภาคบริการ และภาคการ

ขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ฯ โดยลักษณะขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด
ย่อมกำหนดจากมูลค่าของสินทรัพย์ถาวรสำหรับกิจการแต่ละกลุ่ม

ความเข้าใจ หมายถึง การที่ผู้ประกอบการ วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ของไทย
มีความรู้และความเข้าใจต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ความพร้อม หมายถึง การเตรียมตัวของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ที่พร้อมจะรับมือกับการเป็นประชาคมอาเซียน

ขีดความสามารถ หมายถึง ความสามารถในการแข่งขันกับ กลุ่มประเทศสมาชิกภายใน
ภูมิภาคอาเซียนหรือภูมิภาค

ความได้เปรียบในการแข่งขัน หมายถึง ข้อได้เปรียบในการแข่งขันมากกว่าประเทศสมาชิก
ภายในภูมิภาคอาเซียนหรือนอกภูมิภาค

1.8 แผนการดำเนินงาน

ตารางที่ 1.1 แผนการดำเนินงาน

ขั้นตอนการดำเนินงาน	ก.ค.55- ก.ย.55	ต.ค.55- ธ.ค.55	ม.ค.56- มี.ค.56	เม.ย.56- มิ.ย.56	ก.ค.56- ก.ย.56	ต.ค.56- ธ.ค.56	ม.ค.57- มี.ค.57
1. การกำหนดหัวเรื่องและ โครงร่างการวิจัย	←→						
2. การสร้างเครื่องมือในการ เก็บข้อมูล	←→						
3. การนำเสนอโครงร่างและอนุมัติ โครงร่าง	←→						
4. เก็บรวบรวมข้อมูล		←→→→					
5. วิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล				←→→→			
6. การนำเสนอขอสอบการศึกษา					←→		
7. การสอบการศึกษา							←→

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่อง “ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษารวบรวมแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ดังนี้

- 2.1 แนวคิดความเข้าใจ
- 2.2 แนวคิดความพร้อม
- 2.3 แนวคิดขีดความสามารถ
  - 2.3.1 ความสำคัญของขีดความสามารถหลัก
  - 2.3.2 ลักษณะของขีดความสามารถหลักที่ดี
  - 2.3.3 ประโยชน์ของขีดความสามารถหลัก
- 2.4 แนวคิดความได้เปรียบในการแข่งขัน
- 2.5 แนวคิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
- 2.6 แนวคิดผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.7 ทฤษฎีความได้เปรียบเชิงแข่งขัน
- 2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดความเข้าใจ

บลูม และคณะ (Bloom et al., 1956: 80) กล่าวว่า ความเข้าใจ (Comprehension or Understand) หมายถึง บุคคลสามารถทำบางสิ่งบางอย่าง ได้มากกว่าข้อมูลที่ได้รับ สามารถจะเขียนข้อความเหล่านี้ได้ด้วยถ้อยคำสามารถแสดงให้เห็นด้วยภาพ แปลความและเปรียบเทียบความคิดอื่นๆ หรือคาดคะเนผลที่จะเกิดขึ้นได้ เป็นพฤติกรรมในขั้นที่ต่อจากความรู้ เป็นขั้นตอนที่ต้องใช้ความสามารถทางสมอง ความสามารถทางสติปัญญา และทักษะที่สูงขึ้นเกี่ยวกับการสื่อสาร ความหมายในลักษณะของการแปลความ การตีความหมาย และการขยายความปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การตัดสินใจในความเข้าใจนั้นเป็นอีกระดับหนึ่งของความรู้และต้องเกิดจากความรู้

โดยมีข้อมูลหรือประสบการณ์ที่เพียงพอ ดังนั้น การวัด ความรู้จึงสามารถอนุมานได้ว่าเป็นการวัด ความรู้และความเข้าใจไปในคราวเดียวกัน

โรเซนเบิร์ก และโฮฟแลนด์ (Rosenberg & Hovland, 1960: 4) อธิบายความหมายของการเข้าใจว่า ได้แก่ ความรับรู้ ความนึกคิด และความเชื่อตามแนวทัศนคติ ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถแสดงออกมาได้ โดยคำถามที่อยู่ในรูปการพิมพ์ หรือคำพูด เช่น ถ้าผู้หนึ่งอยากรู้ว่าประชาชนมีความเข้าใจและมีทัศนคติต่อการสร้างโรงไฟฟ้าอย่างไร ผู้นั้นสามารถสำรวจความคิดเห็นได้ โดยการสัมภาษณ์หรือกรอกแบบสอบถาม เป็นต้น

จักรกริช ใจดี (2542: 8-9) ได้ให้ความหมายคำว่า ความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง ความสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องราวต่างๆ ได้ทั้งภาษา รหัส สัญลักษณ์ ทั้งรูปธรรมและนามธรรม แบ่งเป็น การแปลความ การตีความ การขยายความ

อรรถธรณ ปิณฑน์โอวาท (2549: 40) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจว่าเป็นขั้นตอนมาจากความรู้ (Knowledge) ขั้นตอนนี้จะต้องใช้ความสามารถทางสมองและทักษะที่สูงขึ้นจนถึงระดับของการสื่อความหมาย ซึ่งมักเกิดขึ้นหลังจากที่บุคคลได้รับข่าวสารต่างๆ แล้วความเข้าใจนี้เองอาจจะแสดงออกในรูปของทักษะต่างๆ ซึ่งสามารถแยกได้เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

- 1) การแปลความ หมายถึง เป็นการจับใจความให้ถูกต้องเกี่ยวกับสิ่งที่สื่อความหมายหรือจากภาษาหนึ่งของการสื่อสารไปสู่อีกรูปแบบหนึ่ง
- 2) การตีความหมาย หมายถึง เป็นการอธิบายความหมายหรือสรุปเรื่องราว โดยการจัดระเบียบใหม่ รวบรวมเรียบเรียงเนื้อหาใหม่
- 3) การขยายความ เป็นการขยายเนื้อหาที่เหนือไปกว่าขอบเขตที่รู้ เป็นการขยายจัดการอ้างอิง หรือแนวโน้มที่เกินเลยจากข้อมูล

บลูม (Bloom, 1971: 10) ได้อธิบายความหมายของความรู้ ความเข้าใจไว้ว่า ความรู้ หมายถึง พฤติกรรมและสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งเน้นการจำ ไม่ว่าจะเป็นการระลึกถึงหรือระลึกได้ก็ตาม เป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นมาจากการเรียนรู้ โดย เริ่มต้นจากการรวบรวมสาระต่างๆ เหล่านั้น จนกระทั่งพัฒนาไปสู่ ขั้นที่มีความสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นต่อไป โดยความรู้นี้อาจแยกออกเป็นความรู้เฉพาะสิ่ง ความรู้ในเรื่องระเบียบการ และความรู้เรื่องสากล เป็นต้น ส่วนความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถทางปัญญาและทักษะ อันได้แก่ ความสามารถที่จะให้ความหมายของคำ (การแปล)

ความสามารถในการเข้าใจความหมายของการคิด (การตีความ) และความสามารถในการคาดคะเนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้จากการกระทำ (การประเมินค่า) ดังนั้น บุคคลจะมีความเข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะต้องมีองค์ประกอบทั้ง 3 นี้ ซึ่งมีใช่ ความรู้ หรือจำได้ บอกได้เท่านั้น แต่จะประกอบด้วยการใช้สติปัญญาในการคิดเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ คือ ขั้นการรับรู้ (Knowing) ขั้นความเข้าใจ (Comprehension) ขั้นการนำไปใช้ (Application) ขั้นการวิเคราะห์ (Analysis) ขั้นสังเคราะห์ (Synthesis) และขั้นการประเมินผล (Evaluation) ตามลำดับ

จากแนวคิดเกี่ยวกับความเข้าใจที่กล่าวไปแล้วข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าความเข้าใจคือขั้นตอนต่อจากความรู้ของบุคคล ซึ่งบุคคลสามารถที่จะแสดงความสามารถทางสมอง ความสามารถทางสติปัญญา และทักษะที่สูงขึ้นเกี่ยวกับการสื่อสารความหมายในลักษณะของการแปลความ การตีความหมายของเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

2.2 แนวคิดความพร้อม

Good (1973 อ้างถึงในนารัตน์ สอยเหลือง, 2545: 17) ให้คำนิยามเกี่ยวกับความพร้อมว่าเป็นความสามารถตกลงใจ ความปรารถนา และความสามารถที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ความพร้อมเกิดจากลักษณะทางวุฒิภาวะ ประสบการณ์และอารมณ์ ความพร้อมจึงเป็นการพัฒนาคนให้มีความสามารถทำกิจกรรมนั้น ๆ

Sinclair and Hanks (1987: 1995) กล่าวว่าความพร้อม หมายถึง การที่บุคคล 1) ได้มีการเตรียมตัวเพื่อกระทำกิจกรรมบางอย่างให้สำเร็จตามเป้าหมาย 2) ความเต็มใจ ความกระตือรือร้นที่จะกระทำกิจกรรมบางอย่าง

Barrow and Milburn (1990: 259) กล่าวว่า ความพร้อม หมายถึง การที่บุคคลมีความสนใจและเริ่มต้นที่จะกระทำบางสิ่งบางอย่าง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพร้อม คือ สภาพจิตใจ กายวิภาค และสรีรวิทยา

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิทบาล (2517: 30) ได้ให้ความหมายของความพร้อมว่า ความพร้อม คือ ลักษณะทั้งหมด ในตัวบุคคลที่สามารถรวบรวมขึ้นเป็นเครื่องมือให้ใช้ในการ

ตอบสนองสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง หรือการเตรียมที่จะเจริญงอกงามต่อไป หรือการที่จะก้าวหน้าต่อไป

ครอนบาด (อ้างถึงในเอนกกุล กริแสง , 2519: 89) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพร้อม หมายถึง ระดับวุฒิภาวะและความสามารถที่จำเป็นในการทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ คนเราไม่สามารถสนองความต้องการได้หมดทุกอย่าง ความต้องการบางอย่างก็อยู่นอกเหนือความสามารถ ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากยังไม่แข็งแรงพอ ยังไม่ฉลาดพอ หรือยังไม่มีวุฒิภาวะ ในกรณีเช่นนี้เราก็ก้าวว่าเขายังไม่พร้อมที่จะสนองความต้องการที่เกิดขึ้น

กมลรัตน์ หล้าสูงศรี (2528: 229) ได้ให้ความหมายของความพร้อมว่า หมายถึง สภาพความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ที่พร้อมจะตอบสนองต่อสิ่งใดหนึ่งทางด้านร่างกายได้แก่ วุฒิภาวะ (Maturity) ซึ่งหมายถึง การเจริญเติบโตอย่างเต็ม ที่ของอวัยวะของร่างกาย ทาง ด้านจิตใจ ได้แก่ ความพอใจที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือพอใจที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ในทฤษฎีของธอร์น ดิค ได้กล่าวถึง กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นดีที่สุดเมื่อผู้เรียน มีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจที่จะเรียนแล้วได้เรียนรู้จริงๆ

Mckechine (1996 : 45) ได้ให้ความหมายของความพร้อมว่าหมายถึงลักษณะที่ผู้กระทำ มีความคล่องตัว กระตือรือร้น ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ เพื่อให้ กิจกรรมที่ทำนั้น บรรลุถึงผลสำเร็จ

นันทนา รัตนากร (2536: 15) ได้ให้ความหมายของความ พร้อมว่า ความพร้อมเป็นสภาพ ที่ต้องมีการเตรียมการในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ให้สามารถลุล่วงไปด้วยดี โดยมีความรู้และ ความพึงพอใจที่จะทำกิจกรรมนั้นด้วย

พรรณี ช. เพลินจิต (2538: 47) ได้ให้นิยามไว้ว่า ความพร้อมเป็นสภาวะของบุคคลที่จะ เรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างบัง ังเกิดผล ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะการได้รับการฝึกฝน การเตรียมตัว และ ความสนใจ หรือแรงจูงใจ

จิตติมา เพชรมุณี (2540: 27) ศึกษาความหมายของความพร้อมสรุปได้ว่า ความพร้อม หมายถึง สภาพที่บุคคลมีภาวะสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความสามารถที่จะเรียนรู้และ

ทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างสัมฤทธิ์ผล ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ การได้รับการฝึกฝน การเตรียมตัวและความสนใจหรือแรงจูงใจ

สุมิตรา จันประเสริฐ (2544: 14) ได้ให้ความหมายของความพร้อมไว้ว่า หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจในการที่จะเรียนรู้กิจกรรมต่างๆ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความรู้ ทักษะ และแรงจูงใจเป็นสำคัญ

กันยา สุวรรณแสง (2544: 159) ได้ให้ความหมายว่า ความพร้อม หมายถึง ความสามารถที่บุคคลจะดำเนินกิจกรรมได้อย่างดีในระยะเวลาหนึ่ง ความพร้อมประกอบด้วยวุฒิภาวะทางกายคือ ความเจริญของระบบอวัยวะต่างๆ และผสานกับสภาพการณ์อื่นๆ เช่น ความสนใจ แรงจูงใจ ความต้องการ ฯลฯ

ดารณี นฤคมพงศ์ (2544: 16) ได้ให้ความหมายของความพร้อมว่า หมายถึง สภาพที่บุคคลมีความรู้ ทักษะ และทักษะในการปฏิบัติงาน

นันทนา วงศ์วัฒนาเสถียร (2545: 3) ได้ให้ความหมายว่า ความพร้อม หมายถึง สภาพที่บุคคลมีความรู้และพร้อมหรือเต็มใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ความพร้อมจึงเป็นปัจจัยพื้นฐานประการหนึ่งที่จะทำให้บุคคลสามารถกระทำกิจกรรมใดๆ ต่อไปได้

พลเทพ บุญยกาญจน (2545: 6) ได้ให้ความหมายของความพร้อมไว้ว่า หมายถึง สภาพของบุคคลที่มีภาวะที่สมบูรณ์พร้อมที่จะเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ให้สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่เป็นพื้นฐานของความพร้อมในแต่ละด้าน ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคม

จากแนวความคิดเกี่ยวกับความพร้อมสามารถสรุปได้ว่าเป็นสภาพที่บุคคลมีภาวะสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความสามารถที่จะเรียนรู้ และเต็มใจในการ ทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างสัมฤทธิ์ผล ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะการได้รับการฝึกฝน การเตรียมตัวและความสนใจหรือแรงจูงใจ

2.3 แนวคิดขีดความสามารถ

ขจรศักดิ์ หาญณรงค์ (2542: 9) ความสามารถ (Competency) หมายถึง สิ่งที่แสดงคุณลักษณะและคุณสมบัติของบุคคล ซึ่งรวมถึงความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมที่แสดงออก ที่ทำให้บรรลุผลสำเร็จในการปฏิบัติงานที่มีคุณภาพและประสิทธิผลสูงกว่ามาตรฐานทั่วไป

เดชา เดชาวัฒนาไพศาล (2543: 12) ความสามารถ (Competency) หมายถึง ทักษะ ความรู้ และความสามารถหรือพฤติกรรม ของบุคลากรที่จำเป็นในการปฏิบัติงานใดงานหนึ่ง กล่าวคือในการทำงานอย่างหนึ่งเราต้องรู้อะไร เมื่อมีความรู้หรือข้อมูลแล้วเราต้องรู้อะไรที่จะทำงานนั้นๆ อย่างไร และเราควรมีพฤติกรรมหรือ คุณลักษณะเฉพาะอย่าง ึ่งจะทำงานได้อย่างประสบความสำเร็จ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้องค์กรทราบว่าคุณลักษณะที่ดีในการทำงานของบุคลากรในองค์กรนั้นเป็นอย่างไร

दनัย เทียนพุด (2543: 86-87) ความสามารถ(Competency) หมายถึง ความรู้(Knowledge) รู้ว่าทำอย่างไร (Know-How) และทัศนคติ (Attitudes)

- 1) ความรู้ (Knowledge) มีความรู้ในเรื่องข้อมูลและสารสนเทศ
- 2) รู้ว่าทำอย่างไร (Know-How) มีความสัมพันธ์กับความสามารถโดยมีทักษะ มีสมรรถภาพในการกระทำ รู้ว่าต้องทำอย่างไรเมื่อต้องดำเนินการในงานนั้นจริงๆ
- 3) ทัศนคติ (Attitudes) เป็นการแสดงทางด้านพฤติกรรม เป็นลักษณะและความตั้งใจ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2544: 88-84) ขีดความสามารถ หมายถึง ระดับความสามารถของบุคลากรในการเพิ่มผลผลิตโดยอาศัยปัจจัยหลักที่สำคัญ ได้แก่ ทักษะและองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การบริหารจัดการ การยกระดับคุณภาพโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของกระบวนการผลิตและความต่อเนื่องด้านการตลาด โดยคำนึงถึงความสมดุลกับการอนุรักษ์ และใช้ประโยชน์ จากทรัพยากรธรรมชาติ อีกทั้งยังได้กำหนดให้มียุทธศาสตร์การเพิ่มสมรรถนะและขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศเพื่อเป็นการยกระดับขีดความสามารถในการผลิตในภาคเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม เพื่อการแข่งขันระหว่าง ประเทศ โดยการผสมผสานภูมิปัญญาไทยกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สมัยใหม่ ตลอดจนการเพิ่มผลิตภัณฑั้มวลรวมในการชี้วัดขีดความสามารถของบุคลากรหน่วยงาน ภาครัฐและภาคเอกชนต่อการปฏิบัติการกิจขององค์การ

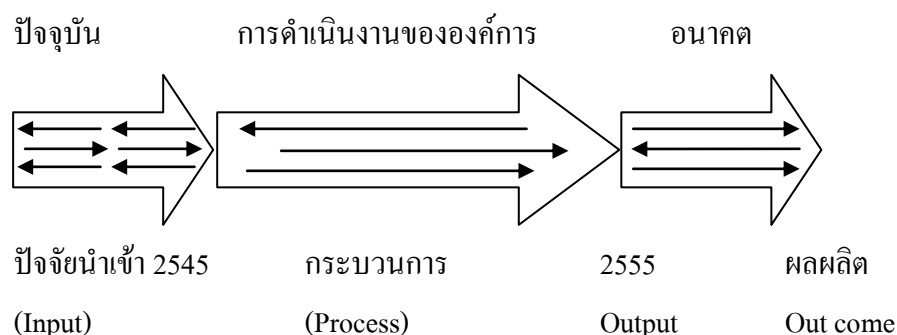
วัฒนา พัฒนพงศ์ (2546: 303) กล่าวว่า ขีดความสามารถ (Competency) หมายถึง ระดับ ของความสามารถในการปรับและใช้กระบวนทัศน์ (Paradigm) ทักษะ พฤติกรรม ความรู้ ทักษะ เพื่อการปฏิบัติงานให้เกิดคุณภาพ ประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุด ในการ ปฏิบัติหน้าที่ ของบุคลากรในองค์การ บุคลากรทุกคนควรมีความสามารถพื้นฐานใน หน้าที่ที่เหมือนกันครบถ้วน และเท่าเทียม และควรพัฒนาตนเองให้มีความสามารถพิเศษที่แตกต่างกันออกไป นอกเหนือ ความสามารถของงานในหน้าที่ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับศักยภาพ ระดับความสามารถทางสติปัญญา (Intelligent Quotient : IQ) อีกทั้งความสามารถของบุคลากรสามารถที่จะเชื่อมโยงกับการบริหาร จัดการเพื่อให้สามารถวัดประเมินว่าบุคลากรในปัจจุบันมีความรู้ ทักษะ และทัศนคติอยู่ในระดับใด และจะสามารถพัฒนาให้บุคลากร มีความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่เหมาะสมได้อย่างไร เพื่อที่จะ ได้ ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รัชนิวรรณ วณิชชัณอม (2547: 3) ความสามารถ หมายถึง คุณลักษณะเชิงพฤติกรรม ของตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนทุกตำแหน่ง กำหนดขึ้นเพื่อหล่อหลอมค่านิยมและพฤติกรรม ที่พึงประสงค์ร่วมกัน ประกอบด้วยความสามารถ 5 ด้าน ได้แก่

- 1) การมุ่งผลสัมฤทธิ์
- 2) การบริการที่ดี
- 3) การส่งเสริมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ
- 4) จริยธรรม
- 5) ความร่วมแรงร่วมใจ

2.3.1 ความสำคัญของขีดความสามารถหลัก (Core Competency)

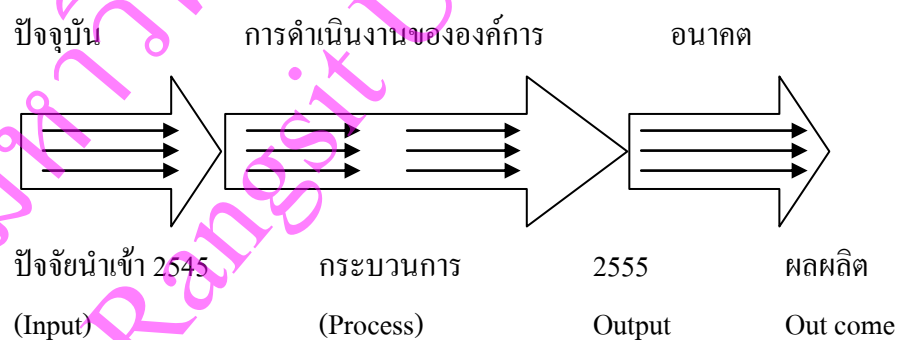
วัฒนา พัฒนพงศ์ (2546: 88-95) ขีดความสามารถหลักเป็นเสมือนความแข็งแกร่ง และความเข้มแข็งของร่างกายอันเป็นผลที่ได้มาจากการรับประทานอาหาร การพักผ่อน และการออกกำลังกายที่ดีเหมาะสม หากองค์การของเรา เปรียบเสมือนนักกีฬาที่จะต้องเตรียมตัว เพื่อเข้าสู่สนามการแข่งขัน การหมั่นดูแลเรื่องอาหารที่ถูกสุขอนามัย พักผ่อนอย่างเพียงพอ ฝึกซ้อม อยู่เสมอก็จะสามารถเอาชนะคู่แข่งได้

รูปที่ 2.1 แสดงตัวอย่างที่องค์กรขาดขีดความสามารถหลัก

ที่มา: วัฒนา พัฒนพงศ์, 2546: 69

จากรูปที่ 2.1 จะเห็นว่า การดำเนินงานบริหารจัดการในแต่ละขั้นตอนหลัก ไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนปัจจัยนำเข้า กระบวนการผลิต ล้วน แต่เกี่ยวข้องกับขีดความสามารถขององค์กรและบุคลากรที่มีความแตกต่างกันย่อมส่งผลให้การบริหารจัดการไปไม่บรรลุเป้าหมายเท่าที่ควรในทางตรงกันข้าม องค์กรหรือหน่วยงานที่มีความสามารถหลักที่ดีจะมีปรากฏการณ์ที่ต่างออกไป ดังรูปที่ 2.2

รูปที่ 2.2 แสดงตัวอย่างองค์กรหรือหน่วยงานที่มีความสามารถหลักที่ดี

ที่มา: วัฒนา พัฒนพงศ์, 2546: 70

ความสามารถหลักยังก่อให้เกิดผลต่อการดำเนินกิจกรรมขององค์กรด้วยเหตุผลต่างๆ ดังนี้

- 1) Core Competency เป็นที่มาของข้อได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน

2) Core Competency เป็นทรัพย์สินที่เพิ่มพูนค่า เมื่อองค์กรนำ Core Competency มาใช้การ ดำเนินงานภายในองค์กรจะได้รับผลสำคัญคือ

- 2.1) ได้ฐานความรู้สะสมเพิ่มขึ้น (Accumulated knowledge)
- 2.2) ได้ประสบการณ์มากขึ้น (Experience)
- 2.3) ได้ความเฉลียวฉลาดในการบริหารมากขึ้น (Wisdom)

3) Core Competency ช่วยให้มีแนวทางในการพัฒนาธุรกิจใหม่ๆ ได้อย่างถูกต้อง ทิศทางอยู่ในรากฐานที่มั่นคง และได้เปรียบคู่แข่ง

4) Core Competency จะเป็นงานของผู้บริหารระดับสูง เป็นเรื่องของการวาง ยุทธศาสตร์ในระดับองค์กร ทำให้องค์กรมีเครื่องมือที่จะแข่งขัน

5) Core Competency จะช่วยให้สามารถมองคู่แข่งได้อย่างทะลุขึ้น มิได้มองแค่ราคาและผลการใช้งาน

2.3.2 ลักษณะของขีดความสามารถหลักที่ดี

- 1) ทันสมัย (Up-to-date) องค์กรที่มีความสามารถที่ทันสมัยได้ชื่อว่าเป็นองค์กรที่ตายแล้ว
- 2) เป็นนวัตกรรม (Innovative) ความสามารถที่ปราศจากนวัตกรรมได้ชื่อว่าเป็นความสามารถของผู้พ่ายแพ้
- 3) มีความรู้ใหม่ (New knowledge) อย่างต่อเนื่อง

2.3.2.1 ลักษณะของความสามารถที่มีผลต่อการเพิ่มขึ้นหรือลดลงบุคลากรมี 5 ประการคือ

- 1) แรงจูงใจ (Motivation)
- 2) ลักษณะนิสัยเฉพาะตน (Traits)
- 3) แนวความคิดส่วนตัว (Self-concepts)
- 4) ความรู้ (Knowledge)
- 5) ทักษะ (Skill)

2.3.2.2 ลักษณะสำคัญที่จะเกิด Core Competency ประกอบด้วย

- 1) จะต้องมีศักยภาพที่สามารถเข้าใจตลาดได้อย่างหลากหลาย
- 2) มีประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับลูกค้า และลูกค้าสามารถรับรู้ได้ในผลผลิตของสินค้า
- 3) ขาดต่อการเลียนแบบ เพราะเป็นเรื่องผสมผสานอย่างซับซ้อนของเทคโนโลยีและทักษะในการผลิตต่างๆ เข้าด้วยกัน

2.3.3 ประโยชน์ของขีดความสามารถหลัก

- 1) ระดับของบุคลากร (Individual level)
  - 1.1) มีความชัดเจนในเรื่องลำดับการเรียนรู้ การถ่ายทอดทักษะมูลค่าและศักยภาพของความก้าวหน้าในอาชีพ
  - 1.2) มีการกำหนดเป้าหมายให้เป็นตามจุดมุ่งหมายของความก้าวหน้าในอาชีพของบุคลากรในองค์กร
  - 1.3) ช่วยทำให้ทางเลือกในการ เปลี่ยนหน้าที่หรืออาชีพชัดเจนขึ้น โดยผู้ที่ต้องการจะเปลี่ยนหน้าที่หรืออาชีพใหม่จะสามารถเปรียบเทียบระหว่างความสามารถที่พวกเขา มีอยู่กับความสามารถที่จำเป็นสำหรับอาชีพใหม่
  - 1.4) เพิ่มความสามารถให้กับ บุคลากร ในการที่สามารถถ่ายทอดทักษะและฝึกให้มีทักษะที่เป็นไปตามมาตรฐานของตลาด
  - 1.5) องค์กรที่ยึดหลักการใช้ประโยชน์จากความสามารถแสดงให้เห็นว่า องค์กรนั้นมีทัศนคติ และค่านิยมที่ชัดเจนต่อการเรียนรู้ และความก้าวหน้าในอาชีพ
  - 1.6) มีการประเมินวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติงานมากขึ้น และให้ข้อมูลย้อนกลับที่ชัดเจน ตามขีดความสามารถที่กำหนดไว้เป็นมาตรฐานและเป็นการเตรียมการที่จะกระตุ้นหรือจูงใจพนักงานให้พยายามฝึกฝนตนเองให้เข้ากับมาตรฐานระดับนานาชาติ

2) ระดับองค์กร (Organization level)

- 2.1) ทำให้สามารถ จัดความสามารถที่มีอยู่กับความสามารถที่ต้องการในการทำงานให้เป็นไปในทางที่ถูกต้อง
- 2.2) ช่วยในการปรับปรุงประสิทธิภาพของการรับสมัคร บุคลากรด้วยการเปรียบเทียบความสามารถที่ต้องใช้ในงานกับความสามารถที่ผู้สมัครแต่ละคนมีอยู่
- 2.3) ทำให้องค์กรสามารถที่จะมุ่งฝึกอบรม เพื่อลดช่องว่างทางทักษะแทนด้วยการฝึกอบรม เฉพาะทักษะที่เป็นที่ต้องการตามลักษณะงาน
- 2.4) เกิดความคุ้มค่าในการฝึกอบรมที่ขึ้นอยู่กับความจำเป็น
- 2.5) สร้างความเชื่อมั่นมากขึ้นแก่องค์กร ในการตัดสินใจว่าพนักงานมีความมุ่งมั่นที่จะต้องการฝึกอบรมเพื่อให้เกิดทักษะอย่างแท้จริง
- 2.6) ช่วยในการประเมินทั้งการเรียนรู้และผลลัพธ์ที่ได้จากการฝึกอบรม
- 2.7) ทำให้เกิดความชัดเจนในการติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับความคาดหวังในทักษะและความรู้ของพนักงาน
- 2.8) ช่วยให้การเปลี่ยนแปลงสะดวกขึ้น โดยกำหนดความสามารถที่ต้องการไปยังผู้จัดการที่ต้องเปลี่ยนแปลงโดยตรง

จากแนวคิดเกี่ยวกับขีดความสามารถที่กล่าวไปแล้วนั้นสามารถสรุปได้ว่าขีดความสามารถหมายถึงระดับความสามารถของบุคลากรในการเพิ่มผลผลิตโดยอาศัยปัจจัยหลักที่สำคัญ หรือการที่ทำให้บุคคลในองค์กรปฏิบัติงานได้ผลงานที่โดดเด่นกว่าคนอื่น ๆ โดยบุคลากรเหล่านั้นได้แสดงพฤติกรรมที่โดดเด่นมากกว่าคนอื่น ๆ ในสถานการณ์ที่หลากหลายกว่าและได้ผลดีกว่าคนอื่น ๆ

2.4 แนวคิดความได้เปรียบในการแข่งขัน

ธีรยุทธ วัฒนาสุโข (2548: 188-205) ความสามารถหลักของธุรกิจ (Core Competency) นั้นคือจุดแข็งที่มีความโดดเด่น อันจะนำไปสู่การสร้างแตกต่างให้กับสินค้าและบริการของธุรกิจ หรือ สามารถทำให้มีการเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานและต้นทุนที่ต่ำลงอย่างมาก ซึ่งจะนำไปสู่ความได้เปรียบทางการแข่งขันที่เหนือกว่าคู่แข่ง โดยความสามารถหลักของ ธุรกิจสามารถจำแนกได้เป็นส่วนประกอบหลัก 2 ประการคือ

1) ทรัพยากร (Resource) ที่ธุรกิจครอบครองอยู่ไม่ว่าจะเป็น ทรัพยากรที่จับต้องได้ เช่น โรงงาน เครื่องจักร เงินทุน อาคารสำนักงานต่างๆ เป็นต้น หรือเป็นทรัพยากรที่จับต้องไม่ได้ เช่น ชื่อเสียง ภาพลักษณ์ ความรู้ ฐานข้อมูลของธุรกิจ ใบอนุญาตในการทำธุรกิจ รวมถึงทรัพย์สินทางปัญญาต่างๆ เป็นต้น ทรัพยากรเหล่านี้จะมีคุณค่าและนำ สู่ความได้เปรียบทางการแข่งขันอย่างยั่งยืนได้นั้น จำเป็นต้องมีคุณสมบัติเหล่านี้คือ

1.1) ยากที่จะลอกเลียนแบบ (Hard to imitate) โดยหากสิ่งที่มีธุรกิจมีความได้เปรียบนั้น สามารถถูกลอกเลียนแบบจากคู่แข่งได้ง่าย ก็เท่ากับว่าความได้เปรียบนั้น ก็จะไม่นำมาสู่ความแตกต่างจากคู่แข่งอีกต่อไป เช่นในกรณีของ บริษัท โพลารอยด์ ซึ่งมีความสามารถหลักด้านเทคโนโลยีการถ่ายภาพและอัดภาพทันที ซึ่งในอดีตได้ รับการคุ้มครองจากการมีสิทธิบัตร เมื่อสิทธิบัตรที่คุ้มครองหมดอายุ ทำให้คู่แข่งรายอื่นสามารถเข้ามาพัฒนารูปแบบของเทคโนโลยีดังกล่าวได้มากขึ้น ทำให้กล้องของบริษัทที่มีความโดดเด่นทางการแข่งขันที่ลดลง เป็นต้น

1.2) ความสามารถหลักนั้นมีคุณค่า และเป็นที่ต้องการของลูกค้า (Valuable and Respond to Customer Needs) สิ่งที่สร้างความโดดเด่นนั้น ต้องนำคุณค่า และมูลค่าเพิ่มสู่สายตาของลูกค้าด้วย เนื่องจากหากลูกค้าไม่เห็นความสำคัญหรือไม่รับรู้ถึงความโดดเด่นของความแตกต่างนั้นแล้ว ความสามารถหลักดังกล่าวก็จะไม่มีประโยชน์ในเชิงการแข่งขันอีกต่อไป จากกรณีเดิมของโพลารอยด์ ที่เทคโนโลยีด้านการถ่ายภาพและอัดล้างภาพทันทีเริ่มมีคุณค่าลดลงในสายตาลูกค้า เนื่องจากการเข้ามาทดแทนของเทคโนโลยีดิจิทัล ทำให้ความได้เปรียบทางการแข่งขันดังกล่าวลดลงในที่สุด

2) ทักษะในการใช้ทรัพยากรนั้น (Capabilities) นอกจากจะคำนึงถึงทรัพยากรแล้ว ความสามารถหลักนั้น ยังหมายความรวมถึงทักษะในการใช้ทรัพยากรนั้น อย่างมีประสิทธิภาพด้วย เช่น ระเบียบ กฎ วิธีการในการดำเนินการต่างๆ รวมถึงกระบวนการในการตัดสินใจในธุรกิจด้วย ซึ่งจะเป็นสิ่งที่เสริมสร้างให้ทรัพยากรที่องค์กรมีนั้นสามารถนำไปสู่การใช้งานที่โดดเด่นเหนือคู่แข่งได้ เช่น การที่บริษัทญี่ปุ่นมีระบบการตัดสินใจ โดยใช้ทีมงานระดับรากหญ้าเข้ามา มีส่วนเกี่ยวข้อง หรือมีระบบข้อเสนอแนะที่ดี ทำให้สามารถเกิดความคิดสร้างสรรค์ที่มีประสิทธิภาพสูง และสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างตรงจุดมากขึ้น ซึ่งนำความได้เปรียบทางการแข่งขันมาสู่การจัดการธุรกิจของญี่ปุ่นเป็นอย่างมาก เป็นต้น

แนวคิดพื้นฐานด้านความได้เปรียบทางการแข่งขันของธุรกิจ

จากกลยุทธ์ของธุรกิจที่กล่าวมาแล้ว สามารถนำมาสรุปเป็นแนวคิดพื้นฐานทางการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันหลัก 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1) ความได้เปรียบทางด้านต้นทุน (Cost Advantage) ซึ่งในกรณีนี้ธุรกิจจะมุ่งเน้นผลิตสินค้าและบริการให้ อยู่ในช่วงของระดับคุณภาพ ที่ตลาดยอมรับได้ ขณะเดียวกันให้มีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าคู่แข่งให้มากที่สุดเพื่อเพิ่มกำไรและช่วยในการขยายขอบเขตของตลาด โดยสินค้าและบริการที่นำเสนอานั้น มักจะไม่มีคุณสมบัติที่เป็นเอกลักษณ์อย่างชัดเจน มีระดับของคุณภาพตามมาตรฐานเท่านั้น และมุ่งเน้นที่จะเจาะตลาดในวงกว้างระดับมวลชน (Mass Market) โดยผู้บริโภคกลุ่มนี้มักเป็นผู้บริโภคที่ยึดราคาเป็นปัจจัยหลักในการตัดสินใจซื้อ และมักมีความอ่อนไหวต่อราคาสูง (Price Sensitive)

2) ความได้เปรียบด้านความแตกต่าง (Differentiation Advantage) ในกรณีนี้ธุรกิจจะมุ่งเน้นที่คุณลักษณะที่โดดเด่น เป็นเอกลักษณ์ของสินค้าและบริการที่นำเสนอต่อลูกค้า โดยจะพัฒนาเทคโนโลยีในกระบวนการผลิตให้เหนือกว่าคู่แข่งชั้นคุณภาพสินค้าสูงกว่า การจัดส่งที่รวดเร็วได้มาตรฐานสูงกว่าคู่แข่ง โดยกิจการที่มุ่งสร้างความได้เปรียบทางด้านนี้ จะต้องการเพียงเพื่อรักษาระดับต้นทุนการผลิตให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม แต่จะมุ่งเน้นในการได้รับส่วนต่างในกำไรที่สูงเนื่องจากคุณลักษณะที่โดดเด่นเฉพาะตัวของผลิตภัณฑ์ของธุรกิจ โดยปัจจัยผลักดันที่สามารถนำมาใช้เพื่อสร้างความได้เปรียบด้านความแตกต่างของธุรกิจนั้น สามารถสรุปได้ตามตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 ปัจจัยผลักดันเพื่อสร้างความได้เปรียบด้านความแตกต่างของธุรกิจ

ปัจจัยผลักดัน	คุณค่าด้านความแตกต่างที่นำเสนอ
นวัตกรรม (Innovation)	การพัฒนา นวัตกรรมใหม่ๆ ออกสู่ตลาดอย่างรวดเร็วและสม่ำเสมอ
การปรับคุณลักษณะสินค้า (Customization)	ความสามารถในการปรับปรุงดัดแปลงลักษณะของสินค้าบริการให้เหมาะสมกับแต่ละส่วนย่อยของตลาดเป้าหมาย
ความยืดหยุ่นของสินค้าและบริการ	ลักษณะของสินค้าบริการของธุรกิจสามารถปรับเปลี่ยนเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคอย่างรวดเร็ว

ตารางที่ 2.1 ปัจจัยหลักค้ำเพื่อสร้างความได้เปรียบด้านความแตกต่างของธุรกิจ (ต่อ)

ปัจจัยหลักค้ำ	คุณค่าด้านความแตกต่างที่น่าเสนอ
ความยืดหยุ่นของกระบวนการผลิต	กระบวนการผลิตมีความยืดหยุ่น สามารถเปลี่ยนแปลงขึ้นลงตามปริมาณการผลิตได้
การออกแบบ	สามารถนำเสนอสินค้าบริการที่มีรูปลักษณ์โดดเด่นได้
ความไว้วางใจได้ของสินค้าและบริการ	สินค้าบริการของกิจการมีความน่าเชื่อถือได้ในสายตาของผู้บริโภค
การจัดส่งที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ	สามารถจัดส่งสินค้าได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ และมีปริมาณคุณภาพตามที่ลูกค้าต้องการ
การปรับเปลี่ยนให้ทันกับรสนิยมของลูกค้า	สามารถพัฒนาและผลิตสินค้า/บริการได้อย่างรวดเร็วตอบสนองกับการเปลี่ยนแปลงของตลาดได้ทัน
การบริการหลังการขาย	มีบริการหลังการขายที่มีคุณภาพและเชื่อถือได้
ความคงทนถาวรของสินค้า	สามารถนำเสนอคุณสมบัติของสินค้าตามอายุการใช้งานที่สัญญาไว้กับลูกค้า
ความหลากหลายของสินค้า	เพื่อตอบสนองความต้องการอย่างครบวงจรของลูกค้า
ลักษณะการใช้งาน	สามารถให้อรรถประโยชน์ในการใช้งานที่หลากหลาย
บรรจุกุณค้ำ	บรรจุกุณค้ำที่โดดเด่นและสามารถนำไปได้หลายโอกาส

ที่มา: ชีรยุส วัฒนาศุภโชค, 2005: 20

3) ความได้เปรียบจากการมุ่งเน้นบางส่วนของตลาด (Market Focus) แนวคิดนี้จะมุ่งเน้นที่บางส่วนของตลาด และตอบสนองเฉพาะตลาดส่วนที่ตนเองเล็งเห็นว่าเหมาะสมกับตน และมีศักยภาพในการเติบโตเท่านั้น ซึ่งในกรณีนี้กิจการจะมุ่งที่จะติดตามความเคลื่อนไหวของดีมานด์เฉพาะส่วนตลาดที่ตนสนใจ และพยายามพัฒนาทักษะ และระบบการผลิตดำเนินงานให้เหมาะสมกับการผลิตสินค้า เพื่อตอบสนองส่วนตลาดของตน กลยุทธ์ดังกล่าวนี้มีจุดเด่นคือกิจการสามารถทุ่มเทพยายามของตนไปยังส่วนตลาดที่ตนสนใจ และทำการผลิตสินค้าและบริการเพื่อให้ตอบสนองความต้องการของตลาดส่วนเฉพาะของตนเองให้มากที่สุด คกิจการจะสามารถตอบสนองความต้องการของตลาดไว้ตรงจุดกว่า และสร้างความจงรักภักดี (Loyalty) ให้เกิดแก่กิจการของตนอีกด้วย เช่น การที่มอเดอริไซค์ฮาล์เบ้ เดวิดสัน มุ่งเน้นเจาะตลาดระดับสูง ที่ชื่นชอบ

มอเตอร์ไซค์ขนาดใหญ่และมีไว้เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจและเป็นการทำกิจกรรมยามว่าง เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ข้อจำกัดของแนวคิดกลยุทธ์ดังกล่าวคือขอบเขตที่จำกัดของส่วนตลาดนั้น ซึ่งอาจจะไม่เพียงพอที่จะรองรับผลิตภัณฑ์กิจการ นอกจากนี้การพัฒนาและขยายขอบเขตของตลาดอาจทำได้ในวงจำกัด และหากในอนาคตตลาดส่วนนั้นมีการขยายตัวมากขึ้น จนกระทั่งเป็นที่สนใจต่อคู่แข่งรายใหญ่แล้ว อาจจะทำให้ถูกรุกรานจากคู่แข่งดังกล่าวในธุรกิจได้

แนวคิดการสร้างรายได้เปรียบเทียบทางการแข่งขันจากการตอบสนองต่อลูกค้า

นอกจากแนวคิดพื้นฐานทางการแข่งขันดังกล่าวแล้ว ยังสามารถจำแนกประเภทของการกำหนดกลยุทธ์เพื่อการแข่งขันในธุรกิจ โดยคำนึงถึง “จังหวะเวลาในการนำเสนอผลิตภัณฑ์ใหม่ขององค์กรธุรกิจและตอบสนองลูกค้า (Customer Responsiveness)” ซึ่งจะสามารถกำหนดรูปแบบของกลยุทธ์ทางธุรกิจจากแนวคิดดังกล่าวได้ดังต่อไปนี้

1) กลยุทธ์ผู้นำตลาด (First-to-Market) ธุรกิจที่มุ่งเน้นกลยุทธ์นี้จะพยายามที่จะเป็นผู้นำตลาด โดยการมุ่งพัฒนาคุณสมบัติต่างๆ ของสินค้าและบริการของตนให้ล้ำหน้าคู่แข่งของตนอยู่ตลอดเวลา และพยายามที่จะนำเสนอผลิตภัณฑ์ของตนสู่ตลาดเป็นคนแรก ซึ่งกลยุทธ์ผู้นำตลาดดังกล่าวจะช่วยให้ธุรกิจได้รับประโยชน์อย่างมาก จากการที่ตนเองเป็นผู้เข้า ตลาดคนแรก (First Mover) สินค้าและบริการที่จะติดตามผู้บริโภคมากกว่าสินค้าของคู่แข่ง ภาพพจน์ของกิจการในสายตาของผู้บริโภคก็จะอยู่เหนือคู่แข่งอีกด้วย รวมถึงการที่สินค้าของกิจการมีคุณลักษณะที่โดดเด่นเหนือคู่แข่งในตลาด และตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้ตรงจุดมากกว่าจะทำให้กิจการสามารถตั้งราคาสูงกว่าคู่แข่งได้ เนื่องจากยังไม่มีคู่แข่งที่รุนแรงทางการขายอื่น จึงทำให้ได้ รับกำไรในระยะสั้นที่สูงมาจากการนำเสนอผลิตภัณฑ์ดังกล่าว อีกทั้งในระยะยาว กิจการอาจจะตั้งราคาที่ต่ำลงเพื่อให้ได้รับส่วนแบ่งตลาดที่ใหญ่กว่าคู่แข่ง เมื่อเริ่มมีคู่แข่งหลายรายเริ่มเข้ามาในตลาดเช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม กลยุทธ์ดังกล่าวก็นับว่ามีข้อเสียอยู่ที่ค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาสินค้าที่สูงมาก ทำให้เกิดความเสียหายทางด้านนี้สูงขึ้นมาก เนื่องจากกิจการต้องมีการลงทุน ทางด้านการพัฒนาคุณลักษณะของสินค้า ตลอดจนติดตามการเปลี่ยนแปลงของความต้องการของผู้บริโภคตลอดเวลา ซึ่งจะทำให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานสูงมาก อีกทั้งกิจการยังมีความเสี่ยงสูงมากขึ้น ในการต้องนำเสนอสินค้าที่มีลักษณะแปลกใหม่สู่ตลาดตลอดเวลา ซึ่งในบางครั้ง แนวคิดดังกล่าวอาจจะไหม้กินไป และยังไม่เป็นที่ยอมรับของตลาดได้ รวมถึงต้องมีการติดตามการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมอย่างสม่ำเสมออีกด้วย

ดังนั้น นักบริหารที่จะนำกลยุทธ์ที่จะนำไปใช้ จำต้องพิจารณาผลได้- ผลเสีย และความคุ้มค่าของกลยุทธ์การเข้าตลาดเป็นรายแรก

2) กลยุทธ์ผู้ตามอย่างรวดเร็ว (Second-to-Market) กลยุทธ์นี้ จะยังเน้นที่การพยายามนำเสนอสิ่งใหม่ๆ ให้กับสินค้าและบริการของตนเช่นกัน แต่มีใจเป็นผู้ที่สร้างสรรค์นวัตกรรมดังกล่าวเป็นคนแรก แต่จะติดตามผู้นำในตลาดของตนว่าจะมีการนำเสนอผลิตภัณฑ์ใหม่เมื่อไร และพยายามที่จะนำแนวคิดดังกล่าวมาและปรับรูปแบบของสินค้าเล็กน้อย เพื่อนำออกไปแข่งขันกับผู้นำเบอร์หนึ่งในตลาดอย่างรวดเร็วที่สุด ในกรณีนี้กิจการจะไม่ต้องทุ่มเทงบประมาณในการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ของตนเองนัก แต่จะมุ่งที่ความเร็วในการติดตาม ลอกเลียนแบบและพัฒนาต่อยอด ออกไปบ้างมากกว่า ซึ่งจะประหยัดค่าใช้จ่ายไปได้มาก อีกทั้งกิจการยังสามารถเรียนรู้ถึงข้อผิดพลาดของผู้นำตลาดดังกล่าวได้อีกด้วย และนำมาใช้ในการปรับปรุงการดำเนินงานของตนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น อย่างไรก็ตามกลยุทธ์นี้มีข้อเสียคือกิจการจะมีภาพพจน์ของนักเลียนแบบในสายตาของผู้บริโภค อีกทั้งยังสูญเสียโอกาสที่จะได้รับผลประโยชน์จากการตัดวงกำไรในระยะสั้น โดยการตั้งราคาแบบสูงกว่าปกติ เนื่องจากในช่วงดังกล่าว เริ่มมีการแข่งขันเข้ามาบ้างแล้ว กิจการอาจจะไม่สามารถตั้งราคาได้สูงเกินกว่าผู้นำในตลาดจากการที่ตนเป็นเพียงผู้ตามอย่างรวดเร็วเท่านั้น (Second Mover)

3) กลยุทธ์ผู้เข้าตลาดภายหลัง (Late-to-Market) เป็นกลยุทธ์ที่ไม่มุ่งเน้นการคิดค้นนวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อที่จะไปสร้างความแปลกใหม่ในตลาด แต่จะทำการนำเสนอสิ่งที่มีอยู่แล้วในตลาดเท่านั้น เพื่อลดต้นทุนในการคิดค้นและพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ ๆ โดยการผลิตสินค้าที่รูปแบบเป็นมาตรฐานเท่านั้น และเน้นที่จะทำการผลิตขนานใหญ่ด้วย เพื่อที่จะได้รับผลจากการประหยัดจากขนาด อีกทั้งการนำเสนอสินค้าใหม่เมื่อรูปแบบความต้องการของลูกค้าในอุตสาหกรรมอยู่ตัว และเติบโตเต็มที่แล้ว จะทำให้ลดความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงรูปแบบและคุณลักษณะของสินค้า อีกทั้งยังช่วยในการวางแผนควบคุมดูแลกิจกรรมทางการผลิตและการดำเนินงานอย่างง่ายด้ายขึ้น และมีประสิทธิภาพ โดยกิจการดังกล่าวจะรอให้ผู้นำตลาดหลายๆ รายนำเสนอสินค้าออกไปสู่ตลาดสักระยะหนึ่ง จนกระทั่งแน่ใจว่าทุกอย่างไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงแล้ว จึงค่อยดำเนินการรอยตามผู้นำตลาดดังกล่าว กิจการประเภทนี้จะมุ่งเน้นที่การพัฒนาประสิทธิภาพของกระบวนการผลิตมากกว่ากระบวนการในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ทำให้กิจการมีต้นทุนในการทำวิจัยและพัฒนาต่ำ ขณะเดียวกันก็สามารถลดต้นทุน ในการผลิตสินค้าของกิจการลงได้อย่างมาก อย่างไรก็ตาม กิจการประเภทนี้จะไม่สามารถตั้งราคาสินค้าได้สูงนักเนื่องจากลักษณะของสินค้าของกิจการ

ไม่มีความแตกต่างหรือโดดเด่นจากคู่แข่งอื่นในอุตสาหกรรม ส่วนต่างกำไรของธุรกิจจึงต่ำ และ การเข้ามาในอุตสาหกรรมนั้นมักจะเข้ามาเมื่อมีการแข่งขันที่สูงมากแล้ว ทำให้ไม่สามารถตั้งราคา ที่จะมาแข่งขันกันได้อย่างเต็มที่ รวมถึงภาพพจน์ของกิจการต่อกลุ่มลูกค้ายังอยู่ในลักษณะที่ไม่สูงอีกด้วย เนื่องจากกิจการจะมีภาพลักษณ์เป็นเพียงแค่ผู้ลอกเลียนแบบในอุตสาหกรรมเท่านั้น ความภักดี ในตราสินค้ากับธุรกิจดังกล่าวจึงมีน้อยมาก

แนวคิดทางกลยุทธ์อื่นที่สำคัญต่อการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน

1) การผลิตเฉพาะส่วนตลาด คือการที่ปรับรูปแบบของสินค้าและบริการให้เหมาะสม กับความต้องการของส่วนตลาดเฉพาะให้มากที่สุด เพื่อให้ลูกค้ากลุ่มนั้น เกิดความพึงพอใจ และ มีความจงรักภักดีต่อตราสินค้าของธุรกิจ ซึ่งจะต้องมีการปรับเปลี่ยนตั้งแต่การออกแบบลักษณะ สินค้า การปรับกระบวนการผลิตให้สามารถรองรับการผลิตสินค้าที่ เฉพาะเจาะจงดังกล่าว เช่น บริษัท โตโยต้า มีการปรับรูปแบบของผลิตภัณฑ์ให้เข้ากับผู้บริโภคในแต่ละภูมิภาคด้วย เนื่องจาก ตระหนักถึงความแตกต่างกันในแง่ของ สภาพร่างกาย ภูมิศาสตร์ และสภาวะแวดล้อมอื่นๆ เช่น ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต ทำให้มีการปรับเปลี่ยนทั้งรูปแบบ การออกแบบ ขนาด การตกแต่งภายใน การติดตั้งอุปกรณ์ทำความเย็น พวงมาลัย รวมถึงลักษณะ การทำการตลาดด้วย เป็นต้น หรือแม้แต่การที่ร้านค้าปลีกและประเภทสะดวกซื้อ 7/11 ที่แม้ว่าจะมี การใช้ระบบแฟรนไชส์ที่ต้องให้มีมาตรฐานและรูปแบบการบริการที่เหมือนกันทุกสาขา แต่ก็ยังมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการจัดวางสินค้าที่วางขายในร้าน รวมถึงแม้แต่มีการปรับเปลี่ยนสินค้าที่ขาย ตามสภาวะอากาศที่เปลี่ยนแปลงแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ ทั้งนี้ เพื่อให้สินค้าและบริการเหมาะสม กับลูกค้ากลุ่มเป้าหมายในแต่ละท้องถิ่นที่อยู่ในบริเวณนั้นให้มากที่สุด เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าการทำ ดังกล่าวเป็นการสิ้นเปลืองต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้น เนื่องจากขัดกับหลักการ การผลิตขนาดใหญ่ แต่หากเล็งเห็นว่าผลประโยชน์ที่จะได้คุ้มค่างกับต้นทุนที่สูงขึ้น ก็ควรมีการดำเนินการดังกล่าว สิ่งที่ต้องพิจารณาในประเด็นนี้ก็คือ ระดับของการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเพื่อให้เกิด ความคุ้มค่า ซึ่งสำหรับสินค้าบางประเภทที่ลูกค้าไม่ได้คาดหวังความแตกต่างอย่างชัดเจน เช่น สินค้า ทางการเกษตรที่มีลักษณะเป็นมาตรฐานอยู่แล้ว ระดับการปรับการดำเนินการแบบนี้ อาจไม่ จำเป็น ต้องสูงนัก อย่างไรก็ตาม ในหลายกรณีการมุ่งเน้นปรับเฉพาะส่วนตลาดนั้น อาจจะไม่มีความ พึงพอใจเสียแล้ว เนื่องจากลูกค้าแต่ละคนแม้ว่าจะอยู่ในส่วนตลาดเดียวกัน ก็ยังมีความต้องการเฉพาะ บุคคลที่แตกต่างกันได้ ดังนั้น การที่จะตอบสนองและสร้างความภักดี ต่อลูกค้านั้นได้ จึงจำต้อง

ตอบสนองความต้องการในแต่ละส่วนที่แตกต่างในแต่ละบุคคลได้จึงเป็นที่มาของแนวคิดกลยุทธ์การตอบสนองเฉพาะรายลูกค้าหรือที่เรียกว่ากลยุทธ์หนึ่งต่อหนึ่ง (One-to-One Strategy) นั่นเอง

2) ลระยะเวลาในการตอบสนองต่อตลาด (Response Time) ธุรกิจจะสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ดีขึ้น จากการลดระยะเวลาในการพัฒนาและผลิตสินค้า/บริการใหม่ๆ ออกสู่ตลาดนั้น ซึ่งการลดระยะเวลาในการตอบสนองตลาดนี้ จะนำมาซึ่งค่า โสหุ่ยต่างๆ ในการผลิตที่ลดลงด้วย อาทิเช่น ค่าน้ำ-ไฟ ค่าเสื่อมราคา ค่าดอกเบี้ย ค่าเสียโอกาส ฯลฯ โดยบริษัทในประเทศญี่ปุ่นได้มีการใช้กลยุทธ์ดังกล่าวอย่างแพร่หลายในทุกอุตสาหกรรมเพื่อช่วงชิงตลาดมาจากบริษัทของสหรัฐอเมริกาเมื่อทศวรรษที่ผ่านมา ผลการวิจัยระบุว่า ระยะเวลาในการพัฒนาสินค้าใหม่ของบริษัทญี่ปุ่นสั้นกว่าของบริษัทสหรัฐอเมริกาอย่างมาก เช่น กรณีของการพัฒนาระบบหุ่นสมองกลเพื่อใช้ในเชิงพาณิชย์ระบุว่า ญี่ปุ่นใช้เวลาในการพัฒนาน้อยกว่า สหรัฐอเมริกาถึงร้อยละ 25 และต้นทุนในการพัฒนาสินค้าดังกล่าวต่ำลงมากกว่าร้อยละ 10 เปรียบเทียบกับต้นทุนของบริษัทสหรัฐอเมริกา โดยสรุปการลดระยะเวลาในการตอบสนองตลาดนั้น จะให้ประโยชน์แก่ธุรกิจดังต่อไปนี้

2.1) ช่วยให้ธุรกิจมุ่งเน้นที่ลูกค้าได้ดีขึ้น การพัฒนาอย่างรวดเร็วช่วยให้ธุรกิจสร้างแนวความคิดทางด้านการทำให้ผู้บริโภคมีความพึงพอใจสูงสุด และสร้างกำไรจากความพอใจดังกล่าว

2.2) ประสิทธิภาพในการบริหารและปฏิบัติงานที่ดีขึ้น รวดเร็วขึ้น เนื่องจากทำให้ผู้บริหารตระหนักถึงแง่มุมที่มีความสำคัญมากในการดำเนินงานและเข้าไปดูแลควบคุมได้ตรงจุดมากยิ่งขึ้น

2.3) ลดความไม่แน่นอนในการวางแผนการผลิต เนื่องจากมีการดำเนินงานอย่างยืดหยุ่น รวดเร็ว สอดคล้องกับสภาพการณ์ของตลาดที่เปลี่ยนแปลงไป

2.4) ทำให้ได้รายรับกลับเข้ามาสู่กิจการได้รวดเร็วขึ้น อันจะช่วยเสริมสภาพคล่องด้านเงินทุนของธุรกิจ เพื่อนำไปใช้ปรับปรุงดำเนินงานต่อไป

3) คุณภาพเกินกว่าคาดหมาย (Surprising Quality) ในปัจจุบันธุรกิจจะสามารถสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน โดยมุ่งเน้นไปที่การปรับปรุงคุณภาพของสินค้าและบริการของตนให้เหมาะสมกับตลาดเป้าหมายของธุรกิจ ซึ่งจากปรากฏการณ์การแข่งขันที่มีความรุนแรงมากขึ้น การตอบสนองเฉพาะสิ่งที่ลูกค้าต้องการอาจจะไม่เพียงพอ ทั้งนี้เนื่องจากคู่แข่ง ัจฉนรายต่างๆ ก็สามารถที่จะตอบสนองความต้องการดังกล่าว ได้ทั้งสิ้น ดังนั้น การสร้างความ ตระหนักที่แตกต่าง

หรือการสร้างความประทับใจอย่างยิ่งยวดนั้น ถือเป็นหัวข้อสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะนำกิจการสู่ความสำเร็จทางการแข่งขันได้ โดยในที่นี้คำว่า “คุณภาพ” จะมุ่งเน้นถึงการที่ผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมายรับรู้ในคุณค่า และมีความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ของกิจการ โดยจะสามารถอธิบายความหมายของคำว่าคุณภาพโดยทั่วไปได้ดังนี้

3.1) สินค้าและบริการต้องมีคุณลักษณะตามที่ลูกค้าต้องการ นั่นคือ สินค้าและบริการจะต้องสามารถตอบสนองผู้บริโภคได้ตามที่ธุรกิจโฆษณาหรือวางตำแหน่งของผลิตภัณฑ์ไว้ โดยหากว่าสินค้าและบริการชนิดนั้นมีคุณสมบัติแตกต่างจากที่สัญญาไว้กับลูกค้า ก็คือว่าสินค้านั้นขาดคุณภาพ อาทิเช่น บริษัท พืชชาฮัท สัญญาว่าจะสามารถขนส่งพืชชาได้ภายใน 30 นาที แต่หากสินค้าไปถึงมือผู้รับช้ากว่า 30 นาที ก็ถือว่าการบริการของบริษัทนั้นขาดคุณภาพ เป็นต้น

3.2) คุณสมบัติและลักษณะการใช้งานของผลิตภัณฑ์ของบริษัทโดยทั่วไป (Performance) การที่ลูกค้าจะวัดว่าสินค้าใดมีคุณภาพหรือไม่ ในกรณีนี้จะมุ่งเน้นที่ว่าสินค้าหรือบริการนั้นสามารถใช้งานได้โดยมีประสิทธิภาพหรือไม่ เช่น รถสปอร์ต จะต้องมียืดเร่งอย่างน้อย 200 กิโลเมตร/ชั่วโมง ภายในเวลา 30 วินาที จึงจะทำให้ลูกค้ามีความพอใจกับคุณภาพของสินค้า เป็นต้น

3.3) การตอบสนองที่รวดเร็ว (Quick Response) การตอบสนองที่รวดเร็วของธุรกิจ จะทำให้ลูกค้ารับรู้ว่าคุณภาพ/บริการของธุรกิจนั้นมีคุณภาพ เช่น การพัฒนาสินค้าใหม่ๆ ได้อย่างรวดเร็ว การบริการรวดเร็วของธนาคาร การมีระบบรับจองตั๋วและแก้ไขปัญหาและข้อเรียกร้องของลูกค้าอย่างทันท่วงที เป็นต้น

3.4) รูปลักษณ์ของสินค้า สินค้าที่มีรูปแบบการดีไซน์ที่ดี สวยงาม น่าใช้ และเหมาะสมกับการนำไปปฏิบัติได้จริงจะทำให้สินค้านั้นมีภาพพจน์และมีคุณภาพดีในสายตาผู้บริโภค

3.5) ความทนทานและไว้วางใจได้ของสินค้า (Reliability and Responsibility) ของสินค้าและบริการ รวมถึงความไม่ยุ่งยากในการดูแลบำรุงรักษา ก็นับว่าเป็นอีก สิ่งหนึ่งที่ช่วยเพิ่มคุณภาพของ สินค้าและบริการได้ นอกจากนี้การบริการหลังการขาย และทัศนคติของผู้บริโภคต่อบริษัทก็ทำให้ลูกค้ามีแนวโน้มที่จะมีความพอใจในคุณภาพสินค้าและบริการของธุรกิจได้

โดยสินค้าที่มีคุณภาพสูงในสายตาของผู้บริโภคนั้น จะสามารถสร้างความพึงพอใจให้กับผู้บริโภค และเป็นการสร้างความจงรักภักดีในตราสินค้าของธุรกิจด้วย บริษัทที่ผลิตสินค้าที่มีคุณภาพสูง ยังจะได้รับชื่อเสียงในการดำเนินงานสูงขึ้น สามารถขยายงานไปในตลาดอื่นหรืออุตสาหกรรมอื่นโดยใช้ภาพพจน์ที่ดีของตนเองในการช่วยรุกตลาด นอกจากนี้คุณภาพยังนับว่าเป็นเกราะป้องกันการแข่งขันที่รุนแรงในอุตสาหกรรม รวมไปถึงได้ด้วย เนื่องจากสินค้าคุณภาพสูงนั้นยาก

ต่อการเลียนแบบ และยากต่อการถูกทดแทนอีกด้วย อย่างไรก็ตาม การที่จะสร้างความภักดีต่อลูกค้า ให้เกิดอย่างยั่งยืนนั้นอาจต้องก ารนำเสนอสินค้า /บริการที่มีคุณภาพที่มีใช่เพียงแต่ตรงกับความต้องการของลูกค้าเท่านั้น แต่บ่อยครั้ง ยังพยายามนำเสนอสินค้าบริการที่มีคุณภาพที่เหนือความคาดหมายอีกด้วย เพื่อให้ลูกค้าเกิดความประทับใจในสินค้า /บริการของกิจการ ดังนั้น “กลยุทธ์คุณภาพเหนือความคาดหมาย ” นี้จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่จะใช้การเล่นกับอารมณ์และความรู้สึกของลูกค้า โดยพยายามสร้างให้ลูกค้า ให้มีความประทับใจในสินค้าของเราให้ได้ และเกิดความภักดีต่อสินค้าของกิจการได้เช่นเดียวกัน รูปแบบของการสร้างคุณภาพเหนือความคาดหมายนั้นก็เป็นที่ไปได้หลายรูปแบบและหลากหลาย

ข้อควรระวังในการกำหนดกลยุทธ์พื้นฐานทางการแข่งขัน

อย่างไรก็ตามบ่อยครั้งที่ธุรกิจต้องสูญเสียอำนาจทางการแข่งขันไป เนื่องจากธุรกิจมิได้มุ่งเน้นหรือให้ความสำคัญเพียงพอกับจุดที่เป็นจุดแข็งหรือความสามารถหลักของธุรกิจทำให้อัตลักษณ์การดำเนินงานเบี่ยงเบนออกจากจุดที่ควรจะเป็น และทำให้ธุรกิจต้องสูญเสียตำแหน่งทางการแข่งขันในระยะยาว โดย “กับดัก ” ที่อาจทำให้ธุรกิจเบี่ยงเบนการดำเนินงานออกจากจุดที่ตนมีความแข็งแกร่ง อาทิเช่น

1) เพิ่มสินค้าหรือบริการใหม่ ในกรณีนี้ธุรกิจมักจะมีการมุ่งหวังให้ตนเองได้รับความประหยัดจากการดำเนินงานที่กว้างขวางขึ้น และตอบสนองอย่างกว้างขวางขึ้น ซึ่งสินค้าใหม่นั้นอาจต้องใช้ทักษะใหม่ๆ ในการผลิต ซึ่งทักษะเหล่านั้นถ้ามีใช่จุดแข็งของธุรกิจ อาจทำให้การผลิตและนำเสนอสินค้าดังกล่าวมีโอกาสล้มเหลวได้ง่าย

2) เปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมรูปลักษณะใหม่ๆ ให้กับสินค้า /บริการ (New Attributes) เป็นการพยายามปรับปรุงให้รูปแบบ และคุณสมบัติของสินค้า/บริการดังกล่าวมีความแปลกใหม่สะดุดตามากขึ้น แต่บางครั้งธุรกิจอาจจะเปลี่ยนแปลงส่วนรูปลักษณะของสินค้าดังกล่าวมากเกินไป จนกระทั่งการจะเป็นไปไม่ได้ทางด้านเทคโนโลยีการผลิตของธุรกิจหรือเปลี่ยนแปลงโดยที่ไม่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคของตอนอย่างแท้จริง

3) การสอดรับกับวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ที่เปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหว จากช่วงแนะนำสินค้าซึ่งต้องใช้ทักษะในด้านการศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ค่อนข้างสูง การออกแบบและวางตำแหน่งของสินค้า จนกระทั่งเข้าสู่ในการเติบโต ที่จะต้องมุ่งเน้นในการผลิตสินค้าให้สอดรับกับการเปลี่ยนแปลงของปริมาณตลาด และมีการปรับปรุงแบบของสินค้าในบางแง่มุมด้วยท้ายสุดเมื่อผลิตภัณฑ์อ้อมตัวเต็มที่แล้ว ธุรกิจต้องผลิตให้มีต้นทุนที่ต่ำที่สุด เพื่อให้สินค้าแข่งขัน

กับธุรกิจอื่นๆ ในตลาดได้ ซึ่งในที่นี้ธุรกิจมักจะมีความเชี่ยวชาญเฉพาะบางด้าน และสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในช่วงของวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์เท่านั้น ทำให้การดำเนินงานไม่ครบถ้วนสมบูรณ์

4) มุ่งเน้นที่เป้าหมายของแต่ละแผนกแทนที่จะมุ่งเน้นที่เป้าหมายโดยรวม เนื่องจากโดยส่วนมากธุรกิจมักจะแบ่งการดำเนินงานออกเป็นแผนกๆ ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เช่น ด้านการตลาด ด้านการเงิน การผลิต ซึ่งแต่ละฝ่ายมักจะมีเป้าหมายเฉพาะฝ่ายที่ขัดแย้งกัน ทำให้การดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายโดยรวมขององค์กรไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

5) ปัญหาทางด้านการติดต่อสื่อสารและกระจายข้อมูลในองค์กร ซึ่งทำให้พนักงานในระดับต่างๆ ของธุรกิจไม่สามารถรับรู้ถึงเป้าหมาย วัตถุประสงค์ และกลยุทธ์หลักในการแข่งขันของธุรกิจโดยรวมได้ จึงทำให้การดำเนินงานประสานงานของบุคลากรทั่วทั้งองค์กรไม่เป็นไปในแนวเดียวกัน ทำให้เกิดปัญหาอย่างมากต่อธุรกิจ

2.5 แนวคิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

อาเซียนก่อตั้งขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เริ่มแรกเพื่อสร้างสันติภาพในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อันนำมาซึ่งเสถียรภาพทางการเมือง และความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และเมื่อการค้าระหว่างประเทศในโลกมีแนวโน้มที่คิดกัน การค้ารุนแรงขึ้น ทำให้อาเซียนได้หันมามุ่งเน้นกระชับและขยายความร่วมมือด้านเศรษฐกิจการค้าระหว่างกันมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ก็ยังคงไว้ซึ่งวัตถุประสงค์หลัก 3 ประการ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.), 2551: 2) ดังนี้

- 1) ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในภูมิภาค
- 2) รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในภูมิภาค
- 3) ใช้เป็นเวทีแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งภายในภูมิภาค

อาเซียนจำเป็นต้องเร่งรัดการรวมกลุ่มภายในหรือเร่งจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เนื่องจากกระแสโลกาภิวัตน์ และแนวโน้มการทำข้อตกลงการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาคต่างๆ มากขึ้น ทำให้อาเซียนต้อง เร่งแสดงบทบาทการรวมกลุ่มด้วยความมั่นคงมากขึ้นกว่าแต่ก่อนและปรับปรุงการดำเนินงานให้ทันกระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระแสนการแข่งขันทางการค้าและการแข่งขันเพื่อดึงดูดการลงทุน โดยตรงที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น และมีแนวโน้มจะถ่ายโอนไปสู่ประเทศเศรษฐกิจใหม่มากขึ้น เช่น จีน อินเดีย และรัสเซีย เป็นต้น

การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจและเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของอาเซียนในตลาดโลก เนื่องจากการส่งเสริมให้เกิดการเปิดเสรีการค้าเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตระหว่างประเทศสมาชิกที่ลึกซึ้งและกว้างขวาง มากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงาน รวมถึงความร่วมมือในด้านการอำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุน เพื่อลดอุปสรรคทางการค้าและการลงทุน ให้เหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนามาตรฐานการครองชีพและความกินดีอยู่ดีของประชา ชนภายในประเทศ และลดช่องว่างการเหลื่อมล้ำทางสังคมให้น้อยลง (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2551: 35)

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นเป้าหมายด้านเศรษฐกิจหลักที่สำคัญในการขับเคลื่อนความร่วมมือระหว่าง ประเทศอาเซียน ภายหลังจากการลงนามจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียนก็มีความคืบหน้าที่ดีในความร่วมมือต่างๆ เป็นลำดับและในที่สุดอาเซียนได้มุ่งหวังที่จะจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจในปี 2558 ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญคือการเป็นตลาดและเป็นฐานการผลิตร่วมกัน โดยมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมืออย่างเสรีและเงินลงทุนที่เสรีมากขึ้น มีความสามารถในการแข่งขันสูง มุ่งสร้างความเท่าเทียมในการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศอาเซียน และการส่งเสริมการรวมกลุ่มอาเซียนเข้ากับประชาคมโลก เช่นเดียวกับความสามารถในการแข่งขันกับภูมิภาคอื่นที่เพิ่มขึ้น ซึ่งช่วยให้สมาชิกสามารถปรับตัวเพื่อตอบสนองการเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์ได้เป็นอย่างดี (กระทรวงการต่างประเทศ, 2551: 9)

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) เป็นการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่ลึกซึ้งและกว้างขวางขึ้นกว่าการดำเนินงานของ อาเซียนที่ผ่านมา ซึ่งเป็นแนวคิดของผู้นำอาเซียนในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 8 เมื่อปี 2535 โดยมีเป้าหมายให้บรรลุภายในปี 2563 (ค.ศ.2020) และต่อมาผู้นำอาเซียนได้เร่งเวลาให้เร็วขึ้นเป็นปี 2558 (ค.ศ.2015)

เป้าหมายของ AEC คือ

- 1) ส่งเสริมให้อาเซียนเป็น ตลาดและฐานการผลิตเดียว มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมือโดยเสรี และการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เสรีมากขึ้น
- 2) ส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันของอาเซียน
- 3) ลดช่องว่างการพัฒนา ระหว่างประเทศสมาชิก

4) ส่งเสริมการรวมตัวเข้ากับประชาคมโลกของอาเซียน

สิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังเป็น AEC คือ อาเซียนจะรวมกันเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน สินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมือ รวมถึงปัจจัยการผลิตต่างๆ สามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี ภายใต้กรอบกฎเกณฑ์ กติกาที่ตกลงกัน

- 1) อัตราภาษี 0%
- 2) มีการอำนวยความสะดวกทางการค้า ลดขั้นตอนพิธีการศุลกากร
- 3) การอนุญาตให้ผู้ส่งออก รับรองถิ่นกำเนิดสินค้าด้วยตนเอง (Self Certification) จะเริ่มใช้ในวันที่ 1 มกราคม 2555 (ค.ศ.2012)
- 4) ASEAN Trade Repository (แหล่งเก็บรักษาข้อมูลการค้าอาเซียน) เช่น อัตราภาษี NTBs กฎแหล่งกำเนิดสินค้า กฎระเบียบทางการค้า
- 5) นักลงทุนอาเซียนสามารถถือหุ้นในธุรกิจบริการสาขาต่างๆ ได้อย่างน้อยร้อยละ 70 และลดเลิกข้อจำกัด/อุปสรรคในการให้บริการทุกรูปแบบ ตามกรอบความตกลงการค้าบริการของอาเซียน (ASEAN Framework Agreement on Services : AFAS)

บรรยากาศการค้าและการลงทุนเสริมมากขึ้น จากการลด /เลิกข้อจำกัด กฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคทางการค้า การลงทุน (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2554: 7-9) โดย

- 1) เปิดเสรีการลงทุน คู่มิตรการลงทุน ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกการลงทุน ครอบคลุมธุรกิจ 5 ภาค ได้แก่ เกษตร ประมง ป่าไม้ เหมืองแร่ และภาคการผลิต รวมถึงบริหารที่เกี่ยวข้อง ตามกรอบความตกลงว่าด้วยการลงทุนอาเซียน (ASEAN Comprehensive Investment Agreement : ACIA)
  - 2) ปรับประสานนโยบายการแข่งขัน และทรัพย์สินทางปัญญา
    - 2.1) มีเส้นทางคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกันหมดในภูมิภาค ช่วยลดต้นทุนทางโลจิสติกส์ในภูมิภาคอันนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอาเซียน
    - 2.2) มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศสมาชิกที่เสมอภาคยิ่งขึ้น ช่วยลดช่องว่างระหว่างกัน ทำให้กำลังซื้อของประเทศเพื่อนบ้านดีขึ้น ขยายโอกาสการส่งออกและการลงทุนของไทย
    - 2.3) มีการเชื่อมโยงกับประเทศภายนอก โดยเฉพาะประเทศคู่เจรจาของอาเซียน (+6) อาเซียนจะเป็นภูมิภาคเปิด มีการขยายการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจโดยทำ FTA กับประเทศนอกภูมิภาค เป็นการเพิ่มโอกาสการค้าและการลงทุน

อาเซียนจะรวมตัวทางเศรษฐกิจเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนภายในปี 2558 อาเซียนได้จัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community Blueprint) ซึ่งเป็นแผนงานบูรณาการการดำเนินงานในด้านเศรษฐกิจ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ 4 ด้าน (สถาบันดำรงราชานุภาพ, 2554: 11) คือ

1) การเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน (Single Market and Single Production Base) โดยจะมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินลงทุน และแรงงานฝีมืออย่างเสรีมากขึ้น ผู้บริโภคสามารถ เลือกสรรสินค้า บริการได้อย่างหลากหลายภายในภูมิภาค และสามารถ เดินทางในอาเซียนได้อย่างสะดวกและเสรีมากยิ่งขึ้น (Free Flows of Goods, Services, Investment, and Skilled Labors, and Free Flow of Capital) รวมทั้งการส่งเสริมการรวมกลุ่มสาขาสำคัญของอาเซียน ให้เป็นรูปธรรม โดยได้กำหนดเวลาที่จะลด หรือยกเลิกอุปสรรคระหว่างกันเป็นระยะ ทั้งนี้ กำหนดให้ลดภาษีสินค้าเป็น 0% และลดหรือเลิกมาตรการที่มี ใ้ภาษี เปิดเสรีการลงทุน และ เปิดตลาดภาคบริการทั้งหมดภายในปี 2558 ซึ่งนับเป็นความท้าทายที่สำคัญของอาเซียนที่จะต้องร่วมแรงร่วมใจและช่วยกันนำพาอาเซียนไปสู่เป้าหมาย

2) การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียน โดยให้ความสำคัญกับประเด็นด้านนโยบาย ที่จะช่วยส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ เช่น นโยบายการแข่งขัน การคุ้มครองผู้บริโภคสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ นโยบายภาษี และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การเงิน การขนส่ง เทคโนโลยีสารสนเทศและพลังงาน)

3) การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค ให้มี การพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และการเสริมสร้างขีดความสามารถผ่านโครงการต่างๆ เช่น ซ้อริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียน (Initiative for ASEAN Integration-IAI) เพื่อลดช่องว่างการพัฒนาทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศสมาชิก

4) การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก เน้นการปรับประสานนโยบายเศรษฐกิจของอาเซียนกับประเทศภายนอกภูมิภาคเพื่อให้อาเซียนมีท่าทีร่วมกันอย่างชัดเจน เช่น การจัดทำเขตการค้าเสรีของอาเซียนกับประเทศคู่เจรจาต่างๆ รวมทั้งส่งเสริมการสร้างเครือข่ายในด้านการผลิต / จำหน่ายภายในภูมิภาคให้เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลก

บริบทของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน การเปลี่ยนแปลงของอาเซียนที่จะถึงนี้ อาจต้อง
 ประสบกับวิกฤตความเสี่ยงระดับโลก (Global Risks) ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เช่น
 ความไม่มีเสถียรภาพของระบบการเงินโลก การเพิ่มของราคาพลังงาน ความมั่นคงด้านอาหาร
 การเคลื่อนย้ายแรงงานข้ามพรมแดน โรคระบาดข้ามพรมแดน โลกร้อน ภัยธรรมชาติ การก่อการร้าย
 เป็นต้น รวมถึงการเกิดความร่วมมือในระดับภูมิภาคอันเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ด้านความมั่นคง
 เศรษฐกิจ การค้า และการต่อต้านภัยคุกคามต่างๆ รวมถึงเป็นการสร้างโอกาสและอำนาจต่อรอง และ
 เพิ่มความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ การรวมกันเป็นตลาดเดียวของประชาคมอาเซียน
 จะเป็นการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนกับกลุ่มประเทศมหาอำนาจ
 เช่น จีน อินเดีย ประเทศขนาดเล็กได้รับความคุ้มครองเป็นกระบอกเสียงในเวทีโลก เนื่องจาก
 อาเซียนจะมีประชากรรวมเกือบ 600 ล้านคน หรือคิดเป็น 1 ใน 10 ของประชากรโลก และมี GDP
 รวมประมาณ 2.7 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ หรือคิดเป็น 2.6 ของ GDP โลก โดยเฉพาะผลของประชาคม
 เศรษฐกิจสำหรับประเทศไทยนั้น จะช่วยให้ประเทศของเราสามารถเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ
 ของการค้าขายกับตลาดภายในภูมิภาค และเป็นฐานของภูมิภาคในการออกไปสู่ประเทศอื่นๆ ได้
 ซึ่งจะทำให้เศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน อาเซียนจำเป็นต้องเร่งรัดการรวมกลุ่มภายใน หรือ
 เร่งรัดจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เนื่องจากกระแสโลกาภิวัตน์ และแนวโน้มการทำข้อตกลง
 การรวมกลุ่ม ด้วยความมั่นคงมากขึ้นกว่าแต่ก่อน และปรับปรุงการดำเนินงานให้ทันกระแสการ
 เปลี่ยนแปลงดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระแสการแข่งขันทางการค้า และการแข่งขันเพื่อดึงดูด
 การลงทุนโดยตรง ที่นับวันจะทวีความรุนแรงขึ้นและมีแนวโน้มจะถ่ายโอนไปสู่ประเทศเศรษฐกิจ
 ใหม่มากขึ้น เช่น จีน อินเดีย และรัสเซีย เป็นต้นการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนจะเป็นปัจจัย
 สำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจ และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของ
 อาเซียนในตลาดโลก เนื่องจากส่งเสริมให้เกิดการเปิดตลาดเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตระหว่าง
 ประเทศสมาชิกที่ลึกซึ้งและกว้างขวางยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน เงินทุน
 และแรงงาน รวมถึงความร่วมมือในด้านการอำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุน เพื่อลด
 อุปสรรคทางการค้า และการลงทุนในเหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนา
 มาตรฐานการครองชีพและความกินดีอยู่ดีของประชาชนภายในประเทศ และลดช่องว่าง
 การเหลื่อมล้ำทางสังคมให้น้อยลง (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2554: 16)

ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา เอเชียได้ก้าวเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจโลก
 มากขึ้นเป็นลำดับ ดังจะเห็นได้จากสัดส่วน GDP ของเอเชีย (ไม่รวมญี่ปุ่น) ต่อ GDP โลกเพิ่มขึ้น
 อย่างรวดเร็วจาก 9% ในปี 2541 มาอยู่ที่ 16.3% ในปี 2552 เช่นเดียวกับมูลค่าการค้าของเอเชีย

ที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วใน 2552 มูลค่าส่งออกและนำเข้าของเอเชีย คิดเป็นสัดส่วนราว 1 ใน 4 ของมูลค่าการส่งออกและนำเข้ารวมทั้งโลก ส่งผลให้ความมั่งคั่งของประเทศในเอเชียเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด เห็นได้จากทุนสำรองระหว่างประเทศของประเทศในแถบเอเชียรวมกันเพิ่มขึ้น จาก 1.8 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2546 ต่างได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงและดูเหมือนปัญหาต่างๆ จะยังไม่ยุติในระยะเวลาอันใกล้ ทำให้หลายฝ่ายมองว่าเอเชียกำลังก้าวเข้ามาเป็นเครื่องยนต์ขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลักของโลกตัวใหม่ ถนนทุกสายที่กำลังมุ่งหน้าเข้าสู่เอเชียในขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นการค้าการลงทุน รวมถึงเงินทุน กำลังผลักดันทิศทางเศรษฐกิจโลกให้เข้าสู่ยุคสมัยแห่งเอเชีย อย่างแท้จริง ซึ่งไทยควรต้องรู้จักใช้ประโยชน์จากยุคสมัยแห่งเอเชียให้เต็มประสิทธิภาพ เพราะลำพังตลาดในประเทศไทยอย่างเดียว ซึ่งประชากร 0.9% ของประชากรโลก ขณะที่ GDP คิดเป็นสัดส่วนเพียง 0.46% ของ GDP โลก ไม่เพียงพอต่อการผลักดันการขยายตัวอย่างเต็มที่ ดังนั้นกลยุทธ์ในการก้าวไปสู่การรวมกลุ่มเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) ก่อนที่จะขยายไปสู่ ASEAN+3 และ ASEAN+6 จะยิ่งทำให้ไทยสามารถใช้ประโยชน์จากตลาดขนาดใหญ่ได้มากขึ้น (ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย, 2553: 3)

การก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนส่งผลกระทบต่อทั้งด้านบวกและด้านลบต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผลกระทบในด้านบวก หมายถึง ขนาดตลาดที่ใหญ่ขึ้นจากการรวมเป็นตลาดเดียว และการลดอุปสรรคการค้ากันทางการค้าโดยเฉพาะมาตรการที่ไม่ใช่ทางด้านภาษี ขณะที่ผลในด้านลบ โดยเฉพาะผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้แก่ การแข่งขันที่ทวีความรุนแรงขึ้น เนื่องจากคู่แข่งในกลุ่มที่เคยมีศักยภาพต่ำกว่าจะได้รับประโยชน์จากการเปิดเสรีทางการค้าและการลงทุน ซึ่งในที่นี้หมายถึง กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนใหม่ (CLMV) ซึ่งประกอบด้วย ประเทศกัมพูชา ประเทศลาว ประเทศพม่า และประเทศเวียดนามที่ในอดีตผู้ประกอบการในประเทศเหล่านั้นมีศักยภาพในการแข่งขันที่ต่ำกว่า อันเป็นผลมาจากการสนับสนุนของหน่วยงานภาครัฐที่ยังไม่มีประสิทธิภาพ และการปิดประเทศทำให้นักลงทุนต่างชาติให้ความสนใจไม่มาก นอกจากนี้ ในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นๆ อาทิ ประเทศ สิงคโปร์ ประเทศ มาเลเซีย ประเทศ ฟิลิปปินส์ หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนต่างพยายามหาแนวทางแก้ไขจุดอ่อน เพื่อส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศของตนมีศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันเพิ่มมากขึ้น ความพยายามต่างๆ ที่ได้ดำเนินการ ไปย่อมส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการไทย โดยเฉพาะกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่มากนักน้อย (สสว., 2554: 47)

การจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) เป็นเป้าหมายที่ท้าทายสำหรับไทยในอีก 8 ปีข้างหน้า ซึ่งไทยจำเป็นต้องเร่งดำเนินการและเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ ทั้งนี้ การดำเนินงานเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ที่ผ่านมา 15 ปี ถือว่าประสบความสำเร็จพอสมควร เห็นได้จากปริมาณการค้าภายในอาเซียนที่ขยายตัวมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ในด้านการลงทุนยังไม่บรรลุผล เนื่องจากปริมาณการลงทุนทั้งจากภายในและภายนอกอาเซียนยังอยู่ในระดับต่ำมาก

นอกจากนี้ ประเทศจีนและประเทศอินเดียเริ่มมีบทบาทมากขึ้นในภูมิภาค และเป็นแหล่งดึงดูดในด้านเศรษฐกิจสำคัญ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอาเซียนแต่ละประเทศที่มีเศรษฐกิจเล็กมากจึงมีความจำเป็นที่อาเซียนจะต้องเร่งดำเนินการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจภายในเพื่อไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในลักษณะเดียวกับ EU โดยจะต้องจัดทำแผนงานและดำเนินการตามอย่างเคร่งครัด และจำเป็นต้องมีกฎเกณฑ์ต่างๆ ร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิก ความจำเป็นที่อาเซียนต้องเร่งรัดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจภายใน ก็เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับอาเซียนเอง และเพื่อสร้างให้อาเซียนเป็นศูนย์กลางภายในภูมิภาค คานอำนาจของประเทศอื่นๆ ภายในภูมิภาคที่มีบทบาทโดดเด่นอย่างเช่น ประเทศจีน และประเทศอินเดีย ทั้งนี้อาเซียนได้ตกลงที่จะเปิดเสรีด้านการค้าสินค้าและการค้าบริการให้เร็วขึ้นกว่ากำหนดการเดิมในสาขาสินค้าและบริการสำคัญ 11 สาขา เพื่อเป็นการนำร่อง และ ส่งเสริมการ Outsourcing หรือการผลิตสินค้า โดยใช้วัตถุดิบและชิ้นส่วนที่ผลิตภายในอาเซียนซึ่งจะไปตามแผนการดำเนินการเพื่อมุ่งไปสู่การเป็น AEC และได้มอบหมายให้ประเทศต่างๆ ทำหน้าที่รับผิดชอบเป็นผู้ประสานงานหลัก (Country Coordinators) ดังนี้ ประเทศพม่า สาขาผลิตภัณฑ์เกษตร (Agro-Based Products) และสาขาประมง (Fisheries) ประเทศมาเลเซีย สาขาผลิตภัณฑ์ยาง (Rubber-Based Products) และสาขาสิ่งทอ (Textiles and Apparels) ประเทศอินโดนีเซีย สาขายานยนต์ (Automotives) และสาขาผลิตภัณฑ์ไม้ (Wood-based products) ประเทศฟิลิปปินส์ สาขาอิเล็กทรอนิกส์ (Electronics) ประเทศสิงคโปร์ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ (e-ASEAN) และสาขาสุขภาพ (Healthcare) ประเทศไทย สาขาการท่องเที่ยว (Tourism) และสาขาการบิน (Air Travel) (เชียงใหม่นิวส์, <http://www.chiangmai.news.co.th>, 26 เมษายน 2555)

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) เป็นการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่ลึกซึ้งและกว้างขวางกว่าการดำเนินงานของอาเซียนที่ผ่านมา ซึ่งเป็นแนวคิดของผู้นำอาเซียนในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 8 เมื่อปี 2535 โดยมีเป้าหมายให้บรรลุผลภายในปี 2563 (ค.ศ.2020) และต่อมาผู้นำอาเซียนได้เร่งเวลาให้เร็วขึ้นเป็นปี 2558 (ค.ศ.2015) พร้อมกับอีก 2 เสาหลัก

ที่เหลือของประชาคมอาเซียน คือทั้งประชาคมความมั่นคงอาเซียน และประชาคมสังคม- วัฒนธรรมอาเซียน และให้อาเซียนปรับปรุงกระบวนการดำเนินงานภายในของอาเซียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีลักษณะคล้ายคลึงกับประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (European Economic Community : EEC) เพียงแต่ไม่ได้มีเงินสกุลเดียวร่วมกันเหมือนเงินยูโรและไม่ได้มีอัตราภาษีร่วมกันสำหรับประเทศนอกสมาชิก การรวมตัวของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนก็นับเป็นอีกก้าวหนึ่งของอาเซียนที่มีความมุ่งมั่นในการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกัน โดยมีจุดประสงค์หลักคือการนำอาเซียนไปสู่การเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน (Single Market and Production Base) ภายในปี 2558 ซึ่งจะมีความเสรีในการเคลื่อนย้ายด้านสินค้านำบริการ การลงทุนแรงงานฝีมือ และรวมทั้งการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เสรีมากยิ่งขึ้นภายในภูมิภาคอาเซียน หรือกล่าวได้ว่าประเทศสมาชิกจะสามารถเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตอย่างเสรี สามารถผลิตที่ไหนก็ได้ โดยมีมาตรฐานสินค้าและกฎระเบียบเดียวกัน นอกจากนี้ ภายในปี 2558 นี้ ประเทศสมาชิกอาเซียนทุกประเทศจะต้องลดภาษีการนำเข้าสินค้าส่วนใหญ่เกินกว่าร้อยละ 80 ที่มีการดำเนินการทางการค้ากันให้เหลือร้อยละ 0-5 ขจัดมาตรการกีดกันการค้าที่ไม่ใช่ภาษีต่างๆ และในส่วนของ การถือหุ้นของนักลงทุนสัญชาติอาเซียนในธุรกิจภาคบริการนั้นตามกรอบฯ นี้ยังได้ตั้งเป้าหมายให้สามารถเข้ามาถือหุ้นได้สูงสุดถึงร้อยละ 70 AEC จะเอื้ออำนวยให้เกิดตลาดและฐานผู้บริโภคขนาดใหญ่ ที่หลากหลาย ธุรกิจจะสามารถเข้าถึงได้มากขึ้น ทั้งนี้ ปัจจุบันประชากรของอาเซียนมีจำนวนรวมกันราว 597 ล้านคน และมีขนาดเศรษฐกิจเป็นมูลค่ารวมกันถึง 1.865 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (เกือบ 6 เท่าของขนาดเศรษฐกิจไทย) โดยคาดว่าปี 2555-2558 อาเซียนโดยรวมจะมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจประมาณร้อยละ 5-6 ต่อปี และคาดว่าในปี 2558 GDP ของประเทศสมาชิกในอาเซียนรวมกันจะปรับเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ประมาณเกือบ 3,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขณะที่รายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรในอาเซียนน่าจะอยู่ที่ประมาณ 4,500 ดอลลาร์สหรัฐฯ/คน/ปี ซึ่งจากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงกำลังซื้อที่สูงขึ้นของตลาดอาเซียนที่น่าจะเป็นโอกาสสำหรับสินค้าไทยในการขยายมูลค่าการส่งออกได้เพิ่มขึ้น ภายใต้ข้อจำกัดและอุปสรรคที่ลดลง ทั้งในส่วนของข้อจำกัดด้านภาษีและข้อจำกัดที่ไม่ใช่ภาษี ซึ่งจะช่วยสร้างความได้เปรียบด้านการแข่งขันให้กับสินค้าไทยกับสินค้าในกลุ่มอาเซียนอย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าจะเกิดขึ้นตาม มาภายหลังการรวมตัวเป็น AEC นอกเหนือจากโอกาสทางการตลาดที่ขยายตัวในวงกว้างขึ้นแล้ว ก็คือภาวะการแข่งขันที่คาดว่าจะทวีความเข้มข้นเพิ่มมากขึ้นทั้งตลาดภายในประเทศเองและตลาดต่างประเทศ (ซึ่งหมายรวมถึงทั้งตลาดอาเซียนและตลาดอื่นๆ) จากคู่แข่งทั้งในประเทศไทยและประเทศอาเซียนอื่นๆ ด้วย เนื่องจาก แต่ละประเทศเริ่มมีความได้เปรียบเสียเปรียบที่ไม่แตกต่างกันมากนักในหลายภาคส่วน โดยเฉพาะในส่วนของต้นทุนการผลิต ดังนั้น ผู้ประกอบการไทยควรต้องเร่งปรับตัวเพื่อรองรับ AEC ที่กำลังจะเกิดขึ้น

อย่างเต็มรูปแบบในปี 2558 (ผู้จัดการ 360° รายสัปดาห์, <http://www.manager.co.th>, 27 เมษายน 2555)

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือ การไปสู่เป้าหมายสุดท้ายของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจตามที่ระบุไว้ในวิสัยทัศน์อาเซียน 2020 ซึ่งจะตั้งอยู่บนพื้นฐานของการประสานผลประโยชน์ของประเทศสมาชิกโดยการส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในเชิงลึกและกว้างขวางมากขึ้นผ่านความร่วมมือที่มีอยู่ในปัจจุบันและแผนการดำเนินงานใหม่ภายใต้กรอบระยะเวลาที่ชัดเจนในการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประเทศสมาชิกจะต้องปฏิบัติตามหลักการที่จะส่งเสริมระบบเศรษฐกิจแบบเปิด มองบริบทภายนอก และส่งเสริมการค้าโลก ซึ่งสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ในกรอบพหุภาคี และยึดมั่นในระบบกฎเกณฑ์ เพื่อความสอดคล้องของการปฏิบัติตามพันธกรณีในด้านเศรษฐกิจ

2.6 แนวคิดผู้ประกอบการ วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises : SMEs)

การที่จะให้คำนิยามความหมายของธุรกิจขนาดย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะขึ้นอยู่กับจำนวนพนักงานและจำนวนเงินทุนซึ่งจะนับว่ามากหรือน้อยในระดับใดนั้น เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยและมาตรฐานของแต่ละชนชาติ แต่โดยทั่วไปแล้ว ธุรกิจขนาดย่อมหมายถึงธุรกิจเล็ก ๆ ที่ก่อตั้งโดยบุคคลคนเดียวหรือกลุ่มบุคคลไม่กี่คน มีสินทรัพย์ของกิจการค่อนข้างจำกัด และบริหารงานอย่างอิสระด้วยตัวเจ้าของเองซึ่งอาจมีลูกจ้างพนักงานจำนวนหนึ่งมาช่วยดำเนินงานบ้างเล็กน้อย เมื่อพิจารณาความหมายของธุรกิจขนาดย่อมนอกเหนือจากปัจจัยด้านจำนวนพนักงานและจำนวนเงินทุนแล้ว คณะกรรมการพัฒนาระบบเศรษฐกิจ (The Committee for Economic Development หรือ CED) แห่งสหรัฐอเมริกาได้ให้การจำกัดความลักษณะของธุรกิจขนาดย่อมว่าธุรกิจขนาดย่อมจะต้องมีลักษณะอย่างน้อยที่สุดสองประการจากลักษณะสี่ประการดังต่อไปนี้

1) การบริหารงานเป็นไปอย่างอิสระ ส่วนใหญ่แล้วผู้ประกอบการ หรือเจ้าของจะบริหารงานเอง

ธุรกิจขนาดย่อมจะใช้แรงงานและทักษะการบริหารงานของตัวผู้ประกอบการเป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าอาจจะมีบุคคลในครอบครัว เพื่อนฝูงหรือลูกจ้างจำนวนไม่กี่คนมาช่วยงานบ้าง

แต่การตัดสินใจดำเนินการส่วนใหญ่กระทำโดยผู้ประกอบการ มากกว่าที่จะใช้ผู้บริหารมืออาชีพ
ไม่ว่าธุรกิจนั้นจะอยู่ในรูปแบบเจ้าของคนเดียว ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทจำกัด

2) เงินทุนในการดำเนินงานค่อนข้างจำกัด เพราะมาจากเงินทุนของผู้ประกอบการ
เองหรือเกิดจากการระดมทุนจากกลุ่มบุคคลเล็กๆ

ธุรกิจขนาดย่อมมักจะเริ่มต้นด้วยการผลิต หรือค้าขายเล็กๆ น้อยๆ ที่ยังไม่ต้องการ
เงินทุนดำเนินงานมากนัก เพียงแค่เงินทุนของผู้ประกอบการหรือญาติพี่น้องฝูง
ก็เพียงพอต่อการประกอบการแล้ว เมื่อธุรกิจมีกำไรเงินที่ได้มาส่วนหนึ่งจะกลายเป็นเงินทุน
ดำเนินงานซึ่งสามารถ นำมาใช้ขยายธุรกิจทีละเล็กละน้อย จนเมื่อถึงจุดหนึ่งธุรกิจเริ่มมั่นคงแล
ะต้องการขยายกิจการให้เจริญเติบโตต่อไป จึงจะมีการกู้ยืมเงินทุนจากภายนอกหรือเปิดขายหุ้น
แก่สาธารณชนซึ่งจะกลายเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ต่อไป

3) ขอบเขตการดำเนินงานของธุรกิจขนาดย่อมอยู่ในเขตพื้นที่ท้องถิ่นหนึ่งเท่านั้น
ธุรกิจขนาดย่อมส่วนใหญ่มักจะดำเนินกิจการอยู่ในเขตท้องถิ่นหนึ่ง เช่น
โรงสีข้าวอยู่ในจังหวัดหนึ่ง ร้านขายของชำในตลาดแห่งหนึ่ง โดยที่ผู้ประกอบการและลูกจ้าง
จะอาศัยใน ชุมชนแห่งนั้น แต่ในปัจจุบันนี้ธุรกิจขนาดย่อมหลายแห่งขยายเครือข่ายสาขาทั่วภูมิภาค
ทั่วประเทศและทั่วโลกโดยใช้การสิทธิทางการค้า (Franchise)

4) ธุรกิจมีขนาดเล็กจนมีผลกระทบต่อธุรกิจอุตสาหกรรมส่วนใหญ่้น้อยมาก
ธุรกิจขนาดย่อมมียอดขายจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับยอดขายรวมทั้ง อุตสาหกรรม
นั้นหรืออีกในหนึ่งคือมีส่วนแบ่งตลาด (Market Share) ที่ต่ำมาก และมีจำนวน พนักงานน้อยมี
สินทรัพย์อยู่น้อย เมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมนั้นทั้งหมดด้วย ดังนั้น การเข้าหรือออกจากธุรกิจ
อุตสาหกรรมนั้นของธุรกิจขนาดย่อมแห่งหนึ่งจึงไม่มีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมนั้น โดยส่วนรวม
เลย

ส่วนการนิยามธุรกิจขนาดย่อมโดยใช้หลักเกณฑ์ของจำนวนพนักงานและ
จำนวนทุนเป็นตัววัดขนาดของธุรกิจได้มีหน่วยงานต่างๆ โดยเมื่อ วันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ.2541
มีการหารือร่วมกันเพื่อกำหนดนิยามวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยกรม ส่งเสริม
อุตสาหกรรมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอันได้แก่ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการคลัง ธนาคาร-
แห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หอการค้าไทย บริษัทเงินทุน อุตสาหกรรม

แห่งประเทศไทย บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม ธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ได้สรุปขนาดวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามเกณฑ์มูลค่าชั้นสูงของสินทรัพย์ถาวรไว้ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 ขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ประเภทของกิจการ	ขนาดกลาง	ขนาดย่อม
กิจการผลิตสินค้า	ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
กิจการให้บริการ	ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
กิจการค้าส่ง	ไม่เกิน 100 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
กิจการค้าปลีก	ไม่เกิน 60 ล้านบาท	ไม่เกิน 30 ล้านบาท

การนิยามความหมายของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้ชัดเจนในครั้งนี เกิดขึ้นจากความตั้งใจของรัฐบาลไทยที่จะนำเอานโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจหรือธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises หรือ SMEs) มาเป็นกลไกสำคัญในการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศไทยหลังจากวิกฤตการณ์ค่าเงินบาทในปี 2539 เป็นต้นมา (กัตัญญ หิรัญญสมบุรณ์, 2547: 1-2)

การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SMEs นับเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของรัฐบาล เนื่องจาก SMEs นับเป็นรากฐานสำคัญของระบบเศรษฐกิจไทย เห็นได้จาก SMEs ในปัจจุบันที่มีจำนวน 2.89 ล้านรายทั่วประเทศ หรือคิดเป็นสัดส่วน 99.7 ของวิสาหกิจทั้งหมดเกิดการจ้างงาน 9.7 ล้านคน สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ประเทศถึง 3.4 ล้านล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 37.8 ของ GDP ของประเทศ และมีมูลค่าด้านการส่งออกทั้งสิ้นประมาณ 1.66 ล้านล้านบาท (สสว., 2553: 2)

หากพิจารณาถึงตัวเลขการส่งออกของไทยไปยังตลาดอาเซียนเมื่อปี 2552 ที่มีมูลค่าสูงถึง 360,000 ล้านบาทก็คงทำให้ภาครัฐเห็น ความสำคัญของตลาดส่งออกหลักแห่งนี้ จึงเริ่มต้นสร้างความตื่นตัวและเตรียมคนผู้ประกอบการ SME ไทยให้ก้าวขึ้นสู่ตลาดการค้าระดับโลก เพราะในอีก 5 ปีข้างหน้าประเทศไทยจะเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ เออีซี (AEC) แล้ว มีการ

คาดการณ์ล่วงหน้าว่าในอีก 5 ปีข้างหน้าตลาดอาเซียนจะมีประชากรสูงถึง 700 ล้านคน และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศก็อาจ มีมูลค่ารวมประมาณ 2.5 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ดังนั้น เศรษฐกิจในภูมิภาคนี้จึงมีขนาดใหญ่ไม่แพ้ประเทศจีนและอินเดียเลย ที่สำคัญคือเราสามารถเป็นตลาดของเศรษฐกิจโลกได้ไม่ยาก ดังนั้น ก่อนเวลานั้นจะมาถึงภาครัฐจึงต้องเตรียมความพร้อมให้ SME มีความพร้อมในการแข่งขัน ขณะเดียวกัน อภิสิทธิ์ เวชชีวะ นายกรัฐมนตรีของไทยได้ให้ความเห็นว่า กรอบความร่วมมือระหว่างภูมิภาคก็เป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งควรมีความร่วมมือทางวัฒนธรรม สังคม และการเมืองร่วมกัน ลดช่องว่างระหว่างสมาชิกใหม่โดยไม่ทำให้ศักยภาพและความสัมพันธ์สะดุดลง รวมถึงสร้างความตื่นตัวให้ภาคธุรกิจของประเทศสมาชิก นโยบายที่รัฐบาลไทยกำลังทำอยู่ในขณะนี้คือ โครงการ ASEAN SME Regional Gateway ที่เป็นการจับมือกันระหว่างภาครัฐ เอกชน และสถาบันการศึกษา เพื่อให้ SME ไทยมีความพร้อมในการเป็นศูนย์กลางให้บริการ SME ทั้งในภูมิภาคและนอกภูมิภาค และนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ที่ต้องการให้ภาคธุรกิจขนาดเล็ก และขนาดกลางมีบทบาทมากขึ้น (สสว., 2553: 21)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ถือเป็นกลไกหลักในการเสริมสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยสร้างรายได้และจ้างงาน อีกทั้งเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาความยากจนในปี 2553 ประเทศไทยมีจำนวนวิสาหกิจรวมทั้งสิ้นประมาณ 2.9 ล้านราย โดยร้อยละ 99.8 เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การจ้างงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมคิดเป็นร้อยละ 78 ของการจ้างงานรวมของประเทศ มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 37.1 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งประเทศและมูลค่าการส่งออกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมคิดเป็นร้อยละ 28.4 ของมูลค่าการส่งออกรวมของประเทศ (สสว., 2554: 1)

ผู้ประกอบการในกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศและมีบทบาทสำคัญในการเป็นรากฐานการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยเป็นแหล่งสร้างรายได้ สร้างการจ้างงานไปถึงเป็นเส้นทางสู่การแก้ไขปัญหาความยากจน “การสร้างความเข้มแข็งให้กับกลุ่มธุรกิจ SMEs อันดับแรก กสุดคือต้องเริ่มที่ภาครัฐจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อขจัดจุดอ่อนที่เกิดขึ้นกับวิสาหกิจ SMEs ซึ่งสามารถกระทำได้โดยการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ (Network) ระหว่างภาครัฐและเอกชนในการช่วยเหลือกลุ่มวิสาหกิจ SMEs ในการให้ความรู้ในด้านการบริหารจัดการหรือด้านกา รนำนวัตกรรมมาใช้เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการ เป็นต้น และในขณะเดียวกัน สิ่งที่ภาครัฐควรจะทำคู่ขนานไปด้วยก็คือ

การสร้างเสริมเข้มแข็งให้กับ SMEs ในด้านการส่งออก อาทิ การให้ความรู้เกี่ยวกับตลาด กระบวนการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการในตลาด ต่างประเทศ การหาช่องทางตลาดใหม่ หรือ แม้แต่การพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องกับความต้องการในตลาดต่างประเทศ ” (กรมส่งเสริมการส่งออก, 2554: 4-5)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises = SMEs) เป็นธุรกิจที่มีจำนวนมากในประเทศไทย ผู้ประกอบการส่วนมากประกอบกิจการในรูปของบุคคลธรรมดา คณะบุคคลหรือห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีโชินติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด หรือกิจการร่วมค้า ซึ่งจะประกอบธุรกิจขายสินค้า ผลิตสินค้า หรือให้บริการ ทุกธุรกิจจะเกี่ยวข้องกับหน้าที่ทางภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร การกำหนดลักษณะ SMEs หน่วยงานต่างๆ ในประเทศไทย มักจะใช้กำหนดลักษณะตามกฎกระทรวงอุตสาหกรรมกำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2545 สำหรับกรมสรรพากร ประมวลรัษฎากร ไม่ได้มีคำนิยาม SMEs ไว้ว่ามีลักษณะอย่างไร แต่ได้อาศัยอำนาจตามประมวลรัษฎากรออกกฎหมายเพื่อสนับสนุนส่งเสริมธุรกิจ SMEs เช่น ลดอัตราภาษีเงินได้ ยกเว้นภาษีเงินได้ การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง เป็นต้น กำหนดลักษณะธุรกิจตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 และกำหนดลักษณะธุรกิจตามประมวลรัษฎากรสรุปได้ดังนี้

1) กำหนดลักษณะธุรกิจ SMEs ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 ตามกฎกระทรวงอุตสาหกรรม กำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2545 อาศัยอำนาจพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 ได้กำหนดลักษณะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

ตารางที่ 2.3 ลักษณะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ลักษณะวิสาหกิจ	จำนวนการจ้างงาน (คน)		จำนวนสินทรัพย์ถาวร (ล้านบาท)	
	ขนาดย่อม	ขนาดกลาง	ขนาดย่อม	ขนาดกลาง
กิจการผลิตสินค้า	ไม่เกิน50	51-200	ไม่เกิน50	51-200

ตารางที่ 2.3 ลักษณะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ต่อ)

ลักษณะวิสาหกิจ	จำนวนการจ้างงาน (คน)		จำนวนสินทรัพย์ถาวร (ล้านบาท)	
	ขนาดย่อม	ขนาดกลาง	ขนาดย่อม	ขนาดกลาง
กิจการค้าส่ง	ไม่เกิน 25	26-50	ไม่เกิน 50	51-100
กิจการค้าปลีก	ไม่เกิน 15	16-30	ไม่เกิน 30	31-600
กิจการให้บริการ	ไม่เกิน 50	51-200	ไม่เกิน 50	51-200

ในกรณีที่จำนวนการจ้างงานของกิจการ ไม่เข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม แต่มูลค่าสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางหรือมีจำนวนการจ้างงานเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลาง แต่มูลค่าสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม ให้ถือจำนวนการจ้างงานหรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวรที่น้อยกว่าเป็นเกณฑ์การพิจารณา

2) กำหนดลักษณะธุรกิจที่กรมสรรพากรออกข้อกำหนดเพื่อสนับสนุนส่งเสริมให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี ประมวลรัษฎากรได้กำหนดลักษณะของธุรกิจที่จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยธุรกิจต้องมีลักษณะ ดังนี้

ตารางที่ 2.4 ลักษณะของธุรกิจที่จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี

ลำดับที่	ลักษณะ
1	เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ไม่เกิน 5 ล้านบาท
2	เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีสินทรัพย์ถาวรไม่รวมที่ดิน ไม่เกิน 200 ล้านบาท และจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน
3	เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่นำหลักทรัพย์มาจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ MAI
4	เป็น VC (Venture Capital) ที่ถือหุ้นในบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีสินทรัพย์ถาวร ไม่รวมที่ดินไม่เกิน 200 ล้านบาท และจ้างแรงงานไม่เกิน 200 คน

ตารางที่ 2.4 ลักษณะของธุรกิจที่จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี (ต่อ)

ลำดับที่	ลักษณะ
5	เป็นกิจการขายสินค้าหรือให้บริการที่อยู่ในบังคับภาษีมูลค่าเพิ่ม ที่มีรายรับไม่เกิน 1.8 ล้านบาทต่อปีหรือต่อรอบระยะเวลาบัญชี ได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม

การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีจะกำหนดหลักเกณฑ์ธุรกิจ SMEs ลักษณะใดลักษณะหนึ่งในการให้สิทธิประโยชน์นั้นๆ เช่น บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนชำระแล้วในวันสุดท้ายของ รอบระยะเวลาบัญชี ไม่เกิน 5 ล้านบาท จะได้รับสิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิ 150,000 บาทแรก หรือบริษัทฯ ที่มีแรงงานไม่เกิน 200 คน จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีหักค่าสึกหรอ และค่าเสื่อมราคา ในอัตราเร่ง เป็นต้น ดังนั้น บริษัทใดที่เข้าหลักเกณฑ์ธุรกิจ SMEs หลายลักษณะก็จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีมากขึ้นตามลักษณะนั้นๆ

รูปแบบธุรกิจ SMEs

การประกอบธุรกิจต่าง ๆ อาจจะกระทำตั้งแต่คนเดียวขึ้นไป หากมีหุ้นส่วนร่วมกันหลายคน ก็มักจัดตั้งในรูปของนิติบุคคลรูปแบบธุรกิจมีลักษณะแตกต่างกัน ปรากฏดังตารางที่ 2.5

ตารางที่ 2.5 ตารางสรุปรูปแบบธุรกิจ

ลำดับที่	รูปแบบ	ลักษณะ
1	บุคคลธรรมดา	บุคคลทั่วไปที่มีชีวิตอยู่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (มาตรา 15)
2	คณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากันเพื่อการทำกิจการร่วมกัน โดยไม่มีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการที่ทำ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)
3	ห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีใช้นิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้ากันเพื่อการทำกิจการร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์แบ่งปันกำไรที่ได้จากกิจการที่ทำ (หน่วยภาษีตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร)

ตารางที่ 2.5 ตารางสรุปรูปแบบธุรกิจ (ต่อ)

ลำดับที่	รูปแบบ	ลักษณะ
4	ห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียนนิติบุคคล	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกัน โดยหุ้นส่วนทุกคนไม่จำกัดความรับผิดและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
5	ห้างหุ้นส่วนจำกัด	บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการร่วมกันหุ้นส่วนมีทั้งที่จำกัดความรับผิดและไม่จำกัดความรับผิดและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
6	บริษัทจำกัด	บุคคลตั้งแต่ 7 คนขึ้นไป มาลงทุนและเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ถือหุ้นรับผิดในหนี้ต่าง ๆ ไม่เกินจำนวนเงินที่ผู้ถือหุ้นแต่ละคนลงทุนและต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
7	บริษัทมหาชนจำกัด	บริษัทประเภทซึ่งตั้งขึ้นด้วยความประสงค์ที่จะเสนอขายหุ้นต่อประชาชนให้ผู้ถือหุ้นมีความรับผิดจำกัด ไม่เกินจำนวนเงินค่าหุ้นที่ต้องชำระ และบริษัทดังกล่าวได้ระบุนามประสงค์เช่นนั้นไว้ ในหนังสือบริคณห์สนธิ (มาตรา 15 พ.ร.บ. บริษัทมหาชนจำกัด)
8	กิจการร่วมค้า	กิจการที่ดำเนินการร่วมกันเป็นทางการค้าหรือหากำไรระหว่างบริษัทกับบริษัท บริษัทกับห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกับห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลหรือระหว่างบริษัทและ/หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกับบุคคลธรรมดาขณะบุคคลที่มีฐานะนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือนิติบุคคลอื่น - เป็นนิติบุคคลตามประมวลรัษฎากร (มาตรา 39)
9	นิติบุคคลตามกฎหมายต่างประเทศ	บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศ

ตารางที่ 2.5 ตารางสรุปรูปแบบธุรกิจ (ต่อ)

ลำดับที่	รูปแบบ	ลักษณะ
10	กิจการที่ดำเนินการค้าหรือหากำไรโดยรัฐบาลต่างประเทศหรือองค์การของรัฐบาลต่างประเทศ	เป็นกิจการของรัฐบาลต่างประเทศหรือองค์การของรัฐบาลต่างประเทศ มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลตามประมวลรัษฎากร – เป็นนิติบุคคลตามประมวลรัษฎากร (มาตรา39)
11	มูลนิธิหรือสมาคม	เป็นนิติบุคคลตามประมวลรัษฎากรและมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลแต่จะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลถ้าเป็นมูลนิธิหรือสมาคมที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังประกาศให้เป็นองค์การสาธารณกุศล

ที่มา: ไทยเอสเอ็มอีเฟรนไชส์, <http://www.thaismefranchise.com>, 26 เมษายน 2555.

SMEs คือ วิชากิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นวิชากิจที่มีความเหมาะสม มีความคล่องตัวในการปรับสภาพให้เข้ากับสถานการณ์ทั่วไปของประเทศอื่นทั้งยังเป็นวิชากิจที่ใช้เงินทุนในจำนวนที่ต่ำกว่าวิชากิจขนาดใหญ่ และยังช่วยรองรับแรงงานจากภาคเกษตรกรรมเมื่อหมดฤดูกาลเพาะปลูก รวมถึงเป็นแหล่งที่สามารถรองรับแรงงานที่เข้ามาใหม่เป็นการป้องกันการอพยพของแรงงานเข้ามาทำงานทำในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ซึ่งช่วยกระจายการกระจุกตัวของโรงงานกิจการวิชากิจในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลไปสู่ภูมิภาค ก่อให้เกิดการพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทั้งในส่วนภูมิภาคและของประเทศอย่างยั่งยืนต่อไป (สถาบันพัฒนาวิชากิจขนาดกลางและขนาดย่อม, <http://www.ismed.or>, 25 เมษายน 2555.)

ผู้ประกอบการ SMEs ถือได้ว่าเป็นหน่วยธุรกิจที่สำคัญของไทย ทั้งจำนวนที่มากและกระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศมีมูลค่าคิดเป็นสัดส่วนประมาณ 37% ต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) รวมทั้งประเทศ เป็นแหล่งจ้างงานขนาดใหญ่ แต่ SMEs ส่วนใหญ่มีความอ่อนไหวกับภาวะเศรษฐกิจมาก เนื่องจากมีโครงสร้างทางการเงินที่ไม่แข็งแรงและไม่ได้รับประโยชน์จากการประหยัดจากขนาด (Economies of Scale) รวมทั้งส่วนใหญ่ยังขาดข้อมูลและองค์ความรู้ในการบริหารจัดการ ธุรกิจ และในทางกลับกันหากเศรษฐกิจฟื้นตัว SMEs ก็จะไม่ได้รับ อานิสงส์ทันทีเหมือนธุรกิจขนาดใหญ่ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกภาคส่วน ที่เกี่ยวข้อง

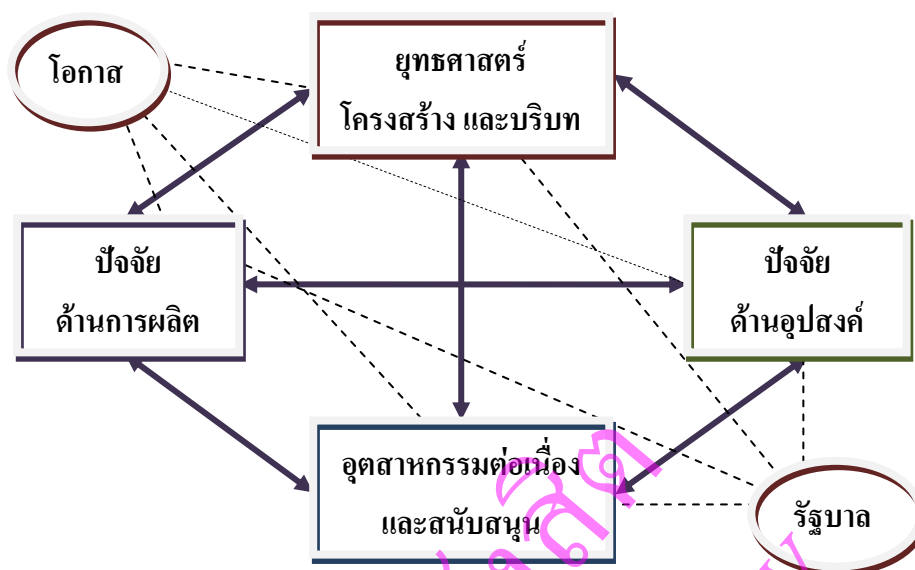
จะต้องร่วมกันสนับสนุน SMEs ให้อยู่รอดและเติบโตอย่างมั่นคง การสนับสนุนแหล่งเงินทุน ถือได้ว่าเป็นการแก้ไขปัญหาหลักของ SMEs ที่มีความเสียเปรียบธุรกิจขนาดใหญ่ในการเข้าถึง แหล่งเงินทุนในต้นทุนที่เหมาะสมและสามารถจะแข่งขันได้ แต่ข้อเท็จจริงการสนับสนุนเงินทุน อย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ ต้องมองถึงภาพรวมของการเปลี่ยนแปลง ที่มีผลกระทบ เช่น สภาวะ แวดล้อมทางการค้า การแข่งขันด้านการผลิตที่ต้องยกระดับมาตรฐานการผลิต รวมถึงการร่วม แลกเปลี่ยนหรือให้องค์ความรู้ในเรื่องต่างๆ เช่น โอกาสด้านการตลาด การบริหารจัดการ ตลอดจน เทคโนโลยีและนวัตกรรมแก่ SMEs ด้วยธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แห่งประเทศไทย (ชพว.) จึงจัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ “เพื่อประกอบธุรกิจอันเป็นการพัฒนา ส่งเสริม ช่วยเหลือ และสนับสนุนการจัดตั้ง การดำเนินงานการขาย หรือการปรับปรุงวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อม โดยการให้สินเชื่อค้ำประกัน ร่วมลงทุน ให้คำปรึกษาแนะนำ หรือให้บริการ ที่จำเป็นอื่นตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติ พ.ศ.2545” (ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมแห่งประเทศไทย, 2553: 52)

2.7 ทฤษฎีความได้เปรียบเชิงแข่งขัน (The Theory of Competitive Advantage)

แบบจำลอง Diamond Model (Porter, 1990: 25) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์และ อธิบายศักยภาพ ทางการแข่งขันของอุตสาหกรรมในระดับประเทศ โดยมีปัจจัยที่กำหนดความ ได้เปรียบเชิงแข่งขันของประเทศ 4 ปัจจัย คือ สภาพ ปัจจัยการผลิต ในประเทศ อุปสงค์ในประเทศ อุตสาหกรรมสนับสนุนและเกี่ยวเนื่องในประเทศและกลยุทธ์ โครงสร้างและสภาพการแข่งขัน ในประเทศ

นอกจากปัจจัยหลักทั้ง 4 ข้างต้นที่มีบทบาทสำคัญต่อการกำหนดความได้เปรียบ เชิงแข่งขันของประเทศแล้ว ยังมีปัจจัย ประกอบอีก 2 ปัจจัย ที่อาจเป็นทั้ง ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุน หรือเป็นปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความได้เปรียบเชิงแข่งขันของประเทศ ปัจจัยทั้ง 2 นี้คือรัฐบาล และเหตุสุดวิสัยจากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าปัจจัยทั้ง 6 ปัจจัยนี้ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เรียกว่า แบบจำลอง Diamond Model ดังรูปที่ 2.3

รูปที่ 2.3 ระบบเพชร (Diamond Model)

ที่มา: Michael E. Porter, 1990: 25

ดังนั้น ปัจจัยที่กำหนดความได้เปรียบแข่งขัน ของประเทศทั้ง 6 ปัจจัย สามารถอธิบายแต่ละปัจจัยได้ดังนี้

1) ปัจจัยการผลิตในประเทศ (Factor Conditions)

ปัจจัยการผลิตที่นำมาใช้ในการผลิตสินค้าและบริการ จะเป็นตัวกำหนดความได้เปรียบแข่งขันของประเทศ อาทิเช่น ที่ดิน (Arable land) แรงงาน (Labor) ทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resource) ทุน (Capital) สาธารณูปโภค (Infrastructure) และเทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต ซึ่งต้องพิจารณาทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ โดยปัจจัยการผลิตที่กล่าวมานี้จะครอบคลุมทรัพยากร (Resource) ต่างๆ ในประเทศที่มีอยู่ ซึ่งประกอบไปด้วย

1.1) ทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource) หมายถึง คุณภาพ และทักษะของแรงงาน ปริมาณแรงงาน รวมทั้งต้นทุนทางด้านค่าจ้างแรงงาน

1.2) ทรัพยากรทางกายภาพ(Physical Resource) หมายถึง ความอุดมสมบูรณ์ และคุณภาพของทรัพยากรธรรมชาติ อันได้แก่ ที่ดิน น้ำ แร่ธรรมชาติ (Mineral) และพลังงานธรรมชาติ (Power Sources) เป็นต้น นอกจากนี้ สถานที่ตั้ง (Location) และขนาด (Geographic Size) ก็มีส่วนสำคัญต่อต้นทุนของผู้ผลิตในแง่ของต้นทุนการขนส่ง (Transportation Cost)

1.3) ทรัพยากรทางด้านความรู้ (Knowledge Resource) หมายถึง ทรัพยากรที่ได้รับการพัฒนาและฝึกฝน อบรม จะพบมากในปัจจุบันแรงงานที่มีทักษะเฉพาะ เช่น นักบริหาร วิศวกร นักวิทยาศาสตร์ สถาบันวิจัยต่างๆ เป็นต้น โดยประเทศใดก็ตามที่ภาครัฐและภาคเอกชน สนับสนุนและให้ความสำคัญกับทรัพยากรทางด้านนี้ ประเทศนั้นก็จะมีศักยภาพในการพัฒนาและการแข่งขันกับประเทศต่างๆ ได้

1.4) ทรัพยากรทุน (Capital Resources) หมายถึง เงินทุน เงินออม ในรูปแบบต่างๆ

1.5) โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) หมายถึง ระบบสาธารณูปโภค ระบบการขนส่ง ระบบโทรคมนาคม ระบบสาธารณสุข

โดยเราสามารถแบ่งปัจจัย การผลิตออกได้เป็น 2 ระดับ คือ ปัจจัยพื้นฐาน และปัจจัยขั้นสูง ปัจจัยพื้นฐาน หมายถึง ทรัพยากรธรรมชาติ ภูมิอากาศ แรงงานที่ไม่ชำนาญและกึ่งชำนาญรวมทั้งทุน ประเภทนี้ ส่วนปัจจัยขั้นสูง หมายถึง โครงสร้างพื้นฐานทางโทรคมนาคม สมัยใหม่ บุคลากรที่ได้รับการศึกษาหรือฝึกอบรมในระดับสูง ซึ่งปัจจัยพื้นฐานนั้นเป็นปัจจัยแห่งการแข่งขันที่ไม่ยั่งยืนสามารถทดแทนได้ด้วยสิ่งอื่น โดยในกรณีที่ประเทศเราไม่มีปัจจัยชนิดนั้น เราก็สามารถสร้างข้อได้เปรียบโดยการสั่งซื้อหรือตั้งสาขาตัวแทนในประเทศที่มีปัจจัยพื้นฐานชนิดนั้นอยู่ แต่ปัจจัยขั้นสูงซึ่งเป็นปัจจัยที่ต้องอาศัยการลงทุนสูงและต้องสะสมเป็นระยะเวลาาน จะมีความสำคัญต่อการเสริมสร้างและรักษาข้อได้เปรียบด้านการแข่งขันมากกว่าปัจจัยพื้นฐาน เพราะหากประเทศใดมีปัจจัยขั้นสูงเฉพาะทางก็จะทำให้ประเทศนั้นมีการพัฒนานวัตกรรม ในด้านที่มีความสมบูรณ์ของปัจจัยขั้นสูงนั้นๆ

2) อุปสงค์ภายในประเทศ (Demand Conditions)

การมีอุปสงค์หรือความต้องการภายในประเทศจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดการพัฒนาขบวนการผลิต ทำให้มีประสิทธิภาพทั้งในด้านคุณภาพและปริมาณและถ้าความต้องการภายในประเทศมีปริมาณที่มาก ก็จะทำให้เกิดการประหยัดต้นทุน เนื่องจากสามารถทำการผลิตในปริมาณมากๆ ได้ นอกจากนี้ความต้องการและปริมาณที่เพียงพอจะทำให้เกิดการพัฒนาและขยายตัวในการผลิตของผู้ผลิตในประเทศอีกด้วย แต่สำหรับทฤษฎีนี้จะให้ความสำคัญทางด้านคุณภาพของความต้องการเป็นหลัก โดยให้มีการบริโภคที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด มีเหตุมีผลคำนึงถึงประโยชน์ของการใช้ เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรในประเทศอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด นอกจากนี้การเน้นความต้องการภายในประเทศหรือ ตลาดภายในประเทศเป็นหลัก จะเป็นการ

ลดการพึ่งพาผู้ซื้อในตลาดต่างประเทศ และการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ในตลาดต่างประเทศที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันได้หากผู้ผลิตในประเทศไม่สามารถปรับเปลี่ยน ได้ทันการณ์ ดังนั้น อุปสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขันของประเทศ จึงประกอบด้วย

2.1) ส่วนผสมของอุปสงค์ในประเทศ (Segment Structure of Demand)

อุปสงค์ในประเทศมีผลที่จะทำให้เกิดข้อ ได้เปรียบด้านการแข่งขันสูงกว่าอุปสงค์ในต่างประเทศ เนื่องจากผู้ประกอบการในประเทศจะมีความเข้าใจในความต้องการของผู้บริโภคในประเทศของตนได้ดีกว่าผู้บริโภคในต่างประเทศ ดังนั้น ถ้าอุปสงค์ของตลาดในประเทศมีความคล้ายคลึงกับอุปสงค์ของตลาดโลก ประเทศนั้นก็จะได้เปรียบในการแข่งขันเหนือกว่าประเทศอื่น

2.2) ผู้ซื้อที่รู้จักจริง (Sophisticated and Demanding Buyers)

ผู้ซื้อในที่นี้ หมายถึง ผู้อุปโภคบริโภค ช่องทางการจัดจำหน่าย หรือผู้ซื้อที่เป็นบริษัท สถาบัน องค์กร และ โรงงานต่างๆ โดยผู้ซื้อ ที่รู้จักจริงในสินค้าและบริการใดก็ตาม จะตั้งมาตรฐานในระดับสูงในการพิจารณาเลือกซื้อสินค้าและบริการ ซึ่งเท่ากับเป็นแรงกดดันให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการต่างๆ ต้องพัฒนาข้อ ได้เปรียบด้านการแข่งขัน ดังนั้น หากประเทศใดมีผู้ซื้อที่เลือกซื้อสินค้าโดยตั้งข้อกำหนด หรือมาตรฐานต่างๆ ในระดับสูงมากเท่าใด ประเทศ นั้น จะได้เปรียบด้านการแข่งขันมากขึ้นเท่านั้น

2.3) อุปสงค์ในประเทศเกิดขึ้นก่อนประเทศอื่น (Anticipatory Buyer Needs)

อุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นเพื่อตอบสนอง อุปสงค์ในประเทศ จะได้เปรียบด้านการแข่งขันระหว่างประเทศ ถ้าอุปสงค์ต่อสินค้าหรือบริการนั้นเกิดขึ้นในประเทศนี้ ก่อนและกลายเป็นอุปสงค์สากล เนื่องจากผู้ประกอบการในประเทศจะมีความแข็งแกร่งเพราะได้มีการพัฒนาไปพร้อมๆ กับการเติบโต ของอุตสาหกรรมนั้นในประเทศ เมื่อ ต้องทำการแข่งขันระหว่างประเทศ จึงมีความพร้อมมากกว่าและได้เปรียบผู้ประกอบการจากประเทศที่อุปสงค์ภายในประเทศนั้น โดยไม่กลายเป็นอุปสงค์สากล อุตสาหกรรมในประเทศนั้นก็เลยเปรียบด้านการแข่งขันระหว่างประเทศ หรือถ้าอุปสงค์ในประเทศตอบสนองล่าช้าต่อความต้องการใหม่ที่เป็นสากล ประเทศนั้นก็จะเสียเปรียบด้านการแข่งขันระหว่างประเทศในอุตสาหกรรมนั้น

ทั้งนี้ ขนาดอุปสงค์ในประเทศมีความสำคัญมาก คือ ตลาดใหญ่มีโอกาส สูงกว่าตลาดเล็กที่จะลดต้นทุนต่อหน่วยที่เกิดจากการผลิตครั้งละมากๆ (Economies of Scale) หรือที่จะลดต้นทุนต่อหน่วยที่เกิดจากการสะสมความชำนาญที่ได้จากการผลิตหลายๆ ครั้ง (Learning Curve)

แต่ขนาดของอุปสงค์ในประเทศอาจไม่สำคัญในบางกรณี ถ้าประเทศเล็กที่อุปสงค์ในประเทศ มีขนาดเล็กเกินไป อาจเพิ่มขนาดของอุปสงค์ด้วยการส่งออก อย่างไรก็ตาม ตลาดใหญ่มีความสำคัญ และจะไม่ช่วยส่งเสริมให้เกิดข้อได้เปรียบในการแข่งขันของประเทศ ถ้าขาดลักษณะที่ค้ำของอุปสงค์ในประเทศ

3) อุตสาหกรรมที่สนับสนุนและเกี่ยวเนื่องในประเทศ (Supporting and Related Industries)

การมีอุตสาหกรรมสนับสนุนและเกี่ยวเนื่องจะก่อให้เกิดความได้เปรียบด้านการแข่งขันระหว่างประเทศต่ออุตสาหกรรมที่อุตสาหกรรมนั้นสนับสนุน อยู่ เนื่องจากจะเป็นการส่งเสริมศักยภาพของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกัน ทั้งทางด้านการผลิต ต้นทุนการผลิต และคุณภาพของสินค้าให้ตรง กับความต้องการภายใน ประเทศและต่างประเทศมากขึ้น ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการมีช่องทางที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพในการเข้าถึงวัตถุดิบ ชิ้นส่วน ตลอดจนเครื่องจักรต่างๆ นอกจากนี้ความร่วมมือกันอยู่ตลอดเวลาระหว่างผู้ผลิตที่ใช้วัตถุดิบกับผู้ผลิตวัตถุดิบ เช่น ร่วมกันแก้ไขปัญหาในกระบวนการ ผลิต หรือแลกเปลี่ยนการวิจัยและพัฒนาระหว่างกัน ก็นำไปสู่การพัฒนาในด้านต่างๆ ที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการผลิตสินค้าและบริการ ซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อความสามารถในการแข่งขัน และถ้าอุตสาหกรรมสนับสนุนและเกี่ยวเนื่องตั้งอยู่ในประเทศเดียวกัน หรือมีการกระ ะจุกตัวกันเกิดความร่วมมือกัน ก็จะมีโอกาสสูงที่จะเกิดความได้เปรียบเชิงแข่งขันระหว่างประเทศเหนืออุตสาหกรรมนั้นในประเทศอื่น

4) กลยุทธ์โครงสร้างและสภาพ การแข่งขันในประเทศ (Firm Strategy, Structure and Rivalry)

วัฒนธรรมของประเทศมีผลต่อการที่ ผู้ประกอบการจะ เลือกใช้กลยุทธ์และโครงสร้างประเทศนั้น ผู้ประกอบการในประเทศเดียวกันส่วนใหญ่จะมีลักษณะร่วมกันบางประการ ที่แตกต่างจากผู้ประกอบการในประเทศอื่น โดยข้อได้เปรียบด้านการแข่งขันจะสอดคล้องกับ ระบบ การจัดการที่สะท้อนลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมของประเทศนั้น ส่วนสภาพการแข่งขัน ในประเทศก็มีความสำคัญเช่นเดียวกันต่อ การกำหนดข้อได้เปรียบด้านการแข่งขันของประเทศ เพราะผู้แข่งขันพยายามที่จะผลิตสินค้าและบริการของตนให้ดีกว่าคู่แข่ง ทำให้เกิดการพัฒนา

ทางด้านความหลากหลายของตัวสินค้า ทรัพยากรมนุษย์และนวัตกรรม รวมทั้งข้อมูลเฉพาะทาง ที่เกี่ยวกับตลาด

นอกจากนี้ การแข่งขันที่รุนแรงในประเทศไม่เพียงแต่จะสร้างแรงกดดันให้เกิดนวัตกรรม แต่ยังสร้างให้นวัตกรรมเป็นไปในทางที่จะยกระดับข้อได้เปรียบด้านการแข่งขัน ทำให้ผู้แข่งขันจากต่างประเทศเข้าสู่ตลาดในประเทศได้ยากยิ่งขึ้น และกระบวนการแข่งขันจะมีประโยชน์เพิ่มมากขึ้น ถ้าผู้แข่งขันในอุตสาหกรรมเดียวกัน ไม่อยู่กระจัดกระจายไปทั่วประเทศ แต่กระจุกตัวอยู่ในอาณาเขตเดียวกัน เนื่องจากข้อมูลข่าวสารจะกระจายไปอย่างรวดเร็ว และกระตุ้นให้ผู้แข่งขันตื่นตัวและมีการพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา

5) รัฐบาล (Government)

เป็นตัวแปรที่มีผลและ พร้อมรับผลจากตัวกำหนดทั้งสิ้น ทั้งที่เป็นผลทางด้านบวกและผลทางด้านลบ ตัวอย่างเช่น ปัจจัยการผลิตในประเทศได้รับผลกระทบจากนโยบายของรัฐบาลทางด้านตลาดหลักทรัพย์ ด้านการศึกษา ด้านเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล เป็นต้น อุปสงค์ในประเทศ ได้รับผลกระทบจากนโยบายด้านมาตรฐานสินค้าและด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับความต้องการของผู้ซื้อ ผู้บริโภค รวมทั้งรัฐบาลยังเป็นผู้ซื้อรายใหญ่ของสินค้า และบริการหลายๆ ชนิด อุตสาหกรรมสนับสนุนและเกี่ยวเนื่องในประเทศได้รับผลกระทบจากนโยบายของรัฐบาลด้านการโฆษณาและด้านอื่นๆ กลยุทธ์ โครงสร้าง และสภาพการแข่งขันในประเทศได้รับผลกระทบจากนโยบายรัฐบาล เช่น ด้านภาษี ด้านการป้องกันการผูกขาด เป็นต้น

6) เหตุสุควิสัย (Chance)

เป็นปัจจัยที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่อยู่นอกเหนือจากการควบคุมของบริษัทต่างๆ ในอุตสาหกรรม เช่น มีการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีครั้งสำคัญ (เทคโนโลยีชีวภาพ ไมโครอิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ การเปลี่ยนแปลงราคาปัจจัยการผลิตที่สำคัญ (วิกฤตการณ์น้ำมัน ฯลฯ) การเปลี่ยนแปลงในตลาดเงิน ของโลกหรืออัตราแลกเปลี่ยนครั้งสำคัญ การเพิ่มสูงขึ้นมากอย่างกระทันหันของอุปสงค์โลกหรืออุปสงค์ในแถบหนึ่งข องโลก การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองหรือการเกิดสงคราม การเกิดโรคระบาด การก่อการร้าย เป็นต้น โดยเหตุสุควิสัยมีความสำคัญต่อการกำหนดข้อได้เปรียบทางการแข่งขันของประเทศ เนื่องจากก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างอุตสาหกรรม หรือในปัจจัยที่มีผลต่อความได้เปรียบทางการแข่งขันของอุตสาหกรรม

ซึ่งอาจทำให้ประเทศอื่นสามารถเข้ามาแข่งขันและได้เปรียบผู้แข่งขันรายเดิมได้ ขณะเดียวกัน ประเทศก็อาจได้รับผลประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงได้เช่นเดียวกัน

จากปัจจัยที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น เป็นการอธิบายถึงความสัมพันธ์ของปัจจัย แต่ละตัวที่มีต่อการกำหนดความ ได้เปรียบเชิงแข่งขันของประเทศ ซึ่ง Michale E. Porter มองว่า การที่ประเทศจะมีความ ได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยาวนานและยั่งยืนนั้น ควรจะมีปัจจัยเกื้อหนุน ต่างๆ อย่างครบถ้วน ไม่ควรมีเพียงปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้ ผลกระทบของแต่ละปัจจัย ไม่ได้แบ่งแยก กันอย่างชัดเจน แต่กลับมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างเป็นระบบมีลักษณะ เป็นพลวัต โดยผลกระทบของปัจจัยหนึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ ปัจจัยอื่นและส่งผลให้ปัจจัย อื่นๆ หนึ่งเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งจะส่งผลกระทบเป็นระบบลูกโซ่ต่อกันไปพร้อมกับนำไปสู่ การรวมตัวกันเป็นคลัสเตอร์ ซึ่งเกิดจากกลุ่มของธุรกิจและสถาบันที่เกี่ยวข้องมารวมตัวกันดำเนิน กิจกรรมอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกัน (Geographical Proximity) มีความร่วมมือ เกื้อหนุนเชื่อมโยงและ เสริมกิจการซึ่งกันและกันอย่างครบวงจร (Commonality & Complementarity) ทั้งในแนวตั้งและ แนวนอน โดยความเชื่อมโยงในแนวตั้ง (Vertical Linkages) เป็นความเชื่อมโยงของผู้ประกอบการ ธุรกิจ ตั้งแต่ธุรกิจต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ และความเชื่อมโยงแนวนอน (Horizontal Linkages) เป็น ความเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมสนับสนุนต่างๆ รวมทั้งธุรกิจ ให้บริการ สมาคมการค้า สถาบัน การศึกษาและฝึกอบรม ตลอดจนหน่วยงานภาครัฐต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกันคือ การเพิ่มผลิตภาพ (Productivity) ซึ่งถือเป็นปัจจัยหลักในการเพิ่มความสามารถในแข่งขันที่ยั่งยืน

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สายฝน ศิริพร (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความพร้อมของผู้ประกันตน ต่อการประกันสังคมกรณีว่างงาน : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ประกันตนในเขตจังหวัดเพชรบุรี ” โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ความเข้าใจ และความพร้อมของผู้ประกันตนต่อการประกันสังคม กรณีว่างงาน ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ ผู้ประกันตนเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 29.5 ปี การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. เป็นส่วนใหญ่ เป็นโสดมากที่สุด มีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ย 4,500 บาท อายุการทำงานในสถานประกอบการปัจจุบันเฉลี่ย 3 ปี โดยส่วนใหญ่เคยใช้บริการ สำนักงานประกันสังคม 5-6 ครั้ง ผู้ประกันตนมีความรู้ ความเข้าใจต่อการประกันสังคมว่างงาน และมีความพร้อมต่อการประกันสังคมกรณีว่างงานในภาพรวมอยู่ในระดับมาก แต่มีความพร้อม น้อยที่สุดในเรื่องความสามารถในการจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุน และพบว่าผู้ประกันตนมีระดับ

ความต้องการเกี่ยวกับการประกันสังคมกรณีว่างงานมากที่สุดในเรื่องความต้องการ การข้อมูลข่าวสาร ที่เป็นประโยชน์ต่อการใช้บริการและการใช้สิทธิจากการประกันสังคมกรณีว่างงาน รวมทั้ง การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ นอกจากนี้ ยังคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์ ทดแทนกรณีว่างงานเป็นเงินสดชเชยรายเดือนในช่วงที่ว่างงานมากที่สุด อย่างไรก็ตามผู้ประกันตนที่มีความแตกต่างทางการศึกษา โดยเฉพาะผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง มีความรู้ ความเข้าใจและ ความพร้อมต่อการประกันสังคมกรณีว่างงานมากกว่า

กนกพร น้อยปรีชา (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความพร้อมและความสามารถในการจัดการกองทุนหมู่บ้าน ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพร้อมในการดำเนินงานกองทุนหมู่บ้านและความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมกับความ สามารถในการจัดการกองทุนหมู่บ้าน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือประธาน รองประธาน และเหรัญญิก จำนวน 99 หมู่บ้าน ผลการศึกษาพบว่า หมู่บ้านแต่ละแห่งมีพื้นฐานในการดำเนินงานกองทุนหมู่บ้านไม่เท่ากัน แต่หมู่บ้านทั้งหมดได้รับการสนับสนุนการเตรียมความพร้อมจากหน่วยงานราชการจึงช่วยเสริมให้คณะกรรมการกองทุน มีความมั่นใจที่จะดำเนินงานกองทุนได้ ผลจากการเตรียมความพร้อมดังกล่าวทำให้คณะกรรมการ กองทุนมากกว่าครึ่งมีความพร้อม ด้านจิตสำนึก และด้านความรู้ในระดับดี โดยที่กลุ่มตัวอย่างมีความตระหนักในความสำคัญของกองทุนมากกว่ามีความตระหนักในความสามารถของชุมชน และมีความรู้เรื่องปรัชญาและวัตถุประสงค์ของกองทุนหมู่บ้านมากกว่าความรู้ในเรื่องการจัดเตรียม กองทุน หลักการบริหารจัดการและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ความสามารถในการจัดการ กองทุนหมู่บ้านของคณะกรรมการ โดยรวมกลุ่มตัวอย่างครึ่งหนึ่งมีความสามารถอยู่ในระดับดี และอีกครึ่งหนึ่งมีความสามารถอยู่ในระดับปรับปรุง โดยกองทุนแต่ละแห่งมีแผนเป็นที่ยอมรับ เนื่องจากสมาชิกมีส่วนร่วมในการกำหนด ปรับเปลี่ยนระเบียบ ข้อตกลง ของกองทุน แต่แผนของ กองทุนส่วนใหญ่ยังไม่ครอบคลุมไปถึงการเชื่อมโยงกับกิจกรรมโครงการอื่นๆ อันเป็นการกำหนด อนาคตของหมู่บ้านด้วยการดำเนินงานกองทุนหมู่บ้านมีการปฏิบัติตามแผน ยกเว้นเรื่องการ จัดสวัสดิการที่มีกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 60 ไม่ได้มีการปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ นอกจากนี้การติดตาม การดำเนินงานกองทุน และหาแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นยังจำกัดอยู่เพียงคณะกรรมการและ ผู้ที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น ความพร้อมมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการจัดการกองทุน ในระดับสูง โดยที่ความพร้อมด้านความรู้มีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านต่าง ๆ มากกว่า ความพร้อมด้านจิตสำนึก ดังนั้น ในการเตรียมความพร้อมเพื่อให้คณะกรรมการสามารถจัดการ กองทุนได้จึงควรมีการเตรียมความพร้อมทั้งจิตสำนึกและความรู้ และจัดให้มีกระบวนการเรียนรู้

ในการดำเนินงานกองทุนเพื่อพัฒนาให้คณะกรรมการมีความพร้อมมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้คณะกรรมการมีความสามารถจัดการกองทุนเพิ่มขึ้น

กฤษณ์ อัครพงศ์พิสัย (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวประเทศไทยเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” การศึกษานี้จึงมุ่งเปรียบเทียบความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวประเทศไทยกับประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และหาปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้เกิดภาวะดังกล่าว ซึ่งผู้เขียนได้เลือกวิธีการศึกษาโดยอาศัยดัชนีความได้เปรียบ โดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (RCA) เปรียบเทียบระหว่างมูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวกับมูลค่าการส่งออกสินค้าบริหาร นอกจากนี้ ได้สร้างดัชนีวัดประสิทธิภาพด้านความสามารถในการสร้างรายได้และความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้พำนัก ประกอบกับศึกษาด้วยแบบจำลองส่วนแบ่งตลาดคงที่ (CMS) เพื่อพิจารณาสาเหตุการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับการกระจายตลาด นอกจากนี้ได้พิจารณาเปรียบเทียบกับดัชนีอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง (REER) ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้คำนวณไว้ โดยอาศัยข้อมูลที่มีอยู่ในช่วง พ.ศ.2533-2546 ผลการศึกษาพบว่าความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเมื่อพิจารณาด้วยดัชนีความได้เปรียบ โดยเปรียบเทียบที่ปรากฏและดัชนีวัดประสิทธิภาพที่สร้างขึ้นยังมีความสามารถมากกว่า คือ ยังคงมีความสามารถในการแข่งขันอยู่และมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นในอัตราที่ชะลอตัวซึ่งเห็นได้ว่าไม่เป็นผลดีเนื่องจากมีความเป็นไปได้ที่จะมีแนวโน้มลดลงในอนาคต สำหรับแบบจำลองส่วนแบ่งตลาดคงที่พบว่า การเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยขึ้นอยู่กับ การขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโลก และปัจจัยอื่นๆค่อนข้างมาก การพัฒนาตลาดส่งออกยังไม่เหมาะสมกับภาวะการขยายตัวของตลาด นอกจากนี้พบว่าอัตราแลกเปลี่ยนไม่มีผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงมากนัก

พรทิพย์ เอกสกุลกล้า (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “กลยุทธ์การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ผลิตรถจักรยานยนต์” ผู้ศึกษาทำการสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลจากบริษัทผู้ผลิตรถจักรยานยนต์แห่งหนึ่ง โดยการสัมภาษณ์ผู้บริหารระดับกลางและการแจกแบบสอบถามให้พนักงาน ผู้ที่จบการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไปตามหลักการระบบวัดผลดุลยภาพ (Balance Scorecard) ผลการศึกษาพบว่า บริษัทผู้ผลิตรถจักรยานยนต์แห่งนี้มีกระบวนการกำหนดกลยุทธ์ และการวางแผนเชิงกลยุทธ์ในรูปแบบการบริหารนโยบายโดยยึดมั่นแนวคิดจากบริษัทแม่ที่ญี่ปุ่นเป็นหลัก ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อการแข่งขันระดับโลก โดยให้ความร่วมมือและอาศัยความช่วยเหลือจากบริษัทในเครือเดียวกันทั่วโลก เพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของบริษัท

ปัจจัยความสำเร็จที่สำคัญได้แก่ชื่อเสียงในด้านคุณภาพสินค้าของบริษัท การนำฝ่ายออกแบบและ พัฒนาผลิตภัณฑ์มาที่ประเทศไทยเพื่อทำการออกแบบให้เหมาะกับกลุ่มเป้าหมายพบว่ามีการใช้ระบบออนไลน์สายการผลิตและสำนักงานมีหลายระบบ ซึ่งควรเพิ่มประสิทธิภาพของระบบให้สูงขึ้น โดยเชื่อมระบบทั้งหมดที่ใช้ในปัจจุบัน การมีคู่ค้าที่ให้ความร่วมมือกับบริษัทเป็นอย่างดี และการจัดระบบห่วงโซ่อุปทานจากความร่วมมือของบริษัทในเครือเดียวกัน ซึ่งส่งผลต่อภาพรวมความสำเร็จของบริษัท รวมถึงการวางกลยุทธ์ด้านการตลาดในเชิงรุกมากกว่าอดีตที่ผ่านมา และการเร่งสร้างศักยภาพพนักงาน จากการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมและพัฒนาขึ้นภายใน

นุชรี แซ่ลี (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “กระบวนการสร้างและการพัฒนาขีดความสามารถทางเทคโนโลยีของผู้ผลิตรถจักรยานยนต์ไทย กรณีศึกษา บริษัท ไทยเกอร์ มอเตอร์ จำกัด” โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา เพื่อศึกษาถึงกระบวนการสร้างความรู้ของผู้ผลิตตลอดจนการพัฒนาขีดความสามารถทางเทคโนโลยีของผู้ผลิตรถจักรยานยนต์ไทย ผลการศึกษากระบวนการสร้างความรู้ของบริษัท ไทยเกอร์ มอเตอร์ จำกัด พบว่า บริษัทได้มีการนำเอาสินทรัพย์เชิงความรู้ขององค์กร (Knowledge Asset) มาใช้ให้เกิดประโยชน์โดยการนำเอาความรู้ ความชำนาญ ที่ได้มาจากประสบการณ์ทั้งส่วนตัวและจากการทำงานมาแลกเปลี่ยนกัน ซึ่งก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้กันในองค์กร ทำให้เกิดความรู้ใหม่ๆ ขึ้น โดยความรู้ที่ได้นั้นก่อให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อนำไปปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตให้ดีขึ้น จนสามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งถือเป็นการพัฒนา “ฐานความรู้” ขององค์กร เพื่อเพิ่มพูนทุนความรู้หรือทุนปัญญาขององค์กร ให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ได้ ผลการศึกษาในด้านการพัฒนาขีดความสามารถทางเทคโนโลยีของผู้ผลิตในด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ พบว่าพนักงานในองค์กรมีพฤติกรรมที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาขีดความสามารถทางเทคโนโลยี คือ มีการแลกเปลี่ยนความรู้กันอย่างสม่ำเสมอ และในด้านสินค้านำทุน พบว่าเนื่องจากบริษัท ไทยเกอร์ เป็นบริษัทที่เพิ่งเปิดดำเนินงาน มีข้อจำกัดทางด้านเงินลงทุนโรงงานที่ใช้จึงยังไม่ได้ใช้เต็มกำลังการผลิต เนื่องจากกำลังการผลิตยังมีไม่มาก อย่างไรก็ตามหากมีการขยายการลงทุนก็จะทำให้บริษัท ไทยเกอร์ สามารถลดต้นทุนในการผลิตได้ โดยบริษัท ไทยเกอร์ จะให้ความสำคัญกับการทำวิจัยและการพัฒนา โดยได้มีการนำเทคโนโลยีซอฟต์แวร์มาช่วยในการออกแบบ ทำให้สามารถลดระยะเวลาในการออกแบบพัฒนา และลดระยะเวลาในการนำสินค้าออกสู่ตลาดได้ ซึ่งส่งผลให้การใช้ปัจจัยการผลิตมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถลดต้นทุนการผลิตได้มากขึ้น รวมทั้งช่วยพัฒนาขีดความสามารถในการผลิตทำให้สามารถผลิตสินค้าต่างๆ ได้มากขึ้น

ประชา กุณาสิทธิ์ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การเตรียมความพร้อมของพนักงานในองค์เฉพาะกิจที่ อยู่ในภาวะการเปลี่ยนแปลง ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปฏิกิริยาของพนักงานต่อการเปลี่ยนแปลงระดับการเตรียมความพร้อมของพนักงาน และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเตรียมความพร้อมของพนักงาน ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุเฉลี่ย 36-40 ปี เป็นโสดมากกว่าสมรสแล้ว ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีรายได้ต่อเดือนประมาณ 20,000-30,000 บาท เป็นพนักงานสายงานสนับสนุนมากที่สุด และมีอายุงานเฉลี่ย 3 ปี ซึ่งไม่ว่าบริษัทจะเปลี่ยนแปลงแบบถูกขุบเล็กตามพระราชกำหนดหรือถูกแปรสภาพละดำเนินการต่อไป ปฏิกิริยาของพนักงานส่วนใหญ่คือยอมรับและนำทิศทางของการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะเกิดขึ้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ รวมทั้งพยายามไล่ตามสิ่งที่กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเพื่อเตรียมพร้อมไว้ล่วงหน้า มีพนักงานเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น ส่วนระดับการเตรียมความพร้อมของพนักงานนั้น พนักงานเตรียมความพร้อมระดับปานกลางหากบริษัทถูกขุบเล็ก โดยเตรียมความพร้อมด้านสังคมมากที่สุด รองลงมาคือด้านเศรษฐกิจและด้านการปฏิบัติงาน แต่ถ้าบริษัทแปรสภาพและยังดำเนินการต่อไป พนักงานเตรียมความพร้อมระดับปานกลางเช่นกัน แต่เตรียมความพร้อมด้านการบริหาร จัดการมากที่สุด รองลงมาคือด้านการปฏิบัติงาน ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระดับการเตรียมความพร้อมของพนักงาน ได้แก่ เพศ รายได้ต่อเดือน และปฏิกิริยาของพนักงานต่อรูปแบบการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ ในกรณีบริษัทถูกขุบเล็ก พนักงานชายเตรียมความพร้อมด้านการปฏิบัติงานมากกว่าพนักงานหญิง พนักงานที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 20,001 บาท เตรียมความพร้อมด้านเศรษฐกิจน้อยกว่าพนักงานที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 20,001 บาท ขึ้นไป นอกจากนี้ พนักงานที่ยอมรับเมื่อบริษัทถูกขุบเล็กตามพระราชกำหนด เตรียมความพร้อมด้านเศรษฐกิจน้อยกว่าพนักงานที่พยายามไล่ตามการเปลี่ยนแปลง ส่วนพนักงานที่ยอมรับเมื่อบริษัทถูกแปรสภาพและดำเนินการต่อไป เตรียมความพร้อมด้านสังคมน้อยกว่าพนักงานที่ต่อต้านการเปลี่ยนแปลง

มะลิ จันทะศรี (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การเตรียมความพร้อมต่อการปรับเปลี่ยนระบบจำแนกตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 : กรณีศึกษาสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ของข้าราชการต่อการปรับเปลี่ยนระบบจำแนกตำแหน่ง และศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการต่อการเตรียมพร้อมต่อการปรับเปลี่ยนระบบจำแนกตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีตำแหน่งงานในระดับชำนาญการและมีอายุ

ราชการต่ำกว่า 10 ปี และมีอายุราชการระหว่าง 11-20 ปี มีอายุราชการเฉลี่ยเท่ากับ 15.83 ปี ส่วนความรู้ของข้าราชการต่อการปรับเปลี่ยนระบบจำแนกตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ด้านวัตถุประสงค์ของการปรับเปลี่ยน ระบบจำแนกและวิธีดำเนินโครงการปรับเปลี่ยนระบบจำแนกตำแหน่งระดับสูง ผลการศึกษาความคิดเห็นต่อการเตรียมความพร้อมต่อการปรับเปลี่ยนระบบจำแนกตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการเตรียมความพร้อมต่อการปรับเปลี่ยนระบบจำแนกตำแหน่งด้านการสื่อสารประชาสัมพันธ์ การปรับเปลี่ยนระบบจำแนกตำแหน่งและด้านการพัฒนาบุคลากรเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งใหม่ ในระดับมาก ผลการทดสอบความสัมพันธ์พบว่า ข้อมูลทั่วไปด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน และอายุราชการที่ต่างกันมีความรู้ของข้าราชการต่อการปรับเปลี่ยนระบบจำแนกตำแหน่ง และความคิดเห็นต่อการเตรียมความพร้อมต่อการปรับเปลี่ยนระบบจำแนกตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศุภัญญา เสถียร (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะของไทยในช่วงปี พ.ศ.2531-2552” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะของไทย โดยเฉพาะในช่วงที่มีวิกฤติการณ์เศรษฐกิจ ปี พ.ศ.2550-2552 ตลอดจนปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะของไทย จากการศึกษาพบว่า ในช่วงต้นของการศึกษาคือในช่วงปี พ.ศ.2530-2540 อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะของไทยมีค่า RCA เพิ่มขึ้นมาโดยตลอด แต่ยังคงมีค่าต่ำกว่า 1 และตั้งแต่ปี พ.ศ.2541-2550 ค่า RCA มากกว่า 1 และมีแนวโน้มที่ดีขึ้น แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะ ส่วนประเทศคู่แข่งที่มีมูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะอยู่ใน 15 อันดับแรกของโลกมีเพียง 8 ประเทศ คือ สาธารณรัฐเช็ก โปแลนด์ สเปน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ฝรั่งเศส จีน และแคนาดา ที่มีค่า RCA มากกว่า 1 เช่นเดียวกับประเทศไทย(ยกเว้นเบลเยียม เยอรมัน อิตาลี เนเธอร์แลนด์ สหรัฐอเมริกา และอังกฤษที่มีค่า RCA ต่ำกว่า 1 โดยสาธารณรัฐเช็กและโปแลนด์มีค่า RCA มากกว่าประเทศไทย สำหรับการศึกษาโดยใช้แบบจำลองส่วนแบ่งตลาดที่ พบว่า การส่งออกผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะของไทย ในช่วงปี พ.ศ.2549-2550 เทียบกับปี พ.ศ.2540-2541 มีมูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้น 1,110.65 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเกิดจากปัจจัย 4 ประการคือ

- 1) ผลจากอัตราการขายดี ๆ ของตลาดโลก ทำให้มูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะของไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 33.78 หรือเพิ่มขึ้นเท่ากับ 375.18 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
  - 2) ผลจากการกระจายตลาด ทำให้มูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะของไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.63 หรือเพิ่มขึ้นเท่ากับ 6.96 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
  - 3) ผลจากส่วนประกอบของสินค้า ทำให้มูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะของไทย ลดลงร้อยละ 3.00 หรือลดลงเท่ากับ 33.37 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
  - 4) ผลจากความสามารถในการแข่งขัน ทำให้มูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะของไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 68.62 หรือเพิ่มขึ้นเท่ากับ 762.09 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
- สำหรับการวิเคราะห์ความได้เปรียบเชิงแข่งขันในระดับประเทศของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะของไทย โดยใช้แบบจำลอง Diamond Model พบว่า ประเทศไทยมีความได้เปรียบทางด้านปัจจัยการผลิตลดลง ทั้งเรื่องแรงงาน แหล่งเงินทุนและระบบโลจิสติกส์ ด้านอุปสงค์ภายในประเทศนั้นเอื้อต่อการพัฒนาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมสำหรับอุตสาหกรรมสนับสนุนและเกี่ยวเนื่องยังขาดการประสานงานที่เป็นระบบ ด้านกลยุทธ์ในการแข่งขันของประเทศไทยนั้น เน้นการการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการแข่งขันด้านราคาซึ่งทำให้ผู้บริโภคมีทางเลือกมากขึ้น สำหรับภาครัฐบาล พบว่ามีหน่วยงานเข้ามาสนับสนุนอุตสาหกรรมนี้มากขึ้นแต่ยังขาดเอกภาพในการทำงาน และเมื่อวิเคราะห์ภาพรวมของอุตสาหกรรมในช่วงปี พ.ศ. 2550-2552 ซึ่งเศรษฐกิจโลกชะลอตัว พบว่า อุตสาหกรรมนี้ต้องประสบปัญหาต้นทุนการผลิตที่เพิ่มสูงขึ้น มีการพึ่งพาเครื่องจักรและเทคโนโลยีจากต่างชาติ การวิจัยและพัฒนาที่ไม่ได้ผลในเชิงพาณิชย์รวมถึงปัญหาการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ส่งผลให้ผู้ประกอบการโดยเฉพาะบริษัทคนไทยไม่มีการพัฒนาเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์เท่าที่ควร นอกจากนี้ อุตสาหกรรมสนับสนุนยังขาดความเข้มแข็งและหน่วยงานของรัฐบาลไม่มีแผนการปฏิบัติงานที่ชัดเจน ซึ่งทั้งหมดล้วนส่งผลด้านลบต่อการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน

จริยา จันทน์จรุง (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความพร้อมของพนักงานในการนำระบบบริหารผลการปฏิบัติงาน (PMS) มาใช้ในองค์กร : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานบริษัท ทางด่วนกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพร้อมของพนักงานในเรื่อง ความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติในการนำระบบการบริหารผลการปฏิบัติงานมาใช้ในองค์กร ผลการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้ พนักงานส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 31-40 ปี สถานภาพโสด มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีอายุการทำงาน 10 ปีขึ้นไป พนักงานส่วนใหญ่มีความพร้อมในด้านความรู้ ความเข้าใจในระดับสูงกว่าค่าเฉลี่ยโดยมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องภาพรวมของระบบ PMS และ

ขั้นตอนของระบบ PMS มากที่สุดและมีความรู้ ความเข้าใจเรื่องตัวชี้วัดผลงานหลัก และตัวชี้วัดความสามารถ (KPIs และ Competency) รองลงมา นอกจากนี้ พนักงานยังมีความรู้ตามระดับความรู้ที่ประภาเพ็ญ สุวรรณ ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้ของมนุษย์แบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ระดับความรู้ ระดับความเข้าใจ ระดับการนำความรู้ไปใช้ ระดับการวิเคราะห์ และระดับการประเมิน ในระดับสูงทางด้านทัศนคติพนักงานมีทัศนคติในเชิงบวกต่อการนำระบบบริหารผลการปฏิบัติงานมาใช้ ในองค์กร เนื่องจากระบบดังกล่าวจะทำให้เกิดประโยชน์ในหลายด้าน ทั้งต่อองค์กร /หน่วยงาน และต่อพนักงาน /หัวหน้างาน สำหรับความพร้อมของพนักงานในการนำระบบบริหารผลการปฏิบัติงานมาใช้ในองค์กร พนักงานมีความพร้อมระดับปานกลาง แต่ก็เต็มใจและยอมรับที่จะใช้ระบบบริหารผลการปฏิบัติงานดังกล่าว

จิตตินันท์ ลิธิเอ (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทยเปรียบเทียบกับประเทศจีนในกรณีศึกษา” ซึ่งงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทยเปรียบเทียบกับประเทศจีน ผลการวิจัยพบว่า ประเทศจีนมีความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่สูงกว่าประเทศไทย โดยประเทศจีนมีความได้เปรียบประเทศไทยในปัจจุบันด้านราคาของวัตถุดิบ การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต การออกแบบและแฟชั่น และนโยบายและกฎระเบียบของรัฐบาล ส่วนปัจจัยแรงงานนั้นพบว่า ปัจจุบันประเทศจีนได้เริ่มสูญเสียความได้เปรียบในปัจจุบันเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทย แต่เนื่องจากประเทศจีนยังคงมีความได้เปรียบในปัจจุบันเมื่อเทียบกับประเทศไทย ทำให้ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทยยังคงอยู่ในระดับที่สูงกว่าประเทศไทย โดยปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทั้งสองประเทศมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดคือราคาของวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป ซึ่งจากการศึกษาพบว่าวัตถุดิบแต่ละประเภทที่ประเทศไทยผลิตได้นั้น มีราคาที่สูงกว่าราคาของวัตถุดิบประเภทเดียวกันที่ผลิตได้ในประเทศจีน โดยสาเหตุที่ราคาวัตถุดิบที่ประเทศจีนผลิตได้อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าราคาของประเทศไทย เป็นเพราะอุตสาหกรรมการผลิตวัตถุดิบที่ใช้ในอุตสาหกรรมสิ่งทอ และอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของจีนนั้น มีประสิทธิภาพในการผลิตที่สูงกว่าไทย ซึ่งเป็นผลมาจากที่ประเทศจีนใช้นโยบายในการคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมการผลิตวัตถุดิบ ควบคู่ไปกับการมีมาตรการในการพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตอุตสาหกรรมดังกล่าวต่างกับประเทศไทยที่มีเพียงการใช้มาตรการเพื่อให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมดังกล่าว โดยขาดการพัฒนาประสิทธิภาพผลิต ด้านนโยบายและกฎระเบียบของรัฐบาลนั้น พบว่าในปัจจุบันประเทศไทย

ยังคงให้ความคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในระดับที่สูงเมื่อเทียบกับประเทศจีน ซึ่งคู่ได้ จากค่าอัตราการคุ้มครองที่แท้จริง (ERP) ของเสื้อผ้าสำเร็จรูปแต่ละประเภทที่คำนวณได้ของประเทศ ไทยซึ่งมีค่าสูงกว่าประเทศจีนทุกรายการ ซึ่งการให้ความคุ้มครองในระดับที่สูงดังกล่าว จะส่งผลให้ ผู้ผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปในประเทศไทยขาดแรงจูงใจในการผลิตเพื่อการส่งออก อีกทั้งยังทำให้เกิด การบิดเบือนในการจัดสรรทรัพยากรในประเทศอีกด้วย

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2553: 2) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบนโยบายและมาตรการการรองรับ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สำหรับผู้ประกอบการ SMEs ในกลุ่มประเทศอาเซียน” ผลของการศึกษาพบว่า เมื่อวิเคราะห์ ถึงสภาพแวดล้อมและศักยภาพของวิสาหกิจไทย พบว่า จุดแข็งของวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมไทย คือ การมีทักษะในด้านงานศิลป์ มีจิตใจในการ ให้บริการ และหากสามารถ นำภูมิปัญญาไทยมาประยุกต์ในสินค้า และบริการได้จะเสริมให้สินค้า ไทยมีความโดดเด่นมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การพัฒนาศักยภาพของวิสาหกิจไทยที่ผ่านมามักเผชิญ กับปัญหาอุปสรรคในเรื่อง ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งทุนที่ต่ำ ส่งผลให้มี การนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้น้อย ขาดการวิจัยและพัฒนา นอกจากนี้ วิสาหกิจไทยโดยเฉพาะกลุ่มขนาดย่อมและรายย่อย ยังมีจุดอ่อน ในด้านอื่นๆ เช่น การบริหารงานที่ยังเป็นแบบดั้งเดิม การสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศยังจำกัด เฉพาะกลุ่มและวิสาหกิจจำนวนมากที่ยังขาดการสื่อสารกับหน่วยงานภาครัฐ เนื่องจากการจัดตั้ง กิจการที่มี รูปแบบไม่เป็นทางการ การตระหนักถึงจุดอ่อนดังกล่าวทำให้หน่วยงานภาครัฐไทย หลายหน่วยงานพยายามส่งเสริมและสนับสนุนในด้านต่าง ๆ ทั้งการเงิน การตลาด การบริหาร และ การนำนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้ รวมถึงการปรับปรุงแนวทางการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ ให้มีความกระชับและคล่องตัวมากขึ้น ความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อการ สร้างรายได้ให้กับประเทศส่งผลให้รัฐบาลในทุกประเทศต่างหาแนวทางสนับสนุนและส่งเสริม วิสาหกิจกลุ่มนี้ แต่ในทางปฏิบัติ วิสาหกิจโดยเฉพาะขนาดย่อมและรายย่อยจำนวนมากไม่ทราบถึง แหล่งให้การสนับสนุน ซึ่งแนวทางแก้ไขที่ได้มีการดำเนินการแล้วในประเทศสมาชิกอาเซียน บางประเทศ คือ กำหนดให้การส่งเสริมและสนับสนุนเป็นวาระแห่งชาติในประเทศฟิลิปปินส์ หรือการที่ประเทศสิงคโปร์และมาเลเซียกำหนดให้มีหน่วยงานกลางในการประสานและให้การ สนับสนุนที่ชัดเจน ส่วนแนวทางการแก้ไขปัญหาคาดหลักทรัพย์ค่า ประกัน รัฐบาลมาเลเซียโดย SME Bank ของมาเลเซียจะลดความสำคัญของหลักทรัพย์ค่าประกันและพิจารณาโอกาสของธุรกิจ เป็นลำดับแรก การแก้ไขปัญหาคาดการทำบันทึกการขายทางบัญชีที่ไม่ครบถ้วนหรือไม่ถูกต้องที่ รัฐบาลกัมพูชาได้ดำเนินการ โดยรัฐบาลกัมพูชาได้กำหนดวิธีการทำบัญชีสำหรับวิสาหกิจขนาดกลาง

และขนาดย่อมขึ้นใหม่ให้เข้าใจง่ายและให้ระบบดังกล่าวเป็นที่ยอมรับได้โดยทั่วไปเฉพาะสถาบันการเงินในกัมพูชา ส่งผลให้วิสาหกิจสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น การนำนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้ นับเป็นแนวทางหนึ่งในการแก้ปัญหาค่าจ้างแรงงานที่สูงรวมถึงเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต และทำให้ขีดความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจเพิ่มสูงขึ้น แม้ในประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างสิงคโปร์ ความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทำให้รัฐบาลได้กำหนดมาตรการสนับสนุนในหลายๆ ด้านเช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ ยิ่งไปกว่านั้นเพื่อจูงใจให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถพัฒนาไปเป็นวิสาหกิจขนาดใหญ่ รัฐบาลสิงคโปร์จะให้เงินทุนสนับสนุนแก่วิสาหกิจที่นำนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้ ส่งผลให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้นและมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำลง

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2553: 23) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สถานภาพ SMEs ประเทศไทย บทบาทเชิงเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ” ผลของการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการร้อยละ 71.7 ประเมินระดับความสามารถในการประกอบธุรกิจของตนเองอยู่ในระดับกลางๆ โดยผู้ประกอบการร้อยละ 49.8 เห็นว่า ตนเองมีจำนวนคู่แข่งในธุรกิจเป็นจำนวนมาก โดยสิ่งที่เป็นจุดเด่น หรือจุดขาย หรือเอกลักษณ์ของผู้ประกอบการที่ใช้ในการแข่งขัน ได้แก่ ความเอาใจใส่ และรับผิดชอบต่ลูกค้า คุณภาพ มาตรฐานของสินค้าหรือบริการ ความโดดเด่นที่ผู้ประกอบการ SMEs ในพื้นที่กรุงเทพฯ ใช้ในการแข่งขันมากที่สุด ได้แก่ ความเอาใจใส่และรับผิดชอบต่ลูกค้า รองลงมา ได้แก่ คุณภาพ มาตรฐานของสินค้าหรือบริการ และรูปแบบการให้บริการลูกค้า ตามลำดับโดยการพัฒนาศักยภาพให้สามารถแข่งขันได้นั้น ผู้ประกอบการให้ความสำคัญกับการพัฒนาตัวเองในด้านต่างๆ เพื่อให้สามารถเอาชนะคู่แข่งหรือเพื่อให้อยู่รอดได้ในสถานการณ์การแข่งขัน หรือเพื่อรักษาตำแหน่งทางธุรกิจไว้ได้ มากกว่าที่จะสร้างความร่วมมือกันในกลุ่มธุรกิจ เพื่อลดการแข่งขัน หรือเพื่อพัฒนาไปด้วยกันได้ ปัจจัยความสำเร็จทางธุรกิจที่ผู้ประกอบการ SMEs ในพื้นที่กรุงเทพฯ ให้ความสำคัญมากที่สุด ได้แก่ การให้ความสำคัญกับคุณภาพของสินค้า หรือคุณภาพของการให้บริการ รองลงมา ได้แก่ การสร้างเครดิตหรือความน่าเชื่อถือทำให้ลูกค้าไว้วางใจ และเป็นที่ต้องการของลูกค้า และการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ทั้งความสำเร็จและความล้มเหลว ตามลำดับ ผู้ประกอบการ SMEs มีความเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจของคนในพื้นที่ (อาชีพหลักเปลี่ยนแปลงไป) เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบบมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีอุตสาหกรรมจำนวนมาก หรืออุตสาหกรรมขนาดใหญ่เข้ามาในพื้นที่กรุงเทพฯ เป็นจำนวนมาก จนทำให้เกิดปัญหาด้านสภาพแวดล้อมและการจราจรขนส่ง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบบรองมา ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทาง

ประชากรในพื้นที่ ทั้งจากนักท่องเที่ยวและจำนวนแรงงานชาวไทยและต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาในพื้นที่ นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคในเรื่องของการชุมนุมทางการเมืองที่ส่งผลกระทบต่อภาคธุรกิจทั้งรายใหญ่และผู้ประกอบการ SMEs นับหลายล้านบาท

อรวัลัญช ฌรงค์เดชา (2554: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความพร้อมของบุคลากรของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการเพื่อเข้าสู่เกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐระดับก้าวหน้า ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้และความพร้อมของบุคลากรของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการเพื่อเข้าสู่เกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐระดับก้าวหน้า โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ จำนวน 220 คนและศึกษาข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับผู้บริหารระดับสูงผลการศึกษารูปได้ ดังนี้ ด้านข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคลกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ร้อยละ 73.2 อายุที่มีจำนวนมากที่สุดคือ 30-39 ปี การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรีและเกินกว่าครึ่งมีตำแหน่งเป็นผู้ปฏิบัติงาน ส่วนใหญ่รับผิดชอบงานด้านพัฒนาสังคม สังคมสงเคราะห์ จิตวิทยา ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงาน 1-5 ปี และเกินกว่าครึ่งได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการบริหารจัดการภาครัฐ (PMQA) ด้านการรับรู้ของบุคลากร ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการรับรู้เกี่ยวกับเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐระดับพื้นฐานและระดับก้าวหน้ามาก ด้านความพร้อมของบุคลากร ได้แก่ ด้านการสนับสนุนจากผู้บริหารระดับสูง ด้านการสื่อสารภายในองค์กร และด้านกระบวนการดำเนินงานของบุคลากร พบว่า บุคลากรส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในระดับปานกลาง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการพัฒนาศักยภาพหรือการเตรียมความพร้อมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะซึ่งมีหลายปัจจัยที่นับว่ายังเป็นความไม่พร้อมสำหรับการแข่งขันในภูมิภาคเองหรือการแข่งขันในระดับสากลต่อไป รวมทั้งการสนับสนุนจากรัฐเป็นอีกหนึ่งปัจจัย แห่งความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภายในประเทศนั้นๆ ด้วย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ” ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าจากหนังสือ การศึกษาจากเอกสารทางวิชาการ และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่วนการเก็บรวบรวมข้อมูล ในภาคสนาม ด้วยการเก็บแบบสอบถามจากผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย โดยผู้วิจัยขอแนะนำระเบียบวิธีวิจัยเป็นหัวข้อตามลำดับดังต่อไปนี้

- 3.1 รูปแบบการศึกษา
- 3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 รูปแบบการศึกษา

การวิจัย ครั้งนี้เป็นการศึกษาถึง ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อสำรวจความคิดเห็นจากประชาชนแต่ละกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้กำหนด ด้วยวิธีการแจกแบบสอบถามให้กับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยผู้วิจัยได้เลือกทำการวิจัยผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีสถานที่ประกอบการ

อยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 518,540 ราย (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม, 2554: 4-6)

3.2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนด ขนาดของตัวอย่างและ การสุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้ทำการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) ให้กับผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในพื้นที่กรุงเทพมหานคร โดยใช้สูตรยามานะ (Yamane) ดังนี้

$$n = \frac{N}{(1 + Ne^2)}$$

n หมายถึง ขนาดตัวอย่าง

N หมายถึง จำนวนประชากรเป้าหมาย

E หมายถึง ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 0.05 ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวคือ จำนวนประชากร (N) มากกว่า 100,000 รายขึ้นไป จำนวนตัวอย่าง (n) จะเป็น 400 ตัวอย่าง ที่ระดับความคลาดเคลื่อน (e) $\pm 5\%$ (จิตราภา กุณฑลบุตร, 2550: 328)

การวิจัยในครั้งนี้สามารถแทนค่าในสูตรเพื่อคำนวณหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

$$\begin{aligned} n &= \frac{518,540}{1 + 518,540(0.05)^2} \\ &= 399.69 \\ &= 400 \end{aligned}$$

(ผู้วิจัยได้ทำ การแจกแบบสอบถาม 435 ชุด ได้แก่ ภาคการผลิต จำนวน 135 ชุด ภาคบริการจำนวน 135 ชุด และภาคการค้าส่ง การค้าปลีกและการซ่อมแซมยานยนต์จำนวน 135 ชุด)

3.2.3 การสุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือก การสุ่มตัวอย่างด้วยการใช้หลัก เกณฑ์การสุ่มแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Non-Probability Sampling) โดยการสุ่มตัวอย่างแบบโควต้า (Quota Sampling) เพราะกลุ่มตัวอย่าง ที่เลือกในการตอบแบบสอบถามจะเลือกจากทั้ง 3 กลุ่ม โดยแบ่งเป็นกลุ่มละ 135 ชุด

3.2.3.1 ภาคการผลิต

3.2.3.2 ภาคบริการ

3.2.3.3 ภาคการค้าส่ง ขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือสำหรับใช้ในการวิจัยคือการใช้แบบสอบถาม โดยผู้วิจัยได้ออกแบบ แบบสอบถาม จาการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามจะเป็นคำถามปลายปิด (Closed end Questionnaires) โดยมีหัวข้อเรื่อง ในการสอบถามที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นต่างๆ ไว้อย่าง ชัดเจนครบถ้วนว่าต้องการสอบถามผู้ประกอบการ วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมในเรื่องใด และได้ทำการแจกแบบสอบถามด้วย ยตนเอง เพื่อให้ได้คำตอบที่ครบถ้วนตรงประเด็นตาม วัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ และให้ได้ข้อมูลและรายละเอียดของความเข้าใจ ความพร้อม และ จิตความสามารถของผู้ประกอบการ วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ของไทยต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการหาความได้ เปรียบในการแข่งขัน ของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของ ไทยต่อไป โดยแบบสอบถามได้แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลประชากรศาสตร์ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะของการประกอบธุรกิจ เงินล งทุนเมื่อ เริ่มกิจการ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ จำนวน 15 ข้อ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำนวน 15 ข้อ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อมของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำนวน 15 ข้อ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับจิตความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำนวน 16 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามในส่วนที่ 2-4 เป็นแบบสอบถามตามแบบ Likert's Scale เป็น คำถามแบบปลายปิด โดยแบ่งระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับดังนี้

ระดับ 5 มากที่สุด

ระดับ 4 มาก

ระดับ 3 ปานกลาง

ระดับ 2 น้อย

ระดับ 1 น้อยที่สุด

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นอื่นๆ เกี่ยวกับ ความเข้าใจ ความพร้อม และ จิตความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดเพื่อสอบถามถึงข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

3.3.2 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ในการวิจัยครั้งนี้มีรายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 การวิจัยจากเอกสาร (Document Research) ผู้ศึกษาได้ค้นคว้า รวบรวมและ เรียบเรียงหลักการ แนวคิด ความเข้าใจ ความพร้อม จิตความสามารถ ความได้เปรียบในการแข่งขัน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทฤษฎีความได้เปรียบ แข่งขัน จากหนังสือ ตำราทางวิชาการ วารสาร สิ่งพิมพ์ เอกสารทางวิชาการ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทความ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ และการสืบค้นทางอินเทอร์เน็ต (Internet)

ขั้นที่ 2 ในการออกแบบแบบสอบถาม เพื่อสอบถามผู้ประกอบการ รัฐวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ของไทย จำนวน 435 ราย (การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างข องยามาน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%) ผู้วิจัย โดยในแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

- 1) ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์
- 2) ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
- 3) ความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
- 4) จิตความสามารถในการแข่งขันเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
- 5) ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ขั้นที่ 3 การทดสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัย ได้นำแบบสอบถามที่สร้างประเด็นคำถามขึ้นมาสำหรับการวิจัย ในครั้งนี้ไปทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และความเชื่อมั่น ดังนี้

- 1) ความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นไป เสนออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา เพื่อทำการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขให้แบบสอบถาม ที่สร้างขึ้นมานั้นชัดเจนและครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยอีกครั้ง ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างจริงต่อไป
- 2) การหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไข แล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 ราย (คิดเป็นร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ ทำการ

วิจัย กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ $400/10 = 40$ ราย) แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability Coefficient) สำหรับผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.7 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นในระดับที่ยอมรับได้ จึงนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.4.1 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Document Research) ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า ทบทวน รวบรวม และเรียบเรียงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากหนังสือ ตำราวิชาการ บทความจากวารสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ตลอดจน ข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ถือเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับใช้เป็นแนวทางในการศึกษาในขั้นต่อไป

3.4.2 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) รวบรวมขึ้นจากการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่าง เพื่อค้นหาคำตอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ จำนวน 400 ราย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยจากเอกสารและการกรอกแบบสอบถามของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมของไทย โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.5.1 ข้อมูล ประชากรศาสตร์ กลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยจำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำแบบสอบถามที่ได้รวบรวมมาได้ทั้งหมดลงรหัสข้อมูลเพื่อประมวลผล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

3.5.2 การใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ เพื่อให้ทราบถึง ข้อมูล ประชากรศาสตร์ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนั้น จึงวิเคราะห์และสรุป ตามประเด็นคำถามและคำตอบที่ได้จากการกรอกแบบสอบถาม

3.5.3 การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) วิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (Analysis of Variance) และวิเคราะห์หาระดับความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ ความแตกต่างของข้อมูลประชากรศาสตร์ ว่ามีต่อความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ในการแข่งขันอย่างไร เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้วจะใช้คะแนนเฉลี่ยแบ่งระดับ ความพึงพอใจออกเป็น 5 ระดับ โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ (คะแนนสูงสุด - คะแนนต่ำสุด) / จำนวนชั้น = $(5 - 1) / 5 = 0.8$ โดยใช้ค่าช่วงห่างกันช่วงละ 0.8 ตามสูตรพิสัย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	4.21 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.41 – 4.20	หมายถึง	มาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.61 – 3.40	หมายถึง	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.81 – 2.60	หมายถึง	น้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.80	หมายถึง	น้อยที่สุด

3.5.4 การเปรียบเทียบ ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น เป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ถ้ากลุ่ม ตัวอย่างมี 2 กลุ่มจะใช้การทดสอบสมมติฐานของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยประชากรทั้งสอง โดยการทดสอบค่าที (T-test) คือ เพศ แต่ถ้ากลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไปจะใช้วิธีการวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างโดยการทดสอบ ค่าเอฟ (F-test) ประกอบด้วยอายุ ระดับการศึกษา ลักษณะของการประกอบธุรกิจ เงินลงทุนเมื่อเริ่ม กิจการ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ ซึ่งต้องการทดสอบสมมติฐานว่ามี ค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ไม่เท่ากัน เมื่อทดสอบสมมติฐานแล้วมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบ ต่อไปว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดแตกต่างกันบ้าง โดยใช้การทดสอบความแตกต่างของฟิชเชอร์ (Fisher's Least Significant: L.S.D.) (สุวริย์ ศิริโกภาภิรมย์, 2541: 262-267)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ผู้วิจัยได้ทำการอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยเชิงปริมาณ โดยอาศัย การสำรวจความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยได้ทำการอภิปราย ผลลัพธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์แบบสอบถามที่ได้ทำการเก็บรวบรวมมา จำนวนทั้งสิ้น 435 ชุด โดยนำมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยอาศัยหลักการทางสถิติ เพื่อทำการสรุปผลในตอนท้าย ผู้วิจัย ได้ทำการแบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะของการประกอบธุรกิจ เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาในการ ประกอบธุรกิจ โดยใช้คำร้อยละ

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ส่วนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ส่วนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยการทดสอบสมมติฐานด้วยวิธี วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-way Analysis of Variance และทำการเปรียบเทียบเชิงซ้อน

(Multiple Comparisons) โดยการใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 เสนอผลในรูปของตาราง

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลประชากรศาสตร์

ข้อมูลประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะของการประกอบธุรกิจ เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ นำเสนอในรูปของจำนวนและร้อยละ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับเพศของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	183	42.1
หญิง	252	57.9
รวม	435	100.0

จากตารางที่ 4.1 จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบส ออบถามในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 435 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 42.1 และเพศหญิง จำนวน 252 คน คิดเป็นร้อยละ 57.9

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 30 ปี	92	21.1
30-39 ปี	172	39.5
40-49 ปี	119	27.4
50 ปีขึ้นไป	52	12.0
รวม	435	100.0

จากตารางที่ 4.2 จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุในช่วง 30-39 ปี จำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 ลำดับรองลงมาคือช่วงอายุ 40-49 ปี จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 27.4 ช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปี จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 21.1 และช่วงอายุ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 12

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	130	29.9
ปริญญาตรี	241	55.4
สูงกว่าปริญญาตรี	64	14.7
รวม	435	100.0

จากตารางที่ 4.3 จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมีระดับการศึกษาส่วนมากอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 241 คน คิดเป็นร้อยละ 55.4 ถัดมาคือระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 และระดับการศึกษาที่สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 14.7

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับลักษณะของการประกอบธุรกิจของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะการประกอบธุรกิจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กิจการผลิต	145	33.33 ³
กิจการให้บริการ	145	33.33 ³
กิจการค้าส่ง/ค้าปลีกฯ	145	33.33 ³
รวม	435	100.0

จากตารางที่ 4.4 จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 435 คน แบ่งเป็นกิจการผลิต จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33³ กิจการให้บริการ จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33³ และกิจการค้าส่ง/ค้าปลีกฯ จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33³

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการของกลุ่มตัวอย่าง

เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 10,000 บาท	42	9.7
10,001-20,000 บาท	58	13.3
20,001-30,000 บาท	54	12.4
30,001-40,000 บาท	68	15.6
40,001-50,000 บาท	36	8.3
มากกว่า 50,001 บาท	177	40.7
รวม	435	100.0

จากตารางที่ 4.5 จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่แล้วจะมีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการมากกว่า 50,001 บาท มีจำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 40.7 รองลงมาคือ มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 30,001-40,000 บาท มีจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6 เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 10,001-20,000 บาท มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3 เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 20,001-30,000 บาท มีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 12.4 เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 9.7 และเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 40,001-50,000 บาท มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 10,000 บาท	37	8.5
10,001-20,000 บาท	86	19.8
20,001-30,000 บาท	79	18.2
30,001-40,000 บาท	57	13.1
40,001-50,000 บาท	55	12.6
มากกว่า 50,001 บาท	121	27.8
รวม	435	100.0

จากตารางที่ 4.6 จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่แล้วจะมีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 50,001 บาท จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 รองลงไปจะมีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 19.8 ส่วนรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2 รายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 13.1 รายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 และในลำดับสุดท้ายรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระยะเวลาในการประกอบธุรกิจของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1-5 ปี 11 เดือน	183	42.1
6-10 ปี 11 เดือน	121	27.8
11-15 ปี 11 เดือน	58	13.3
16-20 ปี 11 เดือน	39	9.0
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	34	7.8
รวม	435	100.0

จากตารางที่ 4.7 จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม โดยส่วนใหญ่จะมีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 1-5 ปี 11 เดือน จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 42.1 รองลงมาจะมีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 6-10 ปี 11 เดือน จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 ลำดับต่อมาจะมีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 11-15 ปี 11 เดือน จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3 ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 16-20 ปี 11 เดือน จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9 และส่วนน้อยจะมีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจมากกว่า 20 ปีขึ้นไป จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิชาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับความเข้าใจของผู้ประกอบวิชาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	Mean	S.D.	การแปลความ
1. ท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับ “อาเซียน”	43 (9.9%)	157 (36.1%)	180 (41.4%)	44 (10.1%)	11 (2.5%)	3.41	0.892	มาก
2. ท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับ “ประชาคมอาเซียน”	40 (9.2%)	145 (33.3%)	176 (40.5%)	61 (14%)	12 (2.8%)	3.33	0.931	ปานกลาง
3. ท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับ “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือ เออีซี (AEC)”	41 (9.4%)	149 (34.3%)	164 (37.7%)	64 (14.7%)	17 (3.9%)	3.31	0.965	ปานกลาง
4. ท่านรู้ว่าอาเซียนมีสมาชิก 10 ประเทศ	76 (17.5%)	158 (36.3%)	142 (32.6%)	48 (11%)	11 (2.5%)	3.55	0.986	มาก
5. ท่านรู้ว่าอาเซียนจะมีการก้าวสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 (ค.ศ.2015)	77 (17.7%)	145 (33.3%)	142 (32.6%)	56 (12.9%)	15 (3.4%)	3.49	1.035	มาก

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับ ความเข้าใจของผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ต่อ)

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	Mean	S.D.	การแปลความ
6. การรวมตัวกันเป็น AEC มีความสำคัญต่อการประกอบธุรกิจของท่าน	47 (10.8%)	123 (28.3%)	167 (38.4%)	77 (17.7%)	21 (4.8%)	3.23	1.018	ปานกลาง
7. AEC เป็นเสาหลักหนึ่งที่สำคัญที่จะเป็นพลังขับเคลื่อนให้เกิดการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียน	51 (11.7%)	146 (33.6%)	164 (37.7%)	61 (14%)	13 (3%)	3.37	0.964	ปานกลาง
8. AEC เป็นการพัฒนาร่วมกันเพื่อนำไปสู่การเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน	48 (11%)	158 (36.3%)	158 (36.3%)	59 (13.6%)	12 (2.8%)	3.39	0.948	ปานกลาง
9. AEC จะทำให้ผู้บริโภคสามารถเลือกสรรสินค้า/บริการได้อย่างหลากหลายภายในภูมิภาคอาเซียน	50 (11.5%)	155 (35.6%)	160 (36.8%)	59 (13.6%)	11 (2.5%)	3.40	0.946	ปานกลาง
10. AEC ทำให้สามารถเดินทางในภูมิภาคอาเซียนได้อย่างสะดวกและเสรีมากยิ่งขึ้น	66 (15.2%)	173 (39.8%)	157 (36.1%)	31 (7.1%)	8 (1.8%)	3.59	0.894	มาก
11. AEC ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในภูมิภาค	54 (12.4%)	175 (40.2%)	152 (34.9%)	45 (10.3%)	9 (2.1%)	3.51	0.912	มาก
12. การก่อตั้งของ AEC เพื่อเป็นการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในภูมิภาค	56 (12.9%)	167 (38.4%)	163 (37.5%)	41 (9.4%)	8 (1.8%)	3.51	0.899	มาก

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับความเข้าใจของผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น
 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ต่อ)

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	Mean	S.D.	การแปลความ
13. AEC ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเวทีแก้ไขปัญหาความขัดแย้งภายในภูมิภาค	39 (9%)	126 (29%)	184 (42.3%)	76 (17.5%)	10 (2.3%)	3.25	0.925	ปานกลาง
14. AEC ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อการบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก	62 (14.3%)	154 (35.4%)	167 (38.4%)	42 (9.7%)	10 (2.3%)	3.50	0.932	มาก
15. AEC ก่อตั้งขึ้นมามีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	42 (9.7%)	147 (33.8%)	176 (40.5%)	54 (12.4%)	16 (3.7%)	3.33	0.941	ปานกลาง
รวม						3.41	0.740	มาก

จากตารางที่ 4.8 จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีความเข้าใจต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก กล่าวคือมีค่าเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 3.41

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับ ความพร้อมของผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น
 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	Mean	S.D.	การแปลความ
1. ท่านได้ติดตามข่าวสารและความเคลื่อนไหว (Update) เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC	40 (9.2%)	118 (27.1%)	199 (45.7%)	67 (15.4%)	11 (2.5%)	3.25	0.913	ปานกลาง
2. ท่านได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ AEC เพียงพอสำหรับการประกอบธุรกิจ	31 (7.1%)	95 (21.8%)	191 (43.9%)	94 (21.6%)	24 (5.5%)	3.03	0.970	ปานกลาง
3. ท่านได้ศึกษา ค้นคว้า หรือหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ AEC	27 (6.2%)	102 (23.4%)	175 (40.2%)	99 (22.8%)	32 (7.4%)	2.98	1.003	ปานกลาง
4. หน่วยงานภาครัฐให้บริการข้อมูล ความรู้ และเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับ AEC อย่างเพียงพอ	28 (6.4%)	122 (28%)	163 (37.5%)	99 (22.8%)	23 (5.3%)	3.08	0.987	ปานกลาง
5. หาก AEC เกิดขึ้นธุรกิจของท่านมีการเตรียมรับมืออย่างเพียงพอ	25 (5.7%)	110 (25.3%)	185 (42.5%)	98 (22.5%)	17 (3.9%)	3.06	0.929	ปานกลาง
6. ท่านเคยติดต่อกับชาวต่างชาติที่อยู่ในภูมิภาคอาเซียน หรือนอกภูมิภาคเพื่อการประกอบธุรกิจ	28 (6.4%)	89 (20.5%)	154 (35.4%)	118 (27.1%)	46 (10.6%)	2.85	1.066	ปานกลาง
7. ท่านได้ศึกษา ค้นคว้า หรือหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศ (International Business)	24 (5.5%)	91 (20.9%)	166 (38.2%)	116 (26.7%)	38 (8.7%)	2.88	1.017	ปานกลาง

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับ ความพร้อมของผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น
 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ต่อ)

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	Mean	S.D.	การแปลความ
8. ท่านมีการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Sharing Information) เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศกับผู้ประกอบการภายในประเทศ	26 (6%)	80 (18.4%)	155 (35.6%)	127 (29.2%)	47 (10.8%)	2.80	1.053	ปานกลาง
9. ท่านได้มีการพัฒนาสินค้าหรือบริการของท่านให้ได้มาตรฐานเพื่อการส่งออกจำหน่ายไปยังต่างประเทศหากมีการก่อตั้ง AEC	31 (7.1%)	97 (22.3%)	172 (39.5%)	108 (24.8%)	27 (6.2%)	2.99	1.003	ปานกลาง
10. ท่านมองว่ารัฐบาลให้การส่งเสริมและสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างเพียงพอ	25 (5.7%)	95 (21.8%)	167 (38.4%)	123 (28.3%)	25 (5.7%)	2.94	0.979	ปานกลาง
11. ท่านมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาราชการ (ภาษาอังกฤษ) เพื่อจะใช้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารกับประเทศเพื่อนบ้านหรือชาวต่างชาติอื่นๆ	25 (5.7%)	100 (23%)	174 (40%)	110 (25.3%)	26 (6%)	2.97	0.976	ปานกลาง
12. ท่านได้มีการศึกษาเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศ	30 (6.9%)	78 (17.9%)	161 (37%)	123 (28.3%)	43 (9.9%)	2.84	1.053	ปานกลาง
13. ท่านได้มีการศึกษาเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของประเทศต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศ	24 (5.5%)	104 (23.9%)	156 (35.9%)	113 (26%)	38 (8.7%)	2.91	1.032	ปานกลาง

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับ ความพร้อมของผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น
 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ต่อ)

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	Mean	S.D.	การแปลความ
14. ท่านได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเสริมสร้างการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา	31 (7.1%)	96 (22.1%)	153 (35.2%)	127 (29.2%)	28 (6.4%)	2.94	1.027	ปานกลาง
15. ท่านได้สร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีให้กับตัวท่าน และพนักงานของบริษัทท่านเพื่อให้มีส่วนร่วมในการดำเนินธุรกิจ	32 (7.4%)	113 (26%)	164 (37.7%)	108 (24.8%)	18 (4.1%)	3.08	0.982	ปานกลาง
รวม						2.97	0.805	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.9 จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีความพร้อมต่อการเป็น
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือมีค่าเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 2.97

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับขีดความสามารถของผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	Mean	S.D.	แปลความ
1. ท่านได้แสวงหาแหล่งวัตถุดิบเพื่อให้ได้วัตถุดิบที่ดีและมีคุณภาพเพื่อลดต้นทุนในการผลิต	41 (9.4%)	170 (39.1%)	161 (37%)	56 (12.9%)	7 (1.6%)	3.42	0.889	มาก
2. ท่านได้มีการพัฒนาระบบโลจิสติกส์เพื่อการลดต้นทุนในการผลิต	33 (7.6%)	132 (30.3%)	155 (35.6%)	103 (23.7%)	12 (8%)	3.16	0.964	ปานกลาง
3. ท่านได้พัฒนาความรู้ความสามารถในการผลิตให้กับพนักงานในธุรกิจของท่านอย่างต่อเนื่อง	44 (10.1%)	131 (30.1%)	173 (39.8%)	70 (16.1%)	17 (3.9%)	3.26	0.977	ปานกลาง
4. ท่านได้ทำการฝึกอบรมและพัฒนาทักษะการผลิตให้กับพนักงานในธุรกิจของท่านเพื่อให้ได้มาตรฐานสากล	43 (9.9%)	126 (29%)	151 (34.7%)	91 (20.9%)	24 (5.5%)	3.17	1.044	ปานกลาง
5. ท่านมีการพัฒนาระบบการผลิตอย่างต่อเนื่อง	42 (9.7%)	147 (33.8%)	161 (37%)	72 (16.6%)	13 (3%)	3.31	0.958	ปานกลาง
6. ท่านได้พัฒนาระบบการผลิตของบริษัทเพื่อรองรับตลาดที่ขยายตัวในวงกว้างมากขึ้น	44 (10.1%)	123 (28.3%)	185 (42.5%)	68 (15.6%)	15.6 (3.4%)	3.26	0.957	ปานกลาง
7. ธุรกิจของท่านมีอุปกรณ์การผลิตที่ทันสมัย	29 (6.7%)	119 (27.4%)	195 (44.8%)	68 (15.6%)	24 (5.5%)	3.14	0.948	ปานกลาง

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับขีดความสามารถของผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ต่อ)

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	Mean	S.D.	การแปลความ
8. ท่านได้ประสานข้อมูลกับภาครัฐเกี่ยวกับการพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	24 (5.5%)	105 (24.1%)	165 (37.9%)	112 (25.7%)	29 (6.7%)	2.96	0.993	ปานกลาง
9. ท่านได้พัฒนาทักษะด้านการติดต่อสื่อสารเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการติดต่อสื่อสารในภูมิภาคหรือนอกภูมิภาค	34 (7.8%)	107 (24.6%)	165 (37.9%)	108 (24.8%)	21 (4.8%)	3.06	1.003	ปานกลาง
10. ท่านมีการรวมตัวในการเป็นเครือข่ายการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	25 (5.7%)	92 (21.1%)	162 (37.2%)	125 (28.7%)	31 (7.1%)	2.90	0.999	ปานกลาง
11. ท่านมีการติดตามข่าวสารและความเคลื่อนไหวต่างๆ ของ AEC อย่างใกล้ชิดเพื่อการพัฒนาธุรกิจของท่านให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น	27 (6.2%)	111 (25.5%)	193 (44.4%)	80 (18.4%)	24 (5.5%)	3.09	0.950	ปานกลาง
12. ท่านมีช่องทางในการกระจายสินค้าหรือบริการของธุรกิจอย่างครอบคลุม	33 (7.6%)	106 (24.4%)	181 (41.6%)	98 (22.5%)	17 (3.9%)	3.09	0.960	ปานกลาง
13. ท่านมีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบเพื่อลดขั้นตอนและค่าใช้จ่ายในการดำเนินธุรกิจ	35 (8%)	123 (28.3%)	185 (42.5%)	79 (18.2%)	13 (3%)	3.20	0.931	ปานกลาง

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับขีดความสามารถของผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ต่อ)

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	Mean	S.D.	การแปลความ
14. ท่านมีการพัฒนาเอกลักษณ์ผลิตภัณฑ์ของธุรกิจท่าน เพื่อความแตกต่างและยากต่อการลอกเลียนแบบ	41 (9.4%)	123 (28.3%)	168 (38.6%)	85 (19.5%)	18 (4.1%)	3.19	0.993	ปานกลาง
15. ท่านมีการเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ของธุรกิจท่านให้เป็นที่รู้จักทางสื่อต่างๆ	42 (9.7%)	119 (27.4%)	160 (36.8%)	92 (21.1%)	22 (5.1%)	3.15	1.026	ปานกลาง
16. ท่านสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนเพื่อนำมาใช้ในการดำเนินธุรกิจของท่านอย่างเพียงพอ	33 (7.6%)	116 (26.7%)	175 (40.2%)	90 (20.7%)	21 (4.8%)	3.11	0.979	ปานกลาง
รวม						3.16	0.80	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.10 จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีขีดความสามารถ โดยรวม อยู่ในระดับ ปานกลาง กล่าวคือมีค่าเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 3.16 ซึ่งเกือบทุกประเด็นอยู่ในระดับ ปานกลาง ยกเว้น ประเด็น การแสวงหาแหล่งวัตถุดิบเพื่อให้ได้วัตถุดิบที่ดีและมีคุณภาพเพื่อลด ต้นทุนในการผลิตอยู่ในระดับมาก กล่าวคือมีค่าเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 3.42

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

โดยการทดสอบสมมติฐานด้วยวิธีวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว One-way Analysis of Variance (One-Way ANOVA) และทดสอบรายคู่แบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1 เพศที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิชาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน แตกต่างกัน

H_0 : เพศที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิชาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_a : เพศที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิชาธุรกิจขนาดกลางและขนาด ย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.11 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง เพศกับ ความเข้าใจของผู้ประกอบการ วิชาธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ความเข้าใจของ ผู้ประกอบการฯ ต่อ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	เพศ	จำนวน	Mean	S.D.	T-test	Sig.
	ชาย	183	3.4525	0.7690	1.009	0.375
	หญิง	252	3.3799	0.7181		
	รวม	435				

จากตารางที่ 4.11 จะพบว่า เมื่อทดสอบ ความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.375 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่าเพศที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับ ความพร้อม ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ความพร้อมของ ผู้ประกอบการฯ ต่อ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	เพศ	จำนวน	Mean	S.D.	T-test	Sig.
	ชาย	183	3.0292	0.8249	1.231	0.196
	หญิง	252	2.9331	0.7889		
	รวม	435				

จากตารางที่ 4.12 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.196 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่าเพศที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความพร้อมของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.13 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับ จิตความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

จิตความสามารถของ ผู้ประกอบการฯ ต่อ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	เพศ	จำนวน	Mean	S.D.	T-test	Sig.
	ชาย	183	3.2080	0.7986	1.160	0.975
	หญิง	252	3.1179	0.8015		
	รวม	435				

จากตารางที่ 4.13 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.975 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่าเพศที่แตกต่างกันมีผลทำให้ จิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 อายุที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของผู้ประกอบ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

H_0 : อายุที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของผู้ประกอบ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของผู้ประกอบ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.14 แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจ ของผู้ประกอบ การ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามอายุ

ความเข้าใจของ	อายุ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
ผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาด ย่อมต่อประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน	น้อยกว่า 30 ปี	92	3.3633	0.6356	0.172	0.915
	30-39 ปี	172	3.4284	0.7257		
	40-49 ปี	119	3.4238	0.8079		
	50 ปีขึ้นไป	52	3.4038	0.8107		
	รวม	435	3.4104	0.7400		

จากตารางที่ 4.14 จะพบว่าเมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.915 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า อายุ ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความ เข้าใจ ของผู้ประกอบ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.15 แสดงผลการวิเคราะห์ความพร้อม ของผู้ประกอบการ วิชาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามอายุ

ความพร้อมของ ผู้ประกอบการวิชาธุรกิจ ขนาดกลางและขนาด ย่อมต่อประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน	อายุ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	น้อยกว่า 30 ปี	92	2.8854	0.6822	1.447	0.229
	30-39 ปี	172	2.9847	0.8035		
	40-49 ปี	119	3.0783	0.8567		
	50 ปีขึ้นไป	52	2.8527	0.8734		
	รวม	435	2.9735	0.8047		

จากตารางที่ 4.15 จะพบว่าเมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.229 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความ พร้อมของผู้ประกอบการ วิชาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.16 แสดงผลการวิเคราะห์ จิตความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิชาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามอายุ

จิตความสามารถของ ผู้ประกอบการวิชาธุรกิจ ขนาดกลางและขนาด ย่อมต่อประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน	อายุ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	น้อยกว่า 30 ปี	92	3.0428	0.6928	1.033	0.378
	30-39 ปี	172	3.1981	0.7945		
	40-49 ปี	119	3.2079	0.8316		
	50 ปีขึ้นไป	52	3.0967	0.9177		
	รวม	435	3.1558	0.8006		

จากตารางที่ 4.16 จะพบว่าเมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.378 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธ

สมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลทำให้ จิตความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และ จิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

H_0 : ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และ จิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และ จิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.17 แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับ การศึกษา

ความเข้าใจของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาด ย่อมต่อประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน	ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	ต่ำกว่าปริญญาตรี	130	3.053	0.730	28.647	0.000*
	ปริญญาตรี	241	3.502	0.685		
	สูงกว่าปริญญาตรี	64	3.790	0.673		
	รวม	435	3.410	0.740		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง ที่ 4.17 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่า นัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธ สมมติฐาน H_0 และยอมรับ สมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความ เข้าใจ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.18 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับ ความเข้าใจ ของผู้ประกอบการ การ วิสาหกิจ ขนาดกลาง และขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกันโดยวิธีการของ Scheffe

ระดับการศึกษา / ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	0.449*	0.736*
ปริญญาตรี		-	0.287*
สูงกว่าปริญญาตรี			-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.18 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับ ความเข้าใจ ของผู้ประกอบการ การ วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับ การศึกษาเป็นรายคู่พบว่า

ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับสูงกว่า ปริญญาตรีมีความเข้าใจ เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมาก กว่าผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อมที่มีระดับการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี และผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับ ปริญญาตรี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.736 และ 0.287 ตามลำดับ และ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระดับการศึกษาในระดับ ปริญญาตรีมีความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมากกว่าผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อมที่มีระดับการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.449

ตารางที่ 4.19 แสดงผลการวิเคราะห์ความ พร้อม ของผู้ประกอบการ การ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษา

ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	ต่ำกว่าปริญญาตรี	130	2.603	0.731	27.046	0.000*
	ปริญญาตรี	241	3.060	0.757		
	สูงกว่าปริญญาตรี	64	3.400	0.831		
	รวม	435	2.974	0.805		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง ที่ 4.19 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่า นัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลทำให้ ความ พร้อม ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.20 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับความ พร้อม ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกันโดยวิธีการของ Scheffe

ระดับการศึกษา / ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	0.457*	0.797*
ปริญญาตรี		-	0.340*
สูงกว่าปริญญาตรี			-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.20 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับความ พร้อม ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ พบว่า

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระดับการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีความ พร้อมมากกว่า ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีความพร้อมมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีความพร้อมมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี โดยมีความพร้อมเท่ากับ 0.457

ตารางที่ 4.21 แสดงผลการวิเคราะห์ขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษา

ขีดความสามารถของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาด ย่อมต่อประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน	ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	ต่ำกว่าปริญญาตรี	130	2.764	0.752	27.653	0.000*
	ปริญญาตรี	241	3.272	0.760		
	สูงกว่าปริญญาตรี	64	3.516	0.746		
	รวม	435	3.156	0.801		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง ที่ 4.21 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลทำให้ขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.22 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับ จิตความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกันโดยวิธีการของ Scheffe

ระดับการศึกษา / ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	0.508*	0.753*
ปริญญาตรี		-	0.245*
สูงกว่าปริญญาตรี			-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.22 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับจิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ พบว่า

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีจิตความสามารถ มากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.753 และ 0.245 ตามลำดับ และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรีมีจิตความสามารถมากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.508

สมมติฐานที่ 4 ลักษณะของการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน มีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และจิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

H_0 : ลักษณะของการประกอบธุรกิจ ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ลักษณะของการประกอบธุรกิจ ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.23 แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามลักษณะของการประกอบธุรกิจ

ความเข้าใจของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาด ย่อมต่อประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน	ลักษณะของการ ประกอบธุรกิจ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	กิจการผลิตสินค้า	145	3.467	0.740	1.521	0.220
	กิจการให้บริการ	145	3.325	0.742		
	กิจการค้าส่งฯ	145	3.439	0.735		
	รวม	435	3.410	0.740		

จากตารางที่ 4.23 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.220 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงยอมรับ สมมติฐาน H_0 และปฏิเสธ สมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า ลักษณะของการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.24 แสดงผลการวิเคราะห์ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามลักษณะของการประกอบธุรกิจ

ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	ลักษณะของการประกอบธุรกิจ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	กิจการผลิตสินค้า	145	3.063	0.809	1.348	0.261
	กิจการให้บริการ	145	2.920	0.742		
	กิจการค้าส่งฯ	145	2.938	0.858		
	รวม	435	2.974	0.805		

จากตารางที่ 4.24 จะพบว่าเมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.261 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า ลักษณะของการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.25 แสดงผลการวิเคราะห์ขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามลักษณะของการประกอบธุรกิจ

ขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	ลักษณะของการประกอบธุรกิจ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	กิจการผลิตสินค้า	145	3.211	0.796	0.539	0.584
	กิจการให้บริการ	145	3.119	0.779		
	กิจการค้าส่งฯ	145	3.138	0.828		
	รวม	435	3.156	0.801		

จากตารางที่ 4.25 จะพบว่าเมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.584 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธ

สมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า ลักษณะของการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลทำให้ขีดความพร้อมของ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ ที่แตกต่างกัน มีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

H_0 : เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.26 แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ

	เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
ความเข้าใจของ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมต่อ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	น้อยกว่า 10,000 บาท	42	2.933	0.789	11.805	0.000*
	10,001-20,000 บาท	58	3.178	0.698		
	20,001-30,000 บาท	54	3.069	0.605		
	30,001-40,000 บาท	68	3.596	0.720		
	40,001-50,000 บาท	36	3.646	0.642		
	50,001 บาทขึ้นไป	177	3.585	0.703		
	รวม	435	3.410	0.740		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง ที่ 4.26 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่าง โดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000^* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ตารางที่ 4.27 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับ ความเข้าใจ ของผู้ประกอบการ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe

เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่า 10,000 บาท	10,001-20,000 บาท	20,001-30,000 บาท	30,001-40,000 บาท	40,001-50,000 บาท	50,001 บาทขึ้นไป
น้อยกว่า 10,000 บาท	-	0.245	0.138	0.663*	0.713*	0.652*
10,001-20,000 บาท		-	0.109	0.418*	0.469	0.407*
20,001-30,000 บาท				0.527*	0.578*	0.516*
30,001-40,000 บาท				-	0.050	0.011
40,001-50,000 บาท					-	0.615
50,001 บาทขึ้นไป						-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.27 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับความเข้าใจ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการเป็นรายคู่ พบว่า

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 50,001 บาทขึ้นไป มีความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.652 0.407 และ 0.516 ตามลำดับ ส่วนผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 40,001-50,000 บาท มีความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.713 และ 0.578 และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 30,001-40,000 บาท มีความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.663 0.418 และ 0.527 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.28 แสดงผลการวิเคราะห์ความพร้อม ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ

ความพร้อมของ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมต่อ ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน	เงินลงทุนเมื่อเริ่ม กิจการ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	น้อยกว่า 10,000 บาท	42	2.632	0.790		
10,001-20,000 บาท	58	2.738	0.781			
20,001-30,000 บาท	54	2.676	0.613			
30,001-40,000 บาท	68	3.228	0.832			
40,001-50,000 บาท	36	3.251	0.758			
50,001 บาทขึ้นไป	177	3.068	0.800			
รวม	435	2.974	0.805			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง ที่ 4.28 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000^* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความ พร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ตารางที่ 4.29 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับความพร้อม ของผู้ประกอบการ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe

เงินลงทุนเมื่อ เริ่มกิจการ ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่า 10,000 บาท	10,001-20,000 บาท	20,001-30,000 บาท	30,001-40,000 บาท	40,001-50,000 บาท	50,001 บาทขึ้นไป
น้อยกว่า 10,000 บาท	-	0.107	0.044	0.596*	0.619*	0.437*
10,001-20,000 บาท		-	0.062	0.490*	0.512*	0.330*
20,001-30,000 บาท			-	0.552*	0.574*	0.392*
30,001-40,000 บาท				-	0.023	0.160
40,001-50,000 บาท					-	0.182
50,001 บาทขึ้นไป						-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.29 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับความ พร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการเป็นรายคู่ พบว่า

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 50,001 บาทขึ้นไป มีความพร้อมมากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.437 0.330 และ 0.392 ตามลำดับ ส่วน ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 40,001-50,000 บาท มีความพร้อมมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.619 0.512 และ 0.574 ตามลำดับ และ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 30,001-40,000 บาท มีความพร้อมมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.596 0.490 และ 0.552 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.30 แสดงผลการวิเคราะห์ขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ

	เงินลงทุนเมื่อเริ่ม กิจการ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
ขีดความสามารถของ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมต่อ ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน	น้อยกว่า 10,000 บาท	42	2.742	0.676	8.259	0.000*
	10,001-20,000 บาท	58	2.994	0.765		
	20,001-30,000 บาท	54	2.811	0.614		
	30,001-40,000 บาท	68	3.379	0.819		
	40,001-50,000 บาท	36	3.491	0.842		
	50,001 บาทขึ้นไป	177	3.258	0.798		
	รวม	435	3.156	0.801		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง ที่ 4.30 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000^* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ตารางที่ 4.31 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe

เงินลงทุนเมื่อเริ่ม กิจการ ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่า 10,000 บาท	10,001-20,000 บาท	20,001-30,000 บาท	30,001-40,000 บาท	40,001-50,000 บาท	50,001 บาทขึ้นไป
น้อยกว่า 10,000 บาท	-	0.251	0.068	0.636*	0.749*	0.516*
10,001-20,000 บาท		-	0.183	0.385*	0.497*	0.265*
20,001-30,000 บาท			-	0.568*	0.680*	0.448*
30,001-40,000 บาท				-	0.112	0.120
40,001-50,000 บาท					-	0.233
50,001 บาทขึ้นไป						-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.31 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับ จิตความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการเป็นรายคู่ พบว่า

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 50,001 บาทขึ้นไป มีจิตความสามารถ มากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.516 0.265 และ 0.448 ตามลำดับ ส่วนผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 40,001-50,000 บาท มีจิตความสามารถมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.749 0.497 และ 0.680 ตามลำดับ และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 30,001-40,000 บาท มีจิตความสามารถมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.636 0.385 และ 0.568 ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 6 รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และจิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

H_0 : รายได้ต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และจิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้ต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และจิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.32 แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตาม รายได้ต่อเดือน

ความเข้าใจของ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมต่อ ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน	รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	น้อยกว่า 10,000 บาท	37	2.928	0.796	14.263	0.000*
	10,001-20,000 บาท	86	3.250	0.596		
	20,001-30,000 บาท	79	3.096	0.693		
	30,001-40,000 บาท	57	3.512	0.719		
	40,001-50,000 บาท	55	3.699	0.769		
	50,001 บาทขึ้นไป	121	3.699	0.660		
	รวม	435	3.410	0.740		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.32 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า รายได้ต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.33 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับความเข้าใจ ของผู้ประกอบการ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของ ไทยที่มีต่อการเป็น ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe

รายได้ต่อเดือน ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่า 10,000 บาท	10,001-20,000 บาท	20,001-30,000 บาท	30,001-40,000 บาท	40,001-50,000 บาท	50,001 บาทขึ้นไป
น้อยกว่า 10,000 บาท	-	0.323*	0.168	0.584*	0.772*	0.771*
10,001-20,000 บาท		-	0.155	0.261*	0.449*	0.448*
20,001-30,000 บาท				0.416*	0.604*	0.603*
30,001-40,000 บาท				-	0.187	0.187
40,001-50,000 บาท					-	0.001
50,001 บาทขึ้นไป						-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.33 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับความเข้าใจ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ต่อเดือนเป็นรายกลุ่ม พบว่า

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทขึ้นไป มีความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีรายได้ต่อเดือน น้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.771 0.448 และ 0.603 ตามลำดับ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท มีความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.772 0.449 และ 0.604 ตามลำดับ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท มีความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.584 0.261 และ 0.416 ตามลำดับ และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท มีความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.323

ตารางที่ 4.34 แสดงผลการวิเคราะห์ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

ความพร้อมของ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมต่อ ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน	รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	น้อยกว่า 10,000 บาท	37	2.582	0.653	9.685	0.000*
10,001-20,000 บาท	86	2.817	0.698			
20,001-30,000 บาท	79	2.754	0.713			
30,001-40,000 บาท	57	2.885	0.766			
40,001-50,000 บาท	55	3.421	0.895			
50,001 บาทขึ้นไป	121	3.186	0.816			
รวม	435	2.974	0.805			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง ที่ 4.34 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000^* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ตารางที่ 4.35 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับความ พร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe

รายได้ต่อเดือน ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่า 10,000 บาท	10,001-20,000 บาท	20,001-30,000 บาท	30,001-40,000 บาท	40,001-50,000 บาท	50,001 บาทขึ้นไป
น้อยกว่า 10,000 บาท	-	0.234	0.172	0.303	0.838*	0.604*
10,001-20,000 บาท		-	0.062	0.069	0.604*	0.370*
20,001-30,000 บาท				0.131	0.666*	0.432*
30,001-40,000 บาท				-	0.536*	0.301*
40,001-50,000 บาท					-	0.234
50,001 บาทขึ้นไป						-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.35 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับความ พร้อม ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ ต่อเดือนเป็นรายคู่ พบว่า

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทขึ้นไป มีความพร้อมมากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท 20,001-30,000 บาท และ 30,001-40,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 0.604 0.370 0.432 และ 0.301 ตามลำดับ และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด ย่อมที่มีรายได้ต่อเดือน 40,000-50,000 บาท มีความพร้อมมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท 20,001-30,000 บาท และ 30,001-40,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.838 0.604 0.666 และ 0.536 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.36 แสดงผลการวิเคราะห์ขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ ต่อเดือน

	รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
ขีดความสามารถของ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมต่อ ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน	น้อยกว่า 10,000 บาท	37	2.844	0.749	8.851	0.000*
	10,001-20,000 บาท	86	2.907	0.629		
	20,001-30,000 บาท	79	2.998	0.785		
	30,001-40,000 บาท	57	3.126	0.701		
	40,001-50,000 บาท	55	3.600	0.835		
	50,001 บาทขึ้นไป	121	3.343	0.842		
	รวม	435	3.156	0.801		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง ที่ 4.36 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลทำให้ ขีดความสามารถ ของ

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ
Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
0.05 ดังนี้

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ตารางที่ 4.37 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เกี่ยวกับขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe

รายได้ต่อเดือน ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่า 10,000 บาท	10,001-20,000 บาท	20,001-30,000 บาท	30,001-40,000 บาท	40,001-50,000 บาท	50,001 บาทขึ้นไป
น้อยกว่า 10,000 บาท	-	0.063	0.154	0.282	0.756*	0.499*
10,001-20,000 บาท		-	0.091	0.220	0.693*	0.436*
20,001-30,000 บาท				0.128	0.602*	0.345*
30,001-40,000 บาท				-	0.474*	0.217
40,001-50,000 บาท					-	0.257*
50,001 บาทขึ้นไป						-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.37 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับ จิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้ต่อเดือนเป็นรายคู่ พบว่า

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทขึ้นไป มีจิตความสามารถ มากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท 20,001-30,000 บาท และ 40,001-50,000 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.499 0.436 0.345 และ 0.257 ตามลำดับ และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท มีจิตความสามารถมากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท 20,001-30,000 บาท และ 30,001-40,000 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.756 0.693 0.602 และ 0.474

สมมติฐานที่ 7 ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ ที่แตกต่างกัน มีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และจิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

H_0 : ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน มีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และจิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ ที่แตกต่างกันมีผล ทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และจิตความสามารถ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.38 แสดงผลการวิเคราะห์ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ

ความเข้าใจของ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมต่อ ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน	ระยะเวลาในการ ประกอบธุรกิจ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
	1-5 ปี 11 เดือน	183	3.198	0.731		
6-10 ปี 11 เดือน	121	3.613	0.666			
11-15 ปี 11 เดือน	58	3.530	0.713			
16-20 ปี 11 เดือน	39	3.602	0.790			
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	34	3.413	0.761			
รวม	435	3.410	0.740			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง ที่ 4.38 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000^* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่าระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ตารางที่ 4.39 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับความเข้าใจ ของผู้ประกอบการ วิชาสหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe

ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ ค่าเฉลี่ย	1-5 ปี 11 เดือน	6-10 ปี 11 เดือน	11-15 ปี 11 เดือน	16-20 ปี 11 เดือน	มากกว่า 20 ปีขึ้นไป
1-5 ปี 11 เดือน	-	0.415*	0.333*	0.404*	0.216
6-10 ปี 11 เดือน		-	0.082	0.011	0.199
11-15 ปี 11 เดือน				0.071	0.117
16-20 ปี 11 เดือน				-	0.188
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป					-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.39 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับความเข้าใจของผู้ประกอบ การ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจเป็นรายคู่ พบว่า

ผู้ประกอบ การ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 1-5 ปี 11 เดือน มีความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนน้อยกว่า ผู้ประกอบ การ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 6-10 ปี 11 เดือน 11-15 ปี 11 เดือน และ 16-20 ปี 11 เดือน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.415 0.333 และ 0.404 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.40 แสดงผลการวิเคราะห์ความพร้อม ของผู้ประกอบ การ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ

ความพร้อมของ	ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมต่อ ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน	1-5 ปี 11 เดือน	183	2.745	0.712	7.096	0.000*
	6-10 ปี 11 เดือน	121	3.175	0.813		
	11-15 ปี 11 เดือน	58	3.123	0.819		
	16-20 ปี 11 เดือน	39	3.178	0.900		
	มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	34	2.997	0.833		
	รวม	435	2.974	0.805		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง ที่ 4.40 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่า นัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับ สมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่าระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความพร้อม ของผู้ประกอบ การ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ตารางที่ 4.41 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับความพร้อม ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe

ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ ค่าเฉลี่ย	1-5 ปี 11 เดือน	6-10 ปี 11 เดือน	11-15 ปี 11 เดือน	16-20 ปี 11 เดือน	มากกว่า 20 ปีขึ้นไป
1-5 ปี 11 เดือน	-	0.430*	0.378*	0.433*	0.252
6-10 ปี 11 เดือน		-	0.052	0.003	0.178
11-15 ปี 11 เดือน				0.055	0.126
16-20 ปี 11 เดือน				-	0.181
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป					-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.41 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับความ พร้อม ของผู้ประกอบการ การ วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลา ในการประกอบธุรกิจเป็นรายคู่ พบว่า

ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 1-5 ปี 11 เดือน มีความพร้อมน้อยกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระยะเวลา ในการประกอบธุรกิจ 6-10 ปี 11 เดือน 11-15 ปี 11 เดือน และ 16-20 ปี 11 เดือน โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 0.430 0.378 และ 0.433 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.42 แสดงผลการวิเคราะห์ขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลา ในการประกอบธุรกิจ

	ระยะเวลาในการ ประกอบธุรกิจ	จำนวน (คน)	Mean	S.D.	F-test	Sig.
ขีดความสามารถของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาด ย่อมต่อประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน	1-5 ปี 11 เดือน	183	2.981	0.717	4.880	0.001*
	6-10 ปี 11 เดือน	121	3.325	0.815		
	11-15 ปี 11 เดือน	58	3.3531	0.865		
	16-20 ปี 11 เดือน	39	3.2536	0.955		
	มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	34	3.0444	0.687		
	1-5 ปี 11 เดือน	435	3.1558	0.801		
	รวม	183	2.9814	0.717		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง ที่ 4.42 จะพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่า นัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับ สมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่าระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลทำให้ ขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ตารางที่ 4.43 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน โดยวิธีการของ Scheffe

ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ ค่าเฉลี่ย	1-5 ปี 11 เดือน	6-10 ปี 11 เดือน	11-15 ปี 11 เดือน	16-20 ปี 11 เดือน	มากกว่า 20 ปีขึ้นไป
1-5 ปี 11 เดือน	-	0.344*	0.372*	0.272	0.063
6-10 ปี 11 เดือน		-	0.028	0.071	0.281
11-15 ปี 11 เดือน				0.100	0.309
16-20 ปี 11 เดือน				-	0.209
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป					-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.43 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับ จิตความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิชาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบธุรกิจเป็นรายคู่ พบว่า

ผู้ประกอบการ วิชาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 1-5 ปี 11 เดือน มีจิตความสามารถน้อยกว่าผู้ประกอบการ วิชาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 6-10 ปี 11 เดือน และ 11-15 ปี 11 เดือน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.344 และ 0.372

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของ ผู้ประกอบ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ” ในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการวิจัยกับประชากร ซึ่งเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่มีสถานที่ประกอบการ อยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 518,540 ราย และได้ใช้สูตรของยามาเน่ (Yamane, 1970: 50) ในการคำนวณหาปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่จะแจกแบบสอบถาม โดยได้จำนวนทั้งสิ้น 400 ราย (ผู้วิจัยได้ทำการแจก แบบสอบถาม 435 ชุด ด้วยการ สุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) เพราะกลุ่มตัวอย่างที่เลือกในการตอบแบบสอบถาม ในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกจากทั้ง 3 กลุ่ม ๆ ละเท่าๆ กัน ได้แก่ ภาคการผลิต จำนวน 135 ชุด ภาคบริการ จำนวน 135 ชุด และภาคการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ ฯ จำนวน 135 ชุด) เมื่อรวบรวมและเก็บแบบสอบถามได้ครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยจะตรวจสอบความถูกต้อง และสมบูรณ์ของแบบสอบถาม แล้วนำไปวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ อัตราส่วน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อศึกษาข้อมูลประชากรศาสตร์ ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วน การหา ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลประชากรศาสตร์กับ ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ตอบแบบสอบถาม จะทำการทดสอบสมมติฐานด้วย ค่าสถิติ T-test F-test และค่าสถิติวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance)

5.1 สรุปผลการวิจัย

ข้อมูลประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อมที่มีสถานที่ประกอบการ อยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 435 ราย โดยสัดส่วนเป็นเพศหญิงสูงกว่า

เพศชาย คือเพศหญิงร้อยละ 57.9 และเพศชายร้อยละ 42.1 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุในช่วง 30-39 ปี ร้อยละ 39.5 รองลงมาคือช่วงอายุ 40-49 ปี ช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปี และช่วงอายุ 50 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 27.4 21.1 และ 12 ตามลำดับ

ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง จาก 435 ราย พบว่าร้อยละ 55.4 ระดับการศึกษา อยู่ในระดับปริญญาตรี รองลงมาคือระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 29.9 และระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 14.7 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 435 ราย จะเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาค กิจการผลิต กิจการให้บริการ และกิจการค้าส่ง ค้าปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ฯ คิดเป็นภาคละร้อยละ 33.3 เท่าๆ กันทุกภาคกิจการ

กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่แล้วจะมีเงินลงทุนเมื่อ เริ่มกิจการมากกว่า 50,001 บาท ร้อยละ 40.7 รองลงมาคือมีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ 30,001-40,000 บาท 10,001-20,000 บาท 20,001-30,000 บาท น้อยกว่า 10,000 บาท และ 40,001-50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 15.6 13.3 12.4 9.7 และ 8.3 ตามลำดับ ส่วนรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่แล้วจะมีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 50,001 บาท ร้อยละ 27.8 รองลงมาจะมีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท 20,001-30,000 บาท 30,001-40,000 บาท 40,001-50,000 บาท และน้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 19.8 18.2 13.1 12.6 และ 8.5 ตามลำดับ

ส่วนระยะเวลาในการประกอบธุรกิจของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 1-5 ปี 11 เดือน ร้อยละ 42.1 รองลงมาจะมีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 6-10 ปี 11 เดือน 11-15 ปี 11 เดือน 16-20 ปี 11 เดือน และมากกว่า 20 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 27.8 13.3 9 และ 7.8

ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของกลุ่มตัวอย่าง

ผลจากการวิจัยความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยมีข้อสรุปคือความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับ

มาก และมีบางส่วนที่ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับปานกลาง

ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของกลุ่มตัวอย่าง

ผลจากการวิจัยความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยมีข้อสรุปคือความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมทุกประเด็นอยู่ในระดับปานกลาง

ขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของกลุ่มตัวอย่าง

ผลจากการวิจัยขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยมีข้อสรุปคือ ขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งเกือบทุกประเด็น อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้น ประเด็น การแสวงหาแหล่งวัตถุดิบเพื่อให้ได้วัตถุดิบที่ดีและมีคุณภาพเพื่อลดต้นทุนในการผลิตอยู่ในระดับมาก

การทดสอบสมมติฐาน

จากการทดสอบสมมติฐานทางสถิติเพื่อวิเคราะห์ว่าปัจจัยใดมีผลต่อความเข้าใจความพร้อม และขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะการประกอบธุรกิจ เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ โดยแสดงรายละเอียดดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 เปรียบเทียบความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตาม

ข้อมูลประชากรศาสตร์ พบ ว่ารายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันจะมีผลต่อความเข้าใจ ความพร้อม และ จิตความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 7 เปรียบเทียบความเข้าใจ ความพร้อม และจิตความสามารถของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตาม ข้อมูลประชากรศาสตร์ พบว่า ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ ที่แตกต่างกันจะมีผลต่อความเข้าใจ ความพร้อม และจิตความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2 อภิปรายผล

จากผลการวิจัย พบว่า

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย มีความเข้าใจ ต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับมาก มีความพร้อมต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับปานกลาง และมีจิตความสามารถต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับ ปานกลาง

ผลการศึกษาในประเด็นดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็น ถึงความเข้าใจ ความพร้อม และ จิตความสามารถ ของผู้ประกอบการ ยังไม่เอื้อต่อโอกาสที่ รัฐวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในฐานะที่เป็นภาคส่วนที่สำคัญ ที่สุดในการที่ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) จะ รวมตัวกันเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558

ส่วน อิทธิพลจากปัจจัยทางประชากรศาสตร์ทั้ง 7 ประการ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับ การศึกษา ลักษณะการ ประกอบธุรกิจ เงินล ทุนเมื่อเริ่มกิจการ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลา ในการประกอบธุรกิจ ที่มีต่อระดับความเข้าใจ ความพร้อม และจิตความสามารถของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม นั้น ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน ทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ดังต่อไปนี้

จากสมมติฐานที่ 3 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของ ผู้ประกอบ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรีจะมีความเข้าใจ และความพร้อม มากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระดับการศึกษาดำกว่าปริญญาตรี

ส่วนในด้านขีดความสามารถ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีระดับการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีจะมีขีดความสามารถที่เท่ากัน

ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ รัชศักดิ์ คำเกิด (2543: บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การปรับ โครงสร้างองค์การ: ศึกษากรณีธนาคาร ดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ผลการศึกษาของรุ่งรัชชา เกณฑ์วิถิ (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การศึกษาขีดความสามารถจริงของผู้ประกอบการกิจการขนาดย่อมสตรีกับขีดความสามารถที่พึงประสงค์ของผู้ใช้บริการ : กรณีศึกษากิจการรับเลี้ยงเด็กเอกชนในเขตจังหวัดระยอง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการสตรีส่วนมากมีระดับการศึกษาสูงสุดคือปริญญาตรี ซึ่งมีขีดความสามารถหลักของผู้ประกอบ การสตรีโดยรวมอยู่ในระดับมาก ผลการศึกษาของ ชัยวัฒน์ ผ่องจิต (2548: บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความต้องการในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจระบบบริหารคุณภาพ ISO 9000 : 2000 กรณีศึกษา บริษัท สตีลเวอร์คโปรดักส์ 1994 จำกัด” ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรของบริษัท ที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความต้องการในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจ ตามข้อกำหนดทั้ง 5 ด้านที่แตกต่างกัน คือ ข้อกำหนดก้านการบริหารคุณภาพข้อกำหนดความรับผิดชอบ ข้อกำหนดด้านการบริหารทรัพยากร ข้อกำหนดด้านกระบวนการ ข้อกำหนดด้านการวัด วิเคราะห์ ปรับปรุง ในการรับรองระบบคุณภาพ ISO 9001 : 2000 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการศึกษาของอาทิตย์ บุญคง (2550: บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความรู้ความเข้าใจและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนต่อเทศบาลตำบลดอกคำใต้ อำเภอดอกคำใต้ จังหวัดพะเยา ” ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการศึกษาระดับ

ปริญญาตรีมากที่สุด ผลการศึกษาของประชา กุณาสิทธิ์ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การเตรียมความพร้อมของพนักงานในองค์กรเฉพาะกิจที่อยู่ในภาวะการเปลี่ยนแปลง ” ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งไม่ว่าบริษัทจะเปลี่ยนแปลงแบบถูก ขยับเล็กตามพระราชกำหนดหรือถูกแปรสภาพละดำเนินการต่อไป ปฏิกริยาของพนักงานส่วนใหญ่ คือยอมรับและนำทิศทางการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะเกิดขึ้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ รวมทั้งพยายาม ไล่ตามสิ่งที่กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเพื่อเตรียมพร้อมไว้ล่วงหน้า มีพนักงานเพียงส่วนนี้ อย เท่านั้นที่ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น ผลการศึกษาของทวี พุกญาไพโรบลย์ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการ บ้านเมืองที่ดีของข้าราชการสำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม ” ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านระดับ การศึกษาที่มีความแตกต่างกันมีผลทำให้ระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ และวิธีการ บริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีแตกต่างกัน คือผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงก็จะมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ หลักเกณฑ์ และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีมากกว่า ผลการศึกษาของ ชนตติ พุ่มพุกภัย (2551: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ขีดความสามารถของผู้ประกอบการบริษัทตัวแทน คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ไอทีในเขตอำเภอเมือง และอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ” ผลการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษาที่สูงกว่าปริญญาตรี มีขีดความสามารถหลักและขีดความสามารถทั่วไป อยู่น ในระดับมากที่สุด และผลการศึกษาของมะลิ จันทะศรี (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง “การเตรียมความพร้อมต่อการปรับเปลี่ยนระบบงานตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 : กรณีศึกษาสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคง ของมนุษย์” ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

จากสมมติฐานที่ 5 เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่แตกต่างกันมีผล ทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีเงินลงทุน เมื่อเริ่มกิจการ 30,001-40,000 บาท 40,001-50,000 บาท และ 50,001 บาทขึ้นไปจะมีความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถมากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มี เงิน ลงทุนเมื่อ เริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท ซึ่งสอดคล้อง กับผล การศึกษาของรุ่งรัชชา เกณฑ์วิถี (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการ ศึกษา เรื่อง

“การศึกษาขีดความสามารถจริงของผู้ประกอบการกิจการขนาดย่อมสตรีกับขีดความสามารถที่พึงประสงค์ของผู้ใช้บริการ: กรณีศึกษากิจการรับเลี้ยงเด็กเอกชนในเขตจังหวัดระยอง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการสตรีส่วนมากมีจำนวนเงินลงทุนอยู่ระหว่าง 500,000-1,000,000 บาท ซึ่งมีขีดความสามารถหลักของผู้ประกอบการสตรีโดยรวมอยู่ในระดับมาก

จากสมมติฐานที่ 6 รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของ ผู้ประกอบ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า รายได้ต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือน 30,001-40,000 บาท 40,001-50,000 บาท และ 50,001 บาทขึ้นไปจะมีความ เข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถมากกว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มี เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการน้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท

ส่วนผู้ประกอบ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือน 50,001 บาทขึ้นไป มี ขีดความสามารถ น้อยกว่า ผู้ประกอบ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001-50,000 บาท

ซึ่งสอดคล้อง กับผลการศึกษาของประชา กุณาสีทธิ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง “การเตรียมความพร้อมของพนักงานในองค์เฉพาะกิจที่อยู่ในภาวะการเปลี่ยนแปลง ลง” ผลการศึกษาพบว่า มีรายได้ต่อเดือนประมาณ 20,000-30,000 บาท พนักงานเตรียมความพร้อมด้านการบริหารจัดการมากที่สุด รองลงมาคือด้านการปฏิบัติงาน ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระดับการเตรียมความพร้อมของพนักงาน ได้แก่ รายได้ต่อเดือน กล่าวคือ พนักงานที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 20,001 บาท เตรียมความพร้อมด้านเศรษฐกิจน้อยกว่าพนักงานที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 20,001 บาท ขึ้นไป นอกจากนี้ พนักงานที่ยอมรับเมื่อบริษัทถูกขยุบเลิกตามพระราชกำหนด เตรียมความพร้อมด้านเศรษฐกิจน้อยกว่าพนักงานที่พยายามไล่ตามการเปลี่ยนแปลง ส่วนพนักงานที่ยอมรับเมื่อบริษัทถูกแปรสภาพและดำเนินการต่อไป เตรียมความพร้อมด้านสังคมน้อยกว่าพนักงานที่ต่อต้านการเปลี่ยนแปลง

จากสมมติฐานที่ 7 ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ ที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของ ผู้ประกอบ การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของ ไทย ที่มีต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ระยะเวลาในการประกอบ ธุรกิจที่แตกต่างกันมีผลทำให้ ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถของ ผู้ประกอบ การ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย ที่มีต่อการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 6-10 ปี 11 เดือน 11-15 ปี 11 เดือน และ 16-20 ปี 11 เดือน มีความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถมากกว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่มีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ 1-5 ปี 11 เดือน ซึ่งสอดคล้องกับผล การศึกษาของ รุ่งรัชชา เกณฑ์วิถิ (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการ ศึกษาเรื่อง “การศึกษาขีดความสามารถจริงของ ผู้ประกอบการกิจการขนาดย่อมสตรีกับขีดความสามารถที่พึงประสงค์ของผู้ใช้บริการ : กรณีศึกษา กิจการรับเลี้ยงเด็กเอกชนในเขตจังหวัดระยอง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการสตรีส่วนมากมี ระยะเวลาดำเนินกิจการมากกว่า 5 ปีขึ้นไป ซึ่งมีขีดความสามารถหลักของผู้ประกอบการสตรีโดย รวมอยู่ในระดับมาก ผลการศึกษาของ ถนอมจิตต์ ท้าวแดนคำ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง “แนวทางการควบคุมคุณภาพงานสอบบัญชีสหกรณ์ตามมาตรฐานการสอบบัญชี รหัส 220 ของผู้สอบบัญชีสหกรณ์ในพื้นที่รับผิดชอบของสำนักงานตรวจบัญชีสหกรณ์ที่ 7” พบว่า ผู้ตอบ แบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงานสอบบัญชีสหกรณ์ 11-20 ปี มีระดับความรู้ ความเข้าใจในแนวทางการปฏิบัติการควบคุมคุณภาพงานสอบบัญชีโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด

5.3 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากการสรุป และการอภิปรายผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุง เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ต่อการเป็นประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน มีดังต่อไปนี้

1) หากดูจากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะเห็นได้ว่าเพศ อายุ และลักษณะของการประกอบ ธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่แตกต่างกันนั้น ไม่มีผลทำให้ความ เข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญ ส่วนปัจจัยที่มีผลทำให้ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถต่อการเป็นประชาคม เศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันนั้นจะประกอบด้วยระดับการศึกษา เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ รายได้

ต่อเนื่อง และ ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ ผลการศึกษาวิจัยแสดงให้เห็นว่า การให้ศึกษาจากหน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องนั้นย่อมมีความสำคัญมาก รองลงมาการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ที่จะทำให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีเงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการที่พอเหมาะกับกิจการนั้น หรือแม้แต่ รายได้ที่ได้จากผลประกอบการ กอปรกับการ รวมถึงระยะเวลาในการประกอบธุรกิจที่ยังมีเวลานานเท่าไร ยิ่งเป็นการส่งเสริมประสบการณ์เพื่อให้เกิดความชำนาญในสาขาที่ผู้ประกอบการ ได้ประกอบธุรกิจอยู่นั้น ย่อม เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการย่อมจะสามารถเข้าใจ มีความพร้อม และ เป็นการเพิ่มขีดความสามารถเพื่อสามารถแข่งขันกับผู้ประกอบในกลุ่มประเทศสมาชิก ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือแม้แต่ประชาคมโลกอื่นๆ ได้ในอนาคต

2) ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเองควรจะมีการพัฒนาตนเอง เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจด้วยการหาข้อมูล เพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับการรวมตัวกันเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเพื่อสร้างความเข้าใจให้กับตนเอง หรือแม้แต่การเสริมสร้างความพร้อมด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อการประกอบธุรกิจ และเรียนรู้กฎหมายของประเทศที่ตนเองทำการค้าด้วย เพื่อเป็นเครื่องมือให้ให้ตนสามารถมีขีดความสามารถในการแข่งขันกับประเทศในภูมิภาคเดียวกัน หรือแม้แต่นานาชาติ

3) หน่วยงานรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจ ไม่ว่าจะเป็นกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการต่างประเทศ และสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ควรให้ความสำคัญในการ เร่งพัฒนาความเข้าใจ เสริมสร้างความพร้อม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถให้กับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยเพื่อให้สามารถแข่งขันได้ทั้งในเวทีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และในเวทีโลกได้ในอนาคต

5.4 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในการทำวิจัยในครั้งต่อไปดังนี้

1) การทำวิจัยเกี่ยวกับ ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในครั้งต่อไป เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุม และสมบูรณ์ มากยิ่งขึ้น ควรมีปรับปรุงข้อมูล (Update) เกี่ยวกับกลุ่มเป้าหมายและประชากรอย่างสม่ำเสมอ

2) ผู้วิจัยควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการรวมตัวกันเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนให้รอบด้าน อาทิ การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ทั้งภูมิหลังและข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน เพื่อที่จะได้นำมาตั้งเป็นประเด็นคำถาม เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และได้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน

3) การทำวิจัยในครั้งต่อไปควรมีการกำหนดช่วงเวลาในการเก็บข้อมูลให้รัดกุมเพื่อความยืดหยุ่นของข้อมูลที่จะได้และนำมาประมวลผลข้อมูลเพื่ออ่านค่าต่างๆ ตามที่กำหนด คในระเบียบวิธีวิจัย เพื่อเกิดความแม่นยำ ถูกต้อง กระชับกับเวลาที่มี

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บรรณานุกรม

- กัตัญญู หิรัญญูสมบุรณ์. *การจัดการธุรกิจขนาดย่อม*. พิมพ์ครั้งที่ 6 (ฉบับแก้ไขปรับปรุง). กรุงเทพมหานคร : เท็กซ์ แอนด์ เจอร์นัล พับลิเคชั่น, 2547.
- กนกพร น้อยปรีชา. “ความพร้อมและความสามารถในการจัดการกองทุนหมู่บ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี.” *วิทยานิพนธ์ปริญญาพัฒนาชุมชนหาบัณฑิต*, สาขาวิชาพัฒนาชุมชน คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.
- กมลรัตน์ หล้าสุขวงษ์. *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศรีเดชา, 2528.
- กรมส่งเสริมการส่งออก. *จุดสารชี้ช่องส่งออก SMEs*. ปีที่ 1, ฉบับที่ 4. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2554.
- กันยา สุวรรณแสง. *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : อักษรพิทยา, 2544.
- การต่างประเทศ, กระทรวง, *มารู้จักอาเซียนกันเถอะ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอเราวิณการพิมพ์, 2551.
- แก้วตา โอภาสศิริวิทย์. “การรับรู้และความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2550 กรณีศึกษาพื้นที่เขตเลือกตั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร.” *ภาคนิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต*, สาขาวิชาการบริหารจัดการ สาธารณะสำหรับนักบริหาร คณะรัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551.
- กฤษณ์ อัครพงษ์พิสัย. “ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวประเทศไทย เปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้.” *วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต*, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.
- ขจรศักดิ์ หาญณรงค์. *การคิดเชิงวิเคราะห์*. กรุงเทพมหานคร : สมาคมการจัดงานบุคคลแห่งประเทศไทย, 2542.
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549)*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- เจรจาการค้าระหว่างประเทศ, กรม. *การวัดผลการดำเนินงานเพื่อไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน*. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2553.
- ..... *ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน*. กรุงเทพมหานคร : บริษัท คัลเลอร์ ไอเดีย จำกัด, 2551.

บรรณานุกรม (ต่อ)

..... *AEC FACTBOOK*. กรุงเทพมหานคร : ป.ม.ท., 2554

จรียา จันทน์จรุง. “ความพร้อมของพนักงานในการนำระบบบริหารผลการปฏิบัติงาน (PMS) มาใช้ในองค์กร : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงาน บริษัท ทางด่วนกรุงเทพ จำกัด (มหาชน).”

สารนิพนธ์ปริญญาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553.

จักรกริช ใจดี. “ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาธิปไตยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2542.

จิตราภา กุณฑลบุตร. *การวิจัยสำหรับนักวิจัยรุ่นใหม่*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ บริษัทสหธรรมิก จำกัด, 2550.

จิตตินันท์ ลีเรือง. “ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทยเปรียบเทียบกับประเทศจีนในกรณีศึกษา.” งานวิจัยเฉพาะเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553.

ชนคดี พุ่มพุกษ์. “ขีดความสามารถของผู้ประกอบการบริษัทตัวแทนคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ไอที ในเขตอำเภอเมือง และอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี.” งานนิพนธ์ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม คณะการจัดการและการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยบูรพา, 2551.

ชติวุฒิ บาลทิพย์. “การศึกษาขีดความสามารถของนักพัฒนาสังคมต่อการปฏิบัติงานตามภารกิจของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

ชัยวัฒน์ ผ่องจิต. “ความต้องการในการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ระบบบริหารคุณภาพ ISO 9001 : 2000 กรณีศึกษาบริษัท สตีลเวอร์คโปรดักส์ 1994 จำกัด.” วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการทั่วไป คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2548.

เชียงใหม่นิวส์. “เตรียมพร้อมท่องเที่ยวรองรับ AEC เต็มพิกัด.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก :

<http://www.chiangmainews.co.th/page/?p=50006>, 26 เมษายน 2555.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- จิตติมา เพชรมณี. “ความพร้อมในการปฏิบัติงานของอาสาสมัครคุมประพฤติกระทรวงยุติธรรม : ศึกษาเฉพาะกรณีอาสาสมัครคุมประพฤติในสำนักงานคุมประพฤติ ภาค 8.” วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.
- दनัย เทียนพุด. *การบริหารทรัพยากรบุคคลในทศวรรษหน้า*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- คารณี นฤดมพงศ์. “ความพร้อมของนักสังคมสงเคราะห์ต่อการสืบค้นข้อเท็จจริงจากเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ในชั้นสอบสวนตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับที่ 20 (วิธีการสืบพยานเด็ก).” วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.
- เดชา เดชาวัฒนาไพศาล. “Competency-Based Human Resources Management.” *วารสารการบริหารคน*, 21 (ตุลาคม – ธันวาคม 2543) : 12.
- ถนอมจิตต์ ท้าวแดนคำ. “การศึกษาแนวทางการควบคุมคุณภาพงานสอบบัญชีสหกรณ์ตามมาตรฐานการสอบบัญชีรหัส 220 ของผู้สอบบัญชีสหกรณ์ในพื้นที่รับผิดชอบของสำนักงานตรวจบัญชีสหกรณ์ที่ 7.” การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาบัญชีมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2550.
- ทวี ท่อแก้วและอภรรม สีนภิบาล. *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร : โพธิ์สามต้นการพิมพ์. 2517.
- ทวี พลุกษาไพโรบลย์. “ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีของข้าราชการสำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาความมั่นคงศึกษา ส่วนบัณฑิตศึกษา, โรงเรียนเสนาธิการทหารบก สถาบันวิชาการทหารบกชั้นสูง, 2550.
- ไทยเอสเอ็มอีแฟรนไชส์. “*เรื่อนำรู้สำหรับ SMEs.*” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaismefranchise.com/นิยามธุรกิจ-smes-small-and-medium-enterprises>, 26 เมษายน 2555.
- ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย. *รายงานประจำปี 2553*. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2553 : 9.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย. *เอกสารประกอบการประชุม EXIM Forum ครั้งที่ 5 ไทยกับ AEC ในยุคสมัยแห่งเอเชีย*. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 23 มีนาคม 2553.
- รัชศักดิ์ คำเกิด. “การปรับโครงสร้างองค์การ: ศึกษากรณีธนาคาร ดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.
- ธีรยุทธ วัฒนาสุโขโชค. *คัมภีร์ร้อยกลยุทธ์*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : เนชั่นบุ๊คส์, 2548.
- นวรรตน์ สอยเหลือง. “ความพร้อมของพยาบาลตำรวจกับการใช้มาตรฐานระบบจัดการสิ่งแวดล้อม ISO14001.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2545.
- นันทนา รัตนกร. “ลักษณะโครงสร้างและเศรษฐกิจของครอบครัว ที่เกี่ยวข้องกับความพร้อม ในการดูแลผู้ป่วยจิตเวชที่บ้าน เขตจังหวัดนนทบุรี.” *วารสารโรงพยาบาลศรีธัญญา* ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 (กันยายน - ธันวาคม 2536) : 15-17.
- นันทนา วงศ์วัฒนาเสถียร. “ความพร้อมของผู้นำชุมชนในการจัดตั้งศูนย์เอนประสงค์สำหรับผู้สูงอายุ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชา สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.
- นุชรี แซ่ลี. “กระบวนการสร้างและการพัฒนาจิตความสามารถทางเทคโนโลยีของผู้ผลิต รถจักรยานยนต์ไทย กรณีศึกษา บริษัท ไทเกอร์ มอเตอร์ จำกัด.” งานวิจัยเฉพาะ ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549.
- ประชา กุณาสีทิ. “การเตรียมความพร้อมของพนักงานในองค์กรเฉพาะกิจที่อยู่ในภาวะการณ์ เปลี่ยนแปลง.” สารนิพนธ์ปริญญาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการมหาบัณฑิต, สาขาวิชาแรงงานและสวัสดิการ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, 2550.
- ผู้จัดการ 360 รายสัปดาห์. “AEC โอกาสพร้อมอุปสรรค ไทยจะเปิดเกมรุกหรือตั้งรับ.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.manager.co.th/mgrWeekly/ViewNews.aspx?NewsID=9550000015918>, 27 เมษายน 2555.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, สถาบัน. “นิยาม SMEs.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : http://www.ismed.or.th/SME2/src/bin/controller.php?view=generalContents.GeneralContent&form=&rule=generalContents.FMGeneralContent.bctrl_Id=273,25 เมษายน 2555.
- พรรณี ชูทัย เจนจิต. *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : บริษัทคอมแพคท์พริ้นท์ จำกัด, 2538.
- พลเทพ บุญชะกาญจน. “ความพร้อมในการขยายระบบการประกันสังคมไปยังสถานประกอบการขนาดเล็กในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- พรทิพย์ เอกสกุลกล้า. “กลยุทธ์การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ผลิตรถจักรยานยนต์.” การค้นคว้าอิสระปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานวัตกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.
- มะลิ จันทะศรี. “การเตรียมความพร้อมต่อการปรับเปลี่ยนระบบงานตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 : กรณีศึกษาสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.” สารนิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552.
- รัชนิกร พันธุวิชิต. “ศึกษาการเตรียมความพร้อมด้านอาชีพของพนักงานรัฐวิสาหกิจภายหลังการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ.” สารนิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.
- รัชนิวรรณ วณิชถนอม. *เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการ สมรรถนะในระบบข้าราชการพลเรือนไทย (Competency)*. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2547.
- รุ่งรัชชา เกณฑ์วีดิ. “การศึกษาขีดความสามารถจริงของผู้ประกอบการกิจการขนาดย่อมสตรีกับขีดความสามารถที่พึงประสงค์ของผู้ใช้บริการ : กรณีศึกษากิจการรับเลี้ยงเด็กเล็กเอกชนในเขตจังหวัดระยอง.” งานนิพนธ์ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา, 2548.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วิไลลักษณ์ โรจน์กุลพานิชกุล. “การพัฒนาแนวทางธุรกิจ SMEs ผู้ธุรกิจแบบแฟรนไชส์ที่ประสบความสำเร็จ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยรังสิต, 2552.
- วัฒนา พัฒนพงศ์. *BSC และ KPI เพื่อการเติบโตขององค์กรอย่างยั่งยืน*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : แปะซิฟิค, 2546.
- สถาบันดำรงราชานุภาพ. “เอกสารความรู้ สดร. ลำดับที่ 15.” *วารสารสถาบันดำรงราชานุภาพ*, กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2554.
- สันต์สินี ปริมล. “ความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติของประชาชนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อโครงการสร้างโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย.” รายงานโครงการเฉพาะบุคคลปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2554.
- สายฝน ศิริพร. “การศึกษาความพร้อมของผู้ประกันตนต่อการประกันสังคมกรณีว่างงาน : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ประกันตนในเขตจังหวัดเพชรบุรี.” วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. *ถนนสู่ AEC สำหรับ SMEs ไทย*. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท. 2551.
- ..... *รายงานสถานการณ์วิสาหกิจรายย่อย ปี 2553*. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2554.
- ..... *สรุปผลการดำเนินงาน สสว. ปี 2553*. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2554.
- ..... *SMEs Today*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ตะวันออก, 2552.
- ..... *SMEs Today*. กรุงเทพมหานคร : บริษัท โบนัส พรีเมลส จำกัด, 2553.
- ..... *SME Thailand*. กรุงเทพมหานคร : บริษัท โอ.เอส. พรินติ้ง เฮ้าส์ จำกัด, 2553.
- สุกัญญา เสถียร. “การวิเคราะห์ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางยานพาหนะของไทยในช่วงปี พ.ศ.2531-2552.” งานวิจัยเฉพาะปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุมิตรา จันประเสริฐ. “ความพร้อมของการไฟฟ้านครหลวงในการก้าวสู่ระบบการจัดการ
 อาชีวอนามัยและความปลอดภัย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการ
 มหบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์,
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.
- สุวริย์ ศิริโกภากรมย์. *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย*. ลพบุรี : ฝ่ายเอกสารการพิมพ์ สถาบัน
 ราชภัฏเทพสตรี, 2541.
- หอการค้าไทย, มหาวิทยาลัย. ศูนย์ศึกษาการค้าระหว่างประเทศ. “บทวิเคราะห์เรื่อง ผลกระทบ
 ของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ต่อเศรษฐกิจการค้าของไทย ใน 6 ปีข้างหน้า.”
 [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.dip.go.th/Portals/0/Tipmontha/AEC/%E0%B8%A7%E0%B8%B4%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%A2%E0%B8%9C%E0%B8%A5%E0%B8%81%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%97%E0%B8%9AAEC.pdf>,
 30 เมษายน 2555.
- อาเซียน, กรม. *มารู้จักอาเซียนกันเถอะ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด
 เอราวันการพิมพ์, 2551.
- ..... *มารู้จักอาเซียนกันเถอะ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : บริษัท คาริสมา มีเดีย
 จำกัด, 2553.
- อาทิตย์ บุญคง. “ความรู้ความเข้าใจและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนต่อเทศบาลตำบล
 ดอกลำไต้.” วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการปกครอง
 ท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น, มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2550.
- องอาจ นัยพัฒน์. *การออกแบบการวิจัย : วิธีการเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพ และผสมผสานวิธีการ*.
 พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.
- อรรธรณ ปิรันธน์โอวาท. *การสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร :
 สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
- อรวลัญช์ ณรงค์เคษา. “ความพร้อมของบุคลากรของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการเพื่อเข้าสู่
 เกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐระดับก้าวหน้า.” วิทยานิพนธ์ปริญญา
 สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริการและนโยบายสวัสดิการสังคม
 คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2554.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อนุกฤต กรีสแสง. *จิตวิทยาทั่วไป*. พิษณุโลก : แผนกเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนรินทรวิโรฒ, 2519.
- Bawwor, R. and Milburn. *A Critical Dictionary of Educational Concepts*. 2nd ed. New York : Teachers collage, 1990.
- Benjamin S. Bloom. *Handbook on Formative and Summative Evaluation of Student Learning*. New York : McGraw-hill, 1971.
- Bloom S. Engelhart, D., Furt, J., Hill, H., & Kathwohl, R. *Taxonomy of Education objectives*. New York: David Mckay, 1956.
- Cronbach, Lee J. *Essentials of Psychological testing*. 3th ed. New York : Harpen & Row Publisher, 1974.
- Good C. V. *Dictionary of Education*. New York: McGraw-Hill Book Co., 1973.
- Mckechine, Jean L. *Webter's New Twentieth Century Dictionary of the English Language*. New York : The Delain Publishing Company Inc., 1966.
- Porter, M.E. *The Competitive Advantage of Nation*. New York: Macmillan, Inc, 1990.
- Rosenberg, Miltions J. & Hovland, Carl I. *Attitude, Organization and Chang*. New Hwaven : Yale University, 1960.
- Sinclair, J. and Hanks, P. et al.(Editors). *Collins Cobuild English Language Dictionary*. London: William Collin Son, 1987.
- Yamane, Taro. *Statistics an Introductory Analysis*. 2nd ed. Tokyo: John Weatherhill Inc, 1970.

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

คำชี้แจง การวิจัยเรื่อง ความเข้าใจ ความพร้อม และขีดความสามารถ ของผู้ประกอบการ วิชาทกจิขนาดกลางและขนาดย่อม ของไทยต่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งในแบบสอบถามนี้จะประกอบด้วย 5 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลประชากรศาสตร์ (ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของตัวท่านมากที่สุด)

- 1.1 เพศ ชาย หญิง
- 1.2 อายุ น้อยกว่า 30 ปี 30-39 ปี 40-49 ปี 50 ปีขึ้นไป
- 1.3 ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี
- 1.4 ลักษณะของการประกอบธุรกิจ
- กิจการผลิตสินค้า
- กิจการให้บริการ
- กิจการค้าส่ง กิจการค้าปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ฯ
- 1.5 เงินลงทุนเมื่อเริ่มกิจการ
- น้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท
- 20,001-30,000 บาท 30,001-40,000 บาท
- 40,001-50,000 บาท ตั้งแต่ 50,001 บาทขึ้นไป
- 1.6 รายได้ต่อเดือน
- น้อยกว่า 10,000 บาท 10,001-20,000 บาท
- 20,001-30,000 บาท 30,001-40,000 บาท
- 40,001-50,000 บาท ตั้งแต่ 50,001 บาทขึ้นไป
- 1.7 ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ
- 1-5 ปี 6-10 ปี 11 เดือน
- 11-15 ปี 16-20 ปี 11 เดือน
- มากกว่า 20 ปีขึ้นไป

ส่วนที่ 2 ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมของไทยต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด)

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
2.1 ท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับ “อาเซียน”					
2.2 ท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับ “ประชาคมอาเซียน”					
2.3 ท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับ “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ เออีซี (AEC)”					
2.4 ท่านรู้ว่าอาเซียนมีสมาชิก 10 ประเทศ					
2.5 ท่านรู้ว่าอาเซียนจะมีการก้าวสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 (ค.ศ.2015)					
2.6 การรวมตัวกันเป็น AEC มีความสำคัญต่อการประกอบธุรกิจของท่าน					
2.7 AEC เป็นเสาหลักหนึ่งที่สำคัญที่จะเป็นพลังขับเคลื่อนให้เกิดการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียน					
2.8 AEC เป็นการพัฒนาร่วมกันเพื่อนำไปสู่การเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน					
2.9 AEC จะทำให้ผู้บริโภคสามารถเลือกสรรสินค้า/บริการได้อย่างหลากหลายภายในภูมิภาคอาเซียน					
2.10 AEC ทำให้สามารถเดินทางในภูมิภาคอาเซียนได้อย่างสะดวกและเสรีมากยิ่งขึ้น					
2.11 AEC ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในภูมิภาค					
2.12 การก่อตั้งของ AEC เพื่อเป็นการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในภูมิภาค					
2.13 AEC ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเวทีแก้ไขปัญหาความขัดแย้งภายในภูมิภาค					
2.14 AEC ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อการบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก					
2.15 AEC ก่อตั้งขึ้นมามีวัตถุประสงค์ในการพัฒนา SME					

ส่วนที่ 3 ความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมขอ ึ่งไทยในการเข้าสู่
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของ
ตัวท่านมากที่สุด)

ประเด็นคำถาม	มาก ที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
3.1 ท่านได้ติดตามข่าวสารและความเคลื่อนไหว (Update) เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC					
3.2 ท่านได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับAEC เพียงพอสำหรับการประกอบธุรกิจ					
3.3 ท่านได้ศึกษา ค้นคว้า หรือหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ AEC					
3.4 หน่วยงานภาครัฐให้บริการข้อมูล ความรู้ และเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับ AEC อย่างเพียงพอ					
3.5 หาก AEC เกิดขึ้นธุรกิจของท่านมีการเตรียมรับมืออย่างเพียงพอ					
3.6 ท่านเคยติดต่อกับชาวต่างชาติที่อยู่ในภูมิภาคอาเซียน หรือนอกภูมิภาคเพื่อการประกอบธุรกิจ					
3.7 ท่านได้ศึกษา ค้นคว้า หรือหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศ (International Business)					
3.8 ท่านมีการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Sharing Information) เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศกับผู้ประกอบการภายในประเทศ					
3.9 ท่านได้มีการพัฒนาสินค้าหรือบริการของท่านให้ได้มาตรฐานเพื่อการส่งออกจำหน่ายไปยังต่างประเทศหากมีการก่อตั้ง AEC					
3.10 ท่านมองว่ารัฐบาลให้การส่งเสริมและสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างเพียงพอ					
3.11 ท่านมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาราชการ (ภาษาอังกฤษ)เพื่อจะใช้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารกับประเทศเพื่อนบ้านหรือชาวต่างชาติอื่นๆ					
3.12 ท่านได้มีการศึกษาเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศ					

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
3.13 ท่านได้มีการศึกษาเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของประเทศต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศ					
3.14 ท่านได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเสริมสร้างการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา					
3.15 ท่านได้สร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีให้กับตัวท่าน และพนักงานของบริษัทท่านเพื่อให้มีส่วนร่วมในการดำเนินธุรกิจ					

ส่วนที่ 4 จิตความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและย่อมของไทย เพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของตัวท่านมากที่สุด)

ประเด็นคำถาม	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
4.1 ท่านได้แสวงหาแหล่งวัตถุดิบเพื่อให้ได้วัตถุดิบที่ดีและมีคุณภาพเพื่อลดต้นทุนในการผลิต					
4.2 ท่านได้มีการพัฒนาระบบโลจิสติกส์เพื่อการลดต้นทุนในการผลิต					
4.3 ท่านได้พัฒนาความรู้ ความสามารถในการผลิตให้กับพนักงานในธุรกิจของท่านอย่างต่อเนื่อง					
4.4 ท่านได้ทำการฝึกอบรมและพัฒนาทักษะการผลิตให้กับพนักงานในธุรกิจของท่านเพื่อให้ได้มาตรฐานสากล					
4.5 ท่านมีการพัฒนาระบบการผลิตอย่างต่อเนื่อง					
4.6 ท่านได้พัฒนาระบบการผลิตของบริษัทเพื่อรองรับตลาดที่ขยายตัวในวงกว้างมากขึ้น					
4.7 ธุรกิจของท่านมีอุปกรณ์การผลิตที่ทันสมัย					
4.8 ท่านได้ประสานข้อมูลกับภาครัฐเกี่ยวกับการพัฒนา SME					

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ภาคผนวก ข

(ร่าง) แผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ผนวก ข

(ร่าง) แผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ร่างสุดท้าย – 17 กันยายน 2007

(ให้การรับรองในการประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียน ครั้งที่ 39 วันที่ 24 สิงหาคม 2007 ณ ประเทศฟิลิปปินส์)

I ความนำ

1. ในการประชุมสุดยอดอาเซียนเมื่อเดือนธันวาคม 1997 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ผู้นำอาเซียนได้ตัดสินใจที่จะเปลี่ยนแปลงอาเซียนไปสู่ภูมิภาคที่มั่นคง มั่งคั่ง และมีขีดความสามารถในการแข่งขัน พร้อมกับพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน และลดความยากจน รวมถึงความแตกต่างในด้านสังคมและเศรษฐกิจ (วิสัยทัศน์อาเซียน 2020)
2. ในการประชุมสุดยอดอาเซียนเมื่อเดือนตุลาคม 2003 ณ เกาะบาหลี ผู้นำอาเซียนประกาศเป้าหมายการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียน (แถลงการณ์บาหลี ฉบับที่ 2) คือ การพัฒนาสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนภายในปี 2020 โดยมีเสาหลักอีก 2 ด้าน คือ ด้านความมั่นคงและสังคม และวัฒนธรรม ซึ่งจะประกอบกันเป็นประชาคมอาเซียน ซึ่งเสาหลักทั้ง 3 ด้านนี้จะเป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดตั้งประชาคมอาเซียน ภายในปี 2020
3. ด้วยเหตุนี้ ที่ประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนที่จัดขึ้นในเดือนสิงหาคม 2006 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ประเทศมาเลเซีย จึงได้เห็นชอบที่จะจัดทำแผนงานเชิงบูรณาการที่มีความเป็นหนึ่งเดียวเพื่อเร่งรัดการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยระบุคุณลักษณะและองค์ประกอบสำคัญของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่จะจัดตั้งขึ้นภายในปี 2015 ซึ่งสอดคล้องกับแถลงการณ์บาหลี ฉบับที่ 2 โดยระบุเป้าหมายและกรอบระยะเวลาในการดำเนินการมาตรการต่างๆ พร้อมทั้งความยืดหยุ่นที่จะตกลงกันล่วงหน้าในการดำเนินงานตามแผนงานสำหรับประเทศสมาชิกทั้ง 10 ประเทศ
4. ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 12 ผู้นำอาเซียนยืนยันพันธกรณีที่เร่งรัดการจัดตั้งประชาคมอาเซียนภายในปี 2015 จากเดิมที่ระบุไว้ในปี 2020 ตามวิสัยทัศน์อาเซียน 2020 และแถลงการณ์บาหลี ฉบับที่ 2 โดยการลงนามแถลงการณ์เซบู เพื่อจัดตั้งประชาคมอาเซียนภายในปี 2015 ในด้านเศรษฐกิจ ผู้นำอาเซียนได้เห็นชอบที่จะเร่งรัดการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ภายในปี 2015 และเปลี่ยนแปลงอาเซียนให้เป็นภูมิภาคที่มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมืออย่างเสรี และมีการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เสรีมากขึ้น

II คุณลักษณะและองค์ประกอบของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

5. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือ การไปสู่เป้าหมายสุดท้ายของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจตามที่ระบุไว้ในปฏิญญาว่าด้วยวิสัยทัศน์อาเซียน 2020 ซึ่งจะตั้งอยู่บนพื้นฐานของการประสานผลประโยชน์ของประเทศสมาชิก โดยการส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในเชิงลึกและกว้างขวางมากขึ้นผ่านความร่วมมือที่มีอยู่ในปัจจุบันและแผนการดำเนินงานใหม่ภายใต้กรอบระยะเวลาที่ชัดเจน ในการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประเทศสมาชิกจะต้องปฏิบัติตามหลักการที่จะส่งเสริมระบบเศรษฐกิจแบบเปิด มองบริบทภายนอก และส่งเสริมกลไกตลาด ซึ่งสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ในกรอบพหุภาคีและยึดมั่นในระบบกฎเกณฑ์ เพื่อความสอดคล้องของการปฏิบัติตามพันธกรณีในด้านเศรษฐกิจ

6. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน สร้างอาเซียนให้มีพลวัตและขีดความสามารถมากขึ้น ด้วยกลไกและมาตรการใหม่ๆ ที่จะส่งเสริมความแข็งแกร่งของการปฏิบัติตามแผนงานด้านเศรษฐกิจที่มีอยู่เดิม การเร่งรัดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในสาขาสำคัญ การอำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายนักธุรกิจ แรงงานฝีมือ และผู้มีความสามารถพิเศษ และเสริมสร้างความแข็งแกร่งในด้านกลไกสถาบันของอาเซียน โดยก้าวแรกของการมุ่งไปสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือ การดำเนินงานตามข้อเสนอแนะของคณะทำงานระดับสูงว่าด้วยการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนตามแถลงการณ์บาหลี ฉบับที่ 2

7. ในขณะเดียวกัน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะให้ความสำคัญกับการลดช่องว่างการพัฒนาและส่งเสริมการรวมกลุ่มของประเทศสมาชิกใหม่ ได้แก่ กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม (CLMV) ผ่านความร่วมมือภายใต้โครงการแผนงานกรอบความร่วมมือเพื่อการรวมตัวของอาเซียน (Initiative for ASEAN Integration: IAI) และแผนงานในกรอบภูมิภาคอื่นๆ รวมทั้งส่งเสริมการดำเนินงานแผนความร่วมมือในด้านอื่นๆ เช่น การพัฒนาบุคลากรและการส่งเสริมขีดความสามารถ การยอมรับคุณสมบัติของผู้ประกอบวิชาชีพ การหารือที่ใกล้ชิดมากขึ้นในเรื่องเศรษฐกิจมหภาคและนโยบายทางการเงิน มาตรการทางการค้าและการเงิน การส่งเสริมโครงสร้างพื้นฐานและการเชื่อมโยงในการติดต่อสื่อสาร การพัฒนาธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (e-ASEAN) การรวมกลุ่มของอุตสาหกรรมต่างๆ ในภูมิภาคเพื่อส่งเสริมการจัดซื้อในภูมิภาค และส่งเสริมการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนใน

การจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

8. ด้วยพื้นฐานข้างต้น และคำนึงถึงความสำคัญของการค้าภายนอกที่มีต่ออาเซียน และความจำเป็นของประชาคมอาเซียนที่จะต้องคำนึงถึงบริบทภายนอก ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะมีคุณลักษณะที่สำคัญ คือ

- (a) การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน
- (b) การเป็นภูมิภาคที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง
- (c) การเป็นภูมิภาคที่มีพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน
- (d) การเป็นภูมิภาคที่บูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกได้อย่างสมบูรณ์

คุณสมบัติเหล่านี้ล้วนมีความเกี่ยวเนื่องซึ่งกันและกันและส่งผลเกื้อกูลกัน การรวบรวมองค์ประกอบต่างๆของคุณสมบัติเหล่านี้ไว้ภายใต้แผนงานนี้จะสร้างให้เกิดความสอดคล้องและสอดคล้องประสานขององค์ประกอบต่างๆ รวมถึงการปฏิบัติตามแผนงานและการประสานงานระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้อย่างเหมาะสม

A. การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน

9. การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกันจะประกอบด้วย 5 องค์ประกอบสำคัญ 1) การเคลื่อนย้ายสินค้าที่เสรี 2) การเคลื่อนย้ายบริการที่เสรี 3) การเคลื่อนย้ายการลงทุนที่เสรี 4) การเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เสรีมากขึ้น และ 5) การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือที่เสรี นอกจากนี้ การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกันได้รวมองค์ประกอบสำคัญอีก 2 ส่วน คือ การรวมกลุ่มสาขาสำคัญของอาเซียน และความร่วมมือด้านอาหาร การเกษตร และป่าไม้

A1. การเคลื่อนย้ายสินค้าที่เสรี

10. การเคลื่อนย้ายสินค้าที่เสรีเป็นหนึ่งในหลักการสำคัญที่จะส่งเสริมการไปสู่จุดหมายของการเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน การเป็นตลาดเดียวกันสำหรับสินค้า (และบริการ) จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาเครือข่ายการผลิตในภูมิภาคและส่งเสริมขีดความสามารถของอาเซียนในที่จะเป็นศูนย์กลางการผลิตของโลก หรือเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทานของโลก

11. ผ่านการดำเนินงานเขตการค้าเสรีอาเซียน ทำให้อาเซียนประสบความสำเร็จที่สำคัญในการขจัดภาษีอย่างใดก็ตาม การเคลื่อนย้ายสินค้าที่เสรีไม่เพียงแต่การขจัด ภาษีเท่านั้น ยังต้องคำนึงถึงการยกเลิกมาตรการที่มีใช้ภาษีด้วย นอกจากนี้ องค์ประกอบที่สำคัญอื่นๆ ที่จะช่วยส่งเสริมการเคลื่อนย้ายสินค้าที่เสรี คือ มาตรการอำนวยความสะดวกทางการค้า เช่น การบูรณาการด้านพิธีการศุลกากร การจัดตั้งระบบศุลกากรหน้าด่านเดียวของอาเซียนและการส่งเสริมกว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าภายใต้ CEPT อย่างต่อเนื่อง ซึ่งรวมถึงเรื่องพิธีการออกหนังสือรับรอง และการปรับประสานมาตรฐานและความสอดคล้องในด้านพิธีการ

12. ความตกลง CEPT-AFTA จะถูกทบทวนและส่งเสริมให้เป็นความตกลงที่มีความครอบคลุม เพื่อให้บรรลุการเคลื่อนย้ายสินค้าที่เสรีและสอดคล้องกับความประสงค์ของอาเซียนที่จะเร่งการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจภายในปี 2015

13. การขจัดภาษี ภาษีสำหรับสินค้าภายในอาเซียนจะถูกขจัดสอดคล้องกับกรอบเวลาและพันธกรณีที่ระบุไว้ภายใต้ CEPT-AFTA และความตกลง/พิธีสารอื่นที่เกี่ยวข้อง

การดำเนินงาน :

1) ขจัดภาษีนำเข้าสำหรับสินค้าทุกรายการ ยกเว้นสินค้าอ่อนไหวและอ่อนไหวสูง ภายในปี 2010 สำหรับประเทศสมาชิกอาเซียนเดิม 6 ประเทศ และภายในปี 2015 โดยมีความยืดหยุ่นได้สำหรับสินค้าอ่อนไหวบางรายการภายในปี 2018 สำหรับประเทศ CLMV ซึ่งสอดคล้องกับข้อบทที่ระบุไว้ภายใต้พิธีสารเพื่อแก้ไขความตกลง CEPT สำหรับการขจัดภาษีสินค้านำเข้า

2) ขจัดภาษีสินค้านำเข้าสำหรับสินค้าที่อยู่ในสาขาสำคัญ (Priority Integration Sectors) ภายในปี 2007 สำหรับประเทศสมาชิกอาเซียนเดิม 6 ประเทศ และปี 2012 สำหรับประเทศ CLMV ซึ่งสอดคล้องกับข้อบทที่ระบุไว้ภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการรวมกลุ่มสาขาสำคัญของอาเซียน (ฉบับแก้ไข)

3) ย้ายรายการสินค้าที่อยู่ในบัญชีอ่อนไหวเข้าสู่กรอบ CEPT และลดภาษีสินค้านำเข้าให้อยู่ที่ 0-5% ภายในวันที่ 1 มกราคม 2010 สำหรับประเทศสมาชิกอาเซียนเดิม 6 ประเทศ วันที่ 1 มกราคม 2013 สำหรับเวียดนาม วันที่ 1 มกราคม 2015 สำหรับลาวและพม่า และวันที่ 1 มกราคม 2017 สำหรับกัมพูชา ซึ่งสอดคล้องกับข้อบทภายใต้พิธีสารการบริหารจัดการที่เป็นพิเศษสำหรับสินค้าอ่อนไหวและอ่อนไหวสูง และ

4) ย้ายสินค้าซึ่งอยู่ในบัญชียกเว้นให้เป็นไปตามที่ระบุไว้ภายใต้ความตกลง CEPT

14. การขจัดมาตรการที่มีใช้ภายใน อาเซียนประสบความสำเร็จอย่างดีในการเปิดเสรีด้านภาษี ประเด็นสำคัญที่อาเซียนจะมุ่งดำเนินการไปจนถึงปี 2015 คือ การยกเลิกมาตรการที่มีใช้ภายใน (NTBs) อย่างสมบูรณ์

การดำเนินงาน :

- 1) ส่งเสริมความโปร่งใสโดยยึดมั่นกับพิธีสารว่าด้วยกระบวนการแจ้งและการจัดตั้งกลไกการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพ
- 2) ยึดมั่นตามพันธกรณีที่จะไม่เพิ่มเติมและยกเลิกมาตรการที่มีใช้ภายใน
- 3) ยกเลิกมาตรการที่มีใช้ภายในที่เป็นอุปสรรคต่อการค้า (NTBs) ทั้งหมดภายในปี 2010 สำหรับประเทศสมาชิกอาเซียนเดิม 5 ประเทศ ปี 2012 สำหรับฟิลิปปินส์ และปี 2015 โดยมีความยืดหยุ่นได้ถึงปี 2018 สำหรับประเทศ CLMV ให้สอดคล้องกับแผนงานเพื่อขจัดมาตรการที่มีใช้ภายในที่เป็นอุปสรรคต่อการค้า
- 4) ส่งเสริมความโปร่งใสของมาตรการที่มีใช้ภายใน และ
- 5) ดำเนินงานในส่วนที่เป็นไปได้เพื่อให้มีกฎเกณฑ์และกฎระเบียบระดับภูมิภาคที่สอดคล้องกับหลักปฏิบัติที่ดีในระดับสากล

15. กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า (ROO) ดำเนินการใช้กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าที่ตอบสนองต่อพลวัตและการเปลี่ยนแปลงขั้นตอนการผลิตของโลก เพื่อส่งเสริมการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนสนับสนุนเครือข่ายการผลิตระดับภูมิภาค ส่งเสริมการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ลดช่องว่างการพัฒนา และสนับสนุนการเพิ่มการใช้สิทธิประโยชน์ภายใต้กรอบ CEPT-AFTA

การดำเนินงาน :

- 1) ปรับปรุงและส่งเสริมการพัฒนามากกว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าเพื่อให้ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงกระบวนการผลิตในภูมิภาค รวมทั้งดำเนินงานปรับปรุงในส่วนที่จำเป็น เช่น การใช้ระบบประเมินอากรล่วงหน้า และการปรับปรุงกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า
- 2) จัดทำพิธีการในการออกหนังสือรับรองให้เรียบง่ายสำหรับกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าภายใต้ CEPT โดยให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งนำระบบอำนวยความสะดวกมาใช้ เช่น การออกใบรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าโดยระบบอิเล็กทรอนิกส์ การปรับประสานและจัดระบบพิธีการภายในประเทศในขอบเขตที่สามารถดำเนินการได้
- 3) ทบทวนกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าที่ใช้โดยประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งในภาพรวมและรายประเทศและพิจารณาแนวทางการคำนวณแหล่งกำเนิดสินค้าแบบผสมที่เป็นไปได้

16. การอำนวยความสะดวกทางการค้า กฎระเบียบ ขั้นตอน วิธีการ และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับทางการค้าและศุลกากรที่ไม่ยุ่งยาก เป็น แนวเดียวกัน มีมาตรฐาน จะลดต้นทุนทางธุรกิจกรรมในอาเซียน ซึ่งจะช่วยส่งเสริมขีดความสามารถในการส่งออก และอำนวยความสะดวกการรวมตัวของอาเซียนให้เป็นตลาดเดียวสำหรับการค้าสินค้าการค่าบริการและการลงทุน และการเป็นฐานการผลิตเดียว

การดำเนินงาน :

- 1) ประเมินสถานการณ์อำนวยความสะดวกทางการค้าในอาเซียน
- 2) จัดทำและดำเนินการตามแผนงานด้านการอำนวยความสะดวกทางการค้า ซึ่งมีจุดมุ่งหมายให้กฎระเบียบ ขั้นตอน วิธีการ และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับทางการค้าและศุลกากรที่ไม่ยุ่งยากเป็นแนวเดียวกัน มีมาตรฐาน
- 3) สนับสนุนการดำเนินการและการมีส่วนร่วม ร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้าระหว่างประเทศให้มีความโปร่งใสและชัดเจน
- 4) สร้างกลไกความร่วมมือด้านการอำนวยความสะดวกทางการค้าระดับภูมิภาค
- 5) จัดตั้งศูนย์รวมด้านการอำนวยความสะดวกทางการค้าของอาเซียน
- 6) กำหนดมาตรการระดับชาติเพื่อสนับสนุนและเป็นหลักประกันในการปฏิบัติตามข้อริเริ่มระดับภูมิภาคอย่างมีประสิทธิภาพ
- 7) จัดทำโครงการเสริมสร้างขีดความสามารถอย่างเต็มรูปแบบเพื่อให้มั่นใจว่าการปฏิบัติตามแผนดำเนินการเป็นไปด้วยความราบรื่น

17. การรวมกลุ่มทางศุลกากร จากการเร่งรัดการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน การไปสู่ วิสัยทัศน์ด้านศุลกากรของอาเซียนปี 2020 ได้ถูกเร่งรัดเป็นปี 2015 โดยเฉพาะแผนยุทธศาสตร์สำหรับการพัฒนาศุลกากรระหว่างปี 2005-2010 มีจุดมุ่งหมาย (a) รวมกลุ่มโครงสร้างด้านศุลกากร (b) ปรับการจำแนกพิกัดศุลกากร การประเมินศุลกากร การกำหนดแหล่งกำเนิดสินค้าให้ทันสมัย และจัดทำระบบศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน (c) ปรับระบบการตรวจปล่อยสินค้าให้มีความคล่องตัวมากขึ้น (d) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (e) เสริมสร้างการเป็นหุ้นส่วนกับองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง (f) ลดช่องว่างในการพัฒนาด้านศุลกากร และ (g) นำเทคนิคการบริหารจัดการความเสี่ยงและระบบการควบคุมตรวจสอบเพื่อการอำนวยความสะดวกทางการค้ามาใช้

การดำเนินงาน :

- 1) ปรับปรุงเทคนิคด้านศุลกากรให้ทันสมัยขึ้น จากการปรับประสานกระบวนการและขั้นตอนศุลกากรให้ง่ายและเป็นแนวเดียวกัน ให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากลและแนวปฏิบัติที่ดี โดยการ

ปฏิบัติตามรูปแบบของกระบวนการขนส่งสินค้าระดับภูมิภาค (การตรวจปล่อยของอาเซียนและแบบฟอร์มใบขนสินค้าของอาเซียน ปี 2007)

2) จัดทำระบบสินค้าส่งผ่านของอาเซียน เพื่ออำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายสินค้าและการขนส่ง

3) จัดทำระบบศุลกากรของอาเซียนเพื่อจัดการกับกรอบงานค้า นศุลกากรในกรณีพิเศษ เช่น การผ่านด่านศุลกากรชั่วคราว การผลิตนอกเขตประเทศ การผลิตภายในเขตประเทศ เพื่ออำนวยความสะดวกการรวมกลุ่มทางการผลิตและห่วงโซ่อุปทาน

4) นำมาตรฐานและแนวปฏิบัติระหว่างประเทศมาใช้ เพื่อให้การจำแนกพิกัดศุลกากรมีรูปแบบเดียว ปรับประสานระบบการประเมินมูลค่าให้เป็นแนวเดียวกัน และการปรับประสานการตรวจสอบแหล่งกำเนิดให้เป็นแนวเดียวกัน และการแลกเปลี่ยนข้อมูล ในส่วนที่เป็นไปได้

5) ดำเนินการระบบศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน และ

6) ส่งเสริมการให้ความช่วยเหลือร่วมกันเพื่อให้ระบบศุลกากรมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

18. ความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน การใช้กฎระเบียบ กระบวนการ และขั้นตอนทางการค้าและศุลกากรที่เป็นแนวทางเดียวกันและมีมาตรฐาน รวมถึงการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในทุกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอำนวยความสะดวกทางการค้า จะมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาระบบอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน การอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน คือ การเชื่อมต่อบริการแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวแห่งชาติของแต่ละประเทศสมาชิก บริการแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวแห่งชาติจะทำให้สามารถส่งข้อมูลเพียงครั้งเดียว ประมวลผลข้อมูลในคราวเดียว และตัดสินใจตรวจปล่อยสินค้าได้ในคราวเดียว ซึ่งจะช่วยให้การตรวจปล่อยทางศุลกากร ลดขั้นตอนและเวลาการทำธุรกรรม ซึ่งจะช่วยให้การค้ามีประสิทธิภาพและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

การดำเนินงาน :

1) อาเซียน 6 (บรูไน ดารุสซาลาม อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย) เริ่มดำเนินการบริการแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวแห่งชาติ ภายในปี 2008 เป็นอย่างช้าและ

2) อาเซียน 4 (กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม) เริ่มดำเนินการบริการแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวแห่งชาติไม่ช้าไปกว่าปี 2012 และ

3) จัดทำองค์ประกอบข้อมูลให้เป็นมาตรฐานบนพื้นฐานรูปแบบข้อมูลของ WCO ชุดข้อมูลของ WCO และข้อมูลการค้าสหประชาชาติ (UNTDDED) และเร่งนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้เพื่อให้กระบวนการและการแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นแบบดิจิทัล

19. มาตรฐานและอุปสรรคทางเทคนิค ระบบมาตรฐาน คุณภาพ การรับรอง และการวัดมีความสำคัญต่อการส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพและเพิ่มประสิทธิภาพในด้านต้นทุนการผลิตภายในภูมิภาคและการส่งออก /นำเข้าในภูมิภาค มาตรฐาน กฎระเบียบด้านเทคนิคและการประเมินความสอดคล้องจะต้องมีการปรับประสานให้อยู่ในแนวเดียวกัน โดยจัดทำแนวปฏิบัติด้านมาตรฐานและความสอดคล้องของอาเซียนให้โปร่งใสมากขึ้น ปรับปรุงคุณภาพของการประเมินความสอดคล้อง และให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน

การดำเนินงาน :

- 1) ปรับประสานมาตรฐาน กฎระเบียบด้านเทคนิคและการประเมินความสอดคล้องให้เป็นไปตามหลักปฏิบัติสากลในส่วนที่สามารถดำเนินการได้¹
- 2) พัฒนาและจัดทำข้อตกลงการยอมรับร่วม (MRA) รายสาขาเกี่ยวกับการประเมินความสอดคล้องสำหรับสาขาที่มีการระบุไว้ในกรอบความตกลงว่าด้วยการยอมรับร่วมของอาเซียน (ดู footnote 1)
- 3) สนับสนุนโครงสร้างพื้นฐานทางเทคนิค และขีดความสามารถของห้องปฏิบัติการทดสอบ การตรวจสอบและการออกใบรับรองบนพื้นฐานวิธีการและแนวทางที่เป็นที่ยอมรับในระดับภูมิภาค/สากล
- 4) ส่งเสริมให้มีความโปร่งใสในการพัฒนาด้านมาตรฐาน กฎระเบียบด้านเทคนิคและการประเมินความสอดคล้องในแนวทางที่สอดคล้องกับความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคภายใต้ WTO และแนวนโยบายด้านมาตรฐานและความสอดคล้องของอาเซียน (ASEAN Policy Guideline on Standards and Conformance)
- 5) เสริมสร้างระบบการตรวจสอบภายหลังการวางตลาด (Post market surveillance) ให้มีความเข้มแข็ง เพื่อสร้างความมั่นใจว่า การปรับประสานกฎเกณฑ์ทางเทคนิคจะบรรลุผลสำเร็จ

¹ การระบุมตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และการประเมินความสอดคล้องที่ จะต้องมีการปรับประสาน หรือการจัดทำมาตรฐานการยอมรับร่วมรายสาขาจะต้องคำนึงผลกระทบต่อการค้าของอาเซียน ความซับซ้อนของระบบกฎเกณฑ์ โครงสร้างพื้นฐานทางเทคนิค และความเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

6) พัฒนาโครงการเสริมสร้างขีดความสามารถ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการดำเนินการตามแผนงานจะเป็นไปอย่างราบรื่น

A2. การเปิดเสรีการค้าบริการ

20. การเปิดเสรีการค้า บริการเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญส่วนหนึ่งต่อไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจะเกิดจากการลดข้อจำกัดต่อผู้ให้บริการของอาเซียนในการให้บริการ และเข้ามาจัดตั้งกิจการในประเทศสมาชิกอื่นตามเงื่อนไขกฎเกณฑ์ภายในประเทศ การเปิดเสรีการค้าบริการดำเนินการ โดยการเจรจาเป็นรอบ ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ภายใต้การเจรจาของคณะกรรมการประสานงานด้านการค้าบริการของอาเซียน การเจรจางานสาขา เช่น สาขาการเงิน และการขนส่งทางอากาศ รับผิดชอบโดยรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง ในการเจรจาเปิดเสรี จะต้องไม่ดำเนินการเปิดเสรีในช่วงท้าย และเห็นชอบให้มีความยืดหยุ่นที่ตกลงกันล่วงหน้าสำหรับประเทศสมาชิกอาเซียน

21. เพื่อช่วยให้เปิดเสรีการค้าบริการในปี 2015 ได้ อาเซียนอยู่ระหว่างดำเนินงานเพื่อยอมรับคุณสมบัติวิชาชีพ เพื่ออำนวยความสะดวกการเคลื่อนย้ายบุคลากรในภูมิภาค

การดำเนินงาน :

1) ขจัดข้อจำกัดต่อการค้าบริการอย่างมีนัยสำคัญสำหรับ 4 สาขาบริการสำคัญ ได้แก่ การขนส่งทางอากาศ เทคโนโลยีสารสนเทศ สุขภาพ และการท่องเที่ยว ภายในปี 2010 และสาขาบริการสำคัญที่ 5 ได้แก่ โลจิสติกส์ ภายในปี 2013

2) ขจัดข้อจำกัดต่อการค้าบริการอย่างมีนัยสำคัญสำหรับสาขาบริการทุกสาขาที่เหลืออยู่ภายในปี 2015

3) ดำเนินการเปิดเสรีโดยการเจรจาอย่างต่อเนื่องเป็นรอบ รอบละ 2 ปี จนถึงปี 2015 ตัวอย่างเช่น 2008 2010 2012 2014 และ 2015

4) ตั้งเป้าหมายจัดทำข้อผูกพันสาขาใหม่ขั้นต่ำในแต่ละรอบการเจรจา โดย 10 สาขาในปี 2008 15 สาขาในปี 2010 20 สาขาในปี 2012 20 สาขาในปี 2014 และ 7 สาขาในปี 2015 โดยใช้ GATS W/120 เป็นพื้นฐานในการจำแนกสาขาบริการต่างๆ

5) จัดทำตารางข้อผูกพันสำหรับทุกรอบการเจรจาตามเกณฑ์ที่กำหนด :

- ไม่มีข้อจำกัดสำหรับการค้าบริการรูปแบบที่ 1 และ 2 ยกเว้นกรณีมีเหตุผลอันสมควร (เช่น เพื่อความปลอดภัยของสาธารณชน) ซึ่งขึ้นอยู่กับเงื่อนไขการตกลงระหว่างประเทศสมาชิกเป็นกรณีๆ ไป

- อนุญาตการถือหุ้นของคนสัญชาติอาเซียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 51 ในปี 2008 และร้อยละ 70 ในปี 2010 สำหรับสาขาบริการสำคัญ 4 สาขา และไม่น้อยกว่าร้อยละ 49 ในปี 2008 ร้อยละ 51 ในปี 2010 และร้อยละ 70 ในปี 2013 สำหรับสาขาโลจิสติกส์ และไม่น้อยกว่าร้อยละ 49 ในปี 2008 ร้อยละ 51 ในปี 2010 และร้อยละ 70 ในปี 2015 สำหรับสาขาบริการอื่นๆ และ

- จัดซื้อจำกัดอื่นๆ ในการเข้าสู่ตลาดสำหรับการค้าบริการรูปแบบที่ 3 อย่างก้าวหน้าภายในปี 2015

6) ตั้งเป้าหมายสำหรับการเปิดเสรีสำหรับข้อจำกัดในด้านการปฏิบัติเยี่ยงคนชาติสำหรับการค้าบริการรูปแบบที่ 4 และข้อจำกัดในข้อผูกพันในตารางผูกพันภาพรวม สำหรับการเจรจาแต่ละรอบภายในปี 2009

7) จัดทำข้อผูกพันให้สอดคล้องกับเกณฑ์ที่ตกลงกันสำหรับข้อจำกัดในด้านการปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ การค้าบริการรูปแบบที่ 4 และข้อจำกัดในตารางผูกพันภาพรวมภายในปี 2009

8) รวบรวมมาตรการที่เป็นอุปสรรคต่อการค้าบริการให้เสร็จสิ้นภายในเดือนสิงหาคม 2008

9) อนุญาตให้มีความยืดหยุ่น **ในภาพรวม**² ในการจัดทำตารางข้อผูกพันการเปิดเสรีซึ่งครอบคลุมสาขาที่จะยกเว้นจากการเปิดเสรี และสาขาที่ไม่สามารถเปิดเสรีได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดสำหรับการค้าบริการในแต่ละรูปแบบ ตารางข้อผูกพันสำหรับการเปิดเสรีในแต่ละรอบการเจรจาจะมีความยืดหยุ่นได้ดังนี้

- การจัดทำข้อผูกพันให้ได้ตามเป้าหมายที่กำหนดสำหรับการเจรจาในรอบถัดไป หากประเทศสมาชิกไม่สามารถจัดทำข้อผูกพันได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดในรอบก่อนหน้า

- อนุญาตให้มีการทดแทนสาขาที่ได้มีการตกลงกันในการเปิดเสรีในรอบนั้น แต่ประเทศสมาชิกไม่สามารถจัดทำข้อผูกพันสำหรับสาขานั้นได้ ด้วยสาขาอื่นที่อยู่นอกเหนือจากที่ตกลงกัน

- การเปิดเสรีโดยวิธีการ ASEAN-X

10) ดำเนินการจัดทำข้อตกลงการยอมรับคุณสมบัติวิชาชีพที่กำลังเจรจาอยู่ให้แล้วเสร็จ ซึ่งรวมบริการสถาปัตยกรรม บริการด้านบัญชี คุณสมบัติผู้สำรวจ บุคลากรด้านการแพทย์ ภายในปี 2008 และบุคลากรด้านทันตกรรมภายในปี 2009

11) ดำเนินการตามข้อตกลงยอมรับคุณสมบัติวิชาชีพให้สอดคล้องตามข้อ กำหนดในแต่ละข้อตกลง

² ตัวเลขความยืดหยุ่นในภาพรวมร้อยละ 15 ให้มีการทบทวนภายหลังจากการรวบรวม มาตรการที่เป็นอุปสรรคแล้วเสร็จในปี 2008

12) ให้ระบุและจัดทำข้อตกลงยอมรับคุณสมบัติวิชาชีพสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพอื่นๆ ภายในปี 2012 และดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในปี 2015 และ

13) ส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรและเสริมสร้างขีดความสามารถในด้านการค้าบริการสำหรับสาขาบริการด้านการเงิน³

22. มาตรการเปิดเสรีสำหรับสาขาบริการด้านการเงินจะต้องอนุญาตให้ประเทศสมาชิกสร้างความมั่นใจเกี่ยวกับความเป็นระเบียบของสาขาการเงิน และรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงทางการเงิน เศรษฐกิจและสังคม ประเทศสมาชิกจะดำเนินการตามหลักเกณฑ์ในการดำเนินการเปิดเสรี ดังนี้

a) การเปิดเสรี โดยหลักการ ASEAN-X ซึ่งประเทศที่มีความพร้อมในการเปิดเสรีสามารถเริ่มดำเนินการได้ก่อน และประเทศสมาชิกที่เหลือเข้าร่วมในภายหลัง และ

b) ขั้นตอนการเปิดเสรีจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ นโยบายของชาติและระดับการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและการเงินของสมาชิกแต่ละประเทศ

การดำเนินงาน :

1) เปิดเสรีข้อจำกัดสำหรับสาขา หรือรูปแบบการให้บริการของประเทศสมาชิกแต่ละประเทศอย่างก้าวหน้า ภายในปี 2015 และ

2) เปิดเสรีในข้อจำกัดสำหรับสาขาที่เหลือ หรือรูปแบบการให้บริการ ซึ่งไม่ได้ระบุไว้ภายใต้ “ความยืดหยุ่นที่ตกลงกันล่วงหน้า” อย่างก้าวหน้า ภายในปี 2020

A3. การเปิดเสรีด้านการลงทุน

23. นโยบายการลงทุนที่เสรีและเปิดตลาดเป็นปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนให้อาเซียนเกิดการแข่งขันในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และการลงทุนระหว่างกัน ในอาเซียน การเปิดเสรีการลงทุนใหม่และการนำผลกำไรกลับมาลงทุนใหม่ที่ ยั่งยืน จะสนับสนุนและพัฒนาเศรษฐกิจของอาเซียน

24. ความร่วมมือด้านการลงทุนของอาเซียนกำลังดำเนินการอยู่ภายใต้กรอบความตกลงเขตการลงทุนของอาเซียน (AIA) เมื่อปี 1998 ในขณะที่การคุ้มครองการลงทุนอยู่ภายใต้ความตกลงที่แยก

³ มาตรการทุกมาตรการสำหรับสาขาบริการทางการเงินจะขึ้นอยู่กับเงื่อนไขภายใต้มาตรการกำกับดูแล และมาตรการป้องกันดูแลการเงินตามบทบัญญัติภายใต้ความตกลงการค้าบริการภายใต้ WTO

ต่างหาก อาทิ ความตกลงด้านการส่งเสริมและการคุ้มครองการลงทุนของอาเซียน ปี 1987 หรือที่อ้างถึงโดยทั่วไปในชื่อความตกลงว่าด้วยการคุ้มครองการลงทุนของอาเซียน (IGA)

25. ภายใต้กรอบความตกลงเขตการลงทุนของอาเซียน ทุกอุตสาหกรรม (การผลิต เกษตร ประมง ป่าไม้และเหมืองแร่ และบริการที่เกี่ยวข้องกับ 5 ภาค) จะเปิดเสรีและให้การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติแก่นักลงทุนทั้งก่อนและหลังการลงทุน โดยมีข้อยกเว้นได้ตามรายการยกเว้นชั่วคราว (Temporary Exclusion List) และรายการอ่อนไหว (Sensitive List) ของประเทศสมาชิก รายการยกเว้นชั่วคราวจะต้องถูกยกเลิกภายในเวลาที่ตกลงกันในขณะที่รายการอ่อนไหวไม่มีกรอบเวลาในการยกเลิก แต่รายการดังกล่าวจะถูกทบทวนเป็นคราวๆ ไป

26. เพื่อสนับสนุนการรวมกลุ่มในภูมิภาคและการเป็นเขตการลงทุนที่แข่งขันได้ จะต้องทบทวนกรอบความตกลงเขตการลงทุนของอาเซียนและความตกลงด้านการส่งเสริมและการคุ้มครองการลงทุนของอาเซียน เพื่อให้มีความตกลงด้านการลงทุนเต็มรูปแบบ ซึ่งจะต้องมองไปข้างหน้า พร้อมกับปรับปรุงคุณลักษณะ บทบัญญัติและข้อผูกพัน โดยคำนึงถึงแนวปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best Practices) ระหว่างประเทศ ซึ่งจะช่วยเพิ่มความมั่นใจต่อผู้ที่เข้ามาลงทุนในอาเซียน ความตกลงเขตการลงทุนอาเซียนเต็มรูปแบบ (ACIA) ซึ่งจะจัดทำขึ้น โดยอิงความตกลงเขตการลงทุนอาเซียน และความตกลงคุ้มครองการลงทุนของอาเซียนที่มีอยู่เดิม โดยครอบคลุมการดำเนินงานในด้านต่างๆ ดังนี้

การคุ้มครองการลงทุน

27. ให้การส่งเสริมการคุ้มครองการลงทุนสำหรับนักลงทุนและการลงทุนที่จะอยู่ภายใต้ความตกลงเต็มรูปแบบ

การดำเนินงาน :

- 1) เพื่อส่งเสริมความร่วมมือด้านการลงทุนดังนี้
  - กลไกยุติข้อพิพาทระหว่างนักลงทุนกับรัฐ (investor-state dispute mechanism)
  - การโอน (transfer) และการส่งคืน (repatriation) ทุน กำไร และเงินปันผล ฯลฯ⁴
  - ขอบเขตการยึดทรัพย์ (expropriation) และการชดเชย (compensation) ที่โปร่งใส

⁴ เนื่องจากรายการเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายเงินทุน จึงจะต้องดำเนินการตามหลักการของแนวทางการเคลื่อนย้ายเงินทุน ซึ่งระบุไว้ในส่วน A.4 การเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เสรีมากขึ้น โดยเฉพาะการยินยอมให้มีการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เสรียิ่งขึ้น

- ให้ความคุ้มครองและความมั่นคงเต็มรูปแบบ ; และ
- ให้การชดเชยจากการเกิดจลาจล (strife)

การอำนวยความสะดวกและความร่วมมือ

28. กฎระเบียบ กฎเกณฑ์ นโยบาย และขั้นตอนด้านการลงทุนที่มีความโปร่งใส มีความสอดคล้อง และสามารถทำนายได้

การดำเนินงาน :

- 1) ปรับประสาน, หากเป็นไปได้, นโยบายการลงทุน เพื่อบรรลุเป้าหมายการส่งเสริมอุตสาหกรรม และการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ
  - 2) ปรับปรุงขั้นตอนการขอรับการลงทุนและการขออนุญาต โดยการลดขั้นตอนและให้มีความเรียบง่าย
  - 3) ส่งเสริมการเผยแพร่ข้อมูลด้านการลงทุน : กฎระเบียบ กฎเกณฑ์ นโยบาย และขั้นตอนด้านการลงทุน รวมถึงจุดบริการลงทุนเดี่ยวหรือสำนักงานส่งเสริมการลงทุน
  - 4) ปรับปรุงฐานข้อมูลด้านการลงทุนในทุกรูปแบบ ซึ่งครอบคลุมด้านการค้าสินค้าและการค้าบริการเพื่ออำนวยความสะดวกในการกำหนดนโยบาย
  - 5) ส่งเสริมการประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้น
  - 6)หารือกับภาคธุรกิจของอาเซียนเพื่ออำนวยความสะดวกการลงทุน และ
  - 7) ระบุและดำเนินการเพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกันในกรอบกว้างของอาเซียน (ASEAN-Wide) และการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจทวิภาคี
- การส่งเสริมและการสร้างความรับรู้ในด้านการลงทุน

29. ส่งเสริมให้อาเซียนเป็นแหล่งรวมของการลงทุนและเครือข่ายการผลิต

การดำเนินงาน :

- 1) สร้างสภาพแวดล้อมที่จำเป็น เพื่อส่งเสริมการลงทุนทุกรูปแบบ และสาขาใหม่ที่มีการเติบโตให้เข้ามายังอาเซียน
- 2) ส่งเสริมการลงทุนระหว่างกัน ใน อาเซียน โดยเฉพาะจากอาเซียน 6 ไปยังกัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม
- 3) ส่งเสริมการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และกิจการข้ามชาติ
- 4) ส่งเสริมการเชื่อมต่อด้านอุตสาหกรรมและเครือข่ายการผลิตระหว่างบรรษัทข้ามชาติที่อยู่ในอาเซียน

- 5) ส่งเสริมคณะผู้แทนร่วมด้านการลงทุนที่เน้นการรวมกลุ่มของภูมิภาคและเครือข่ายการผลิต
- 6) ขยายประโยชน์จากความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมของอาเซียนอื่นๆ นอกเหนือจากความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมของอาเซียน (AICO) เพื่อกระตุ้นการรวมกลุ่มของภูมิภาคและเครือข่ายการผลิต และ
- 7) จัดตั้งเครือข่ายความตกลงทวิภาคีด้านการหลีกเลี่ยงภาษีซ้อนระหว่างอาเซียน

การเปิดเสรีการลงทุน

30. การเปิดเสรีอย่างก้าวหน้าเป็นลำดับด้านการลงทุนของประเทศสมาชิก เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการเปิดเสรีด้านการลงทุนในปี 2015

การดำเนินงาน :

- 1) ขยายมาตรการไม่เลือกปฏิบัติรวมถึงการปฏิบัติเยี่ยงคน ชาติและการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับ ความอนุเคราะห์ยิ่งต่อนักลงทุนในอาเซียนด้วยข้อยกเว้นที่จำกัด ลด , หากเป็นไปได้, ยกเลิกข้อยกเว้น นั้นๆ
- 2) ลด และหากเป็นไปได้ ยกเลิกข้อจำกัดในการเข้ามาลงทุนในสาขาสำคัญซึ่งครอบคลุม การค้าสินค้า และ
- 3) ลด และหากเป็นไปได้ ยกเลิกมาตรการจำกัดและอุปสรรคด้านการลงทุน รวมถึงข้อกำหนดผล การดำเนินงาน

A4. การเปิดเสรีด้านทุนที่มากขึ้น

31. ส่งเสริมการพัฒนาและการรวมกลุ่มตลาดทุนของอาเซียน

การดำเนินงาน :

- 1) ปรับประสานมาตรฐานด้านตลาดทุนในอาเซียนในด้านที่เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ในการเสนอ ขายตราสารหนี้ ข้อกำหนดในการเปิดเผยข้อมูล และกฎเกณฑ์การจัดจำหน่ายระหว่างกันให้มากขึ้น
- 2) อำนวยความสะดวกด้านข้อตกลงยอมรับร่วมหรือความตกลงสำหรับการยอมรับคุณสมบัติ และการศึกษาและประสบการณ์ของผู้ประกอบวิชาชีพด้านการตลาด
- 3) ให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้นในด้านภาษาและข้อกำหนดในด้ านกฎหมายสำหรับการออกตรา สาร
- 4) ส่งเสริมโครงสร้างภาษี ณ ที่จ่าย เพื่อส่งเสริมฐานการลงทุนโดยการออกตราสารหนี้ ในอาเซียน และ

5) ส่งเสริมให้ใช้การตลาดเป็นตัวขับเคลื่อนในการจัดตั้งความเชื่อมโยงระหว่างตลาดหลักทรัพย์และตลาดตราสารหนี้ รวมถึงกิจกรรมการเพิ่มทุนข้ามพรมแดน

32. อนุญาตการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เสรีมากขึ้น การเปิดเสรีการเคลื่อนย้ายเงินทุนให้ดำเนินการตามหลักการ ดังนี้

1) ส่งเสริมการเปิดเสรีบัญชีทุนที่เป็นระเบียบสอดคล้องกับวาระแห่งชาติของประเทศสมาชิกและความพร้อมทางเศรษฐกิจ

2) อนุญาตให้มีมาตรการปกป้องที่เพียงพอ เพื่อป้องกันความไม่มั่นคงต่อเศรษฐกิจมหภาค และความเสี่ยงที่เป็นระบบที่อาจเกิดจากการเปิดเสรี รวมถึงสิทธิที่จะใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อสร้างความมั่นคงต่อเศรษฐกิจมหภาค และ

3) สร้างความเชื่อมั่นในการจัดสรรผลประโยชน์จากการเปิดเสรีระหว่างประเทศสมาชิก

การดำเนินงาน :

1) ยกเลิก หรือผ่อนคลायข้อกำหนด หากเป็นไปได้และเหมาะสม เพื่ออำนวยความสะดวกในการชำระเงินและการโอนเงินสำหรับการทำธุรกรรมบัญชีกระแสรายวัน

2) ยกเลิก หรือผ่อนคลायข้อกำหนดในการเคลื่อนย้ายทุน หากเป็นไปได้และเหมาะสม เพื่อสนับสนุนการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและข้อริเริ่มเพื่อสนับสนุนการพัฒนาตลาดทุน

A5. การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมืออย่างเสรี

33. ให้บริหารจัดการการเคลื่อนย้ายหรืออำนวยความสะดวกในการเดินทางสำหรับบุคคลธรรมดาที่เกี่ยวข้องกับการค้าสินค้า บริการ และการลงทุน ให้สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของประเทศผู้รับอาเซียนอยู่ระหว่างดำเนินการเพื่อ

การดำเนินงาน :

1) อำนวยความสะดวกในการตรวจลงตราและใบอนุญาตทำงานสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพและแรงงานฝีมืออาเซียน ที่เกี่ยวข้องกับการค้าข้ามพรมแดน และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน

34. เพื่ออำนวยความสะดวกในการเปิดเสรีการค้าบริการ (ภายในปี 2015) อาเซียนอยู่ระหว่างการดำเนินการประสานและสร้างมาตรฐานเพื่ออำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายบุคลากรในภูมิภาค

การดำเนินงาน :

1) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสมาชิกของเครือข่ายมหาวิทยาลัยของอาเซียน (AUN) เพื่อเพิ่ม การเคลื่อนย้ายทั้งนักเรียนและเจ้าหน้าที่ภายในภูมิภาค และ

2) พัฒนารอบแผนงานมาตรฐานความสามารถและคุณสมบัติของงาน หรืออาชีพและความ ชำนาญของผู้ฝึกอบรมในสาขาบริการสำคัญ (ภายในปี 2009) และสาขาบริการอื่นๆ (จากปี 2010 ถึง ปี 2015) และ

3) เสริมสร้างขีดความสามารถในการวิจัยของประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อสนับสนุน ความ ชำนาญ การเข้าทำงาน และพัฒนาเครือข่ายข้อมูลด้านตลาดแรงงานระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน

A6. สาขาสำคัญในการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ

35. ในขณะที่มีความประสงค์ให้เกิดการรวมกลุ่มในทุกสาขาเศรษฐกิจ อาเซียนได้ตระหนักถึง ความท้าทายที่สำคัญที่จะเกิดขึ้น และในระยะแรก จะมุ่งใช้ทรัพยากรในการพัฒนาการรวมกลุ่มที่ จำกััดในบางสาขาสำคัญ เพื่อเป็นแรงกระตุ้นการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภาพรวมของอาเซียน

36. 12 สาขาสำคัญได้ถูกระบุเพื่อเร่งรัดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ ประเทศสมาชิกหลายประเทศ ได้รับหน้าที่การเป็นผู้ประสานงานในแต่ละสาขา สาขาสำคัญแต่ละสาขามีแผนงานซึ่งรวมมาตรการ เฉพาะสาขาและมาตรการในภาพรวมที่คาบเกี่ยวการดำเนินงานทุกสาขา เช่น มาตรการอำนวยความสะดวกทางการค้า

37. การเพิ่มประสิทธิภาพของสาขาสำคัญเหล่านี้จะช่วยให้อาเซียนสามารถแข่งขันเพื่อเงินทุนและ รักษากิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีมูลค่าเพิ่ม รวมทั้งการจ้างงานในภูมิภาค การใช้แนวทางเป็นรายสาขา (Sectoral Approach) ช่วยให้อาเซียนสามารถใช้ทรัพยากรที่จำกัดในการรวมกลุ่มที่มีความรวดเร็ว และลึกซึ้งในสาขาสำคัญเหล่านี้ ในขณะที่เดียวกันทำให้สมาชิกอาเซียนมีโอกาสที่จะสังเกตและ จัดการกับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจาก การรวมกลุ่ม รวมทั้งสามารถร่วมกันพัฒนาพันธกรณีของการ รวมกลุ่มทางเศรษฐกิจให้เข้มแข็งขึ้น ก่อนการรวมกลุ่มในกรอบกว้าง

การดำเนินงาน :

1) ดำเนินการทบทวนการดำเนินงานทุกๆ 2 ปี เพื่อตรวจสอบสถานการณ์ดำเนินการ ความคืบหน้าและประสิทธิภาพของแผนงานการรวมกลุ่มสาขาสำคัญ เพื่อให้มั่นใจว่าการดำเนินงาน เป็นไปตามกำหนดเวลา และ

2) ระบุโครงการเฉพาะสาขา หรือความริเริ่ม ผ่านการหารืออย่างสม่ำเสมอกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะภาคเอกชน

A7. อาหาร เกษตร และป่าไม้

38. เพิ่มการค้าภายในและภายนอกอาเซียน และพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของสินค้าอาหาร เกษตรและป่าไม้ ในระยะยาว

การดำเนินงาน :

- 1) ตรวจสอบการดำเนินการตามพันธกรณี CEPT-AFTA ในผลิตภัณฑ์เกษตรและป่าไม้
- 2) พัฒนาและใช้ระบบบริหารจัดการคุณภาพผลิตภัณฑ์ประมงที่จะช่วยสร้างความมั่นใจเกี่ยวกับความปลอดภัยของอาหารและสนับสนุนความสามารถในการแข่งขันของผลิตภัณฑ์ประมงอาเซียนในตลาดโลก โดยการดำเนินการตาม Hazard Analysis Critical Control Point (HACCP) และปรับปรุงห้องปฏิบัติการทดสอบ และปรับใช้ระบบบริหารจัดการด้านคุณภาพและความปลอดภัยเพื่อให้สามารถประยุกต์ใช้ได้กับธุรกิจขนาดเล็ในอาเซียน ภายในปี 2009
- 3) จัดตั้งระบบโดยใช้ Good Agriculture /Aquaculture Practice (GAP), Good Animal Husbandry Practices (GAHP), Good Hygiene Practice (GHP), Good Manufacturing Practice (GMP), และ Hazard Analysis Critical Control Point (HACCP) เป็นพื้นฐาน สำหรับผลิตภัณฑ์เกษตรและอาหารที่มีความสำคัญทางการค้า มีศักยภาพทางการค้า โดยให้สอดคล้องกับแนวทางหรือมาตรฐานสากล ภายในปี 2012
- 4) ปรับปรุงระบบการกักกันและวิธีการตรวจสอบหรือสุ่มตัวอย่าง ภายในปี 2010 และมาตรการด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชสำหรับผลิตภัณฑ์เกษตร อาหาร และป่าไม้ ที่มีความสำคัญทางการค้า มีศักยภาพทางการค้า
- 5) ปรับปรุงประสานระดับปริมาณสารพิษตกค้างสูงสุดในอาหารที่ยอมรับให้มีได้ของยาฆ่าแมลง ในผลิตภัณฑ์ที่มีการค้าอย่างแพร่หลาย ให้สอดคล้องกับแนวทางหรือมาตรฐานสากล ที่สามารถทำได้ภายในปี 2010
- 6) ปรับปรุงประสานกรอบกฎเกณฑ์สำหรับผลิตภัณฑ์เกษตรที่ได้จากเทคโนโลยีชีวภาพสมัยใหม่ ให้สอดคล้องกับแนวทางหรือมาตรฐานสากล ที่สามารถทำได้ ภายในปี 2015
- 7) ปรับปรุงประสานมาตรฐานด้านความปลอดภัยและคุณภาพสำหรับผลิตภัณฑ์พืชสวนและผลิตภัณฑ์เกษตรที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจในอาเซียน ให้สอดคล้องกับแนวทางหรือมาตรฐานสากล ที่สามารถทำได้ ภายในปี 2015

8) ปรับประสานการควบคุมสุขภาพสัตว์ (ทั้งสัตว์บกและสัตว์น้ำ) เพื่อความปลอดภัยของอาหาร โดยใช้กรอบมาตรฐานร่วมในการบริหารจัดการ เกี่ยวกับความปลอดภัยทางชีวภาพ ให้สอดคล้องกับแนวทางหรือมาตรฐานสากล ที่สามารถทำได้ ภายในปี 2015

9) ปรับประสานแนวทางสำหรับการใช้สารเคมีในสัตว์น้ำและมาตรการเพื่อจัดการใช้สารเคมีอันตรายให้สอดคล้องกับแนวทางหรือมาตรฐานสากล ที่สามารถทำได้ ภายในปี 2009 และ

10) พัฒนารอบอ้างอิงระดับภูมิภาคสำหรับ phased-approach การออกใบรับรองด้านป่าไม้ ภายในปี 2015

39. ส่งเสริมความร่วมมือ แนวทางร่วมและการถ่ายโอนเทคโนโลยี ระหว่างอาเซียนกับองค์กรระดับนานาชาติ ระดับภูมิภาค และภาคเอกชน

การดำเนินงาน :

1) พัฒนากลยุทธ์ /ทำที่ร่วมในประเด็นที่อยู่ในความสนใจของอาเซียนกับองค์กรระหว่างประเทศ เช่น องค์กรการค้าโลก องค์กร อาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ องค์กร โรคระบาด สัตว์ระหว่างประเทศ อนุสัญญาอารักขาพืชระหว่างประเทศ CODEX CITES และประเทศคู่เจรจา

2) ส่งเสริมความร่วมมือด้านการวิจัยและการถ่ายโอนเทคโนโลยีสำหรับผลิตภัณฑ์เกษตร อาหาร และป่าไม้

3) จัดตั้งพันธมิตรและแนวทางร่วมกับภาคเอกชนในการส่งเสริมความปลอดภัยทางอาหาร โอกาสการลงทุนและร่วมลงทุน สนับสนุนการค้าผลิตภัณฑ์เกษตรและการเข้าสู่ตลาด

4) เสริมสร้างความพยายามในการต่อต้านการค้าไม้ที่ผิด กฎหมาย และการค้าที่เกี่ยวข้องเนื่อง การเกิดไฟป่า และผลตกค้างของไฟป่า

5) ส่งเสริมความพยายามในการต่อต้านการประมงผิดกฎหมาย

40. ส่งเสริมสหกรณ์การเกษตรของอาเซียนเพื่อเป็นวิธีการในการเพิ่มอำนาจและเสริมสร้างการเข้าสู่ตลาดของผลิตภัณฑ์เกษตร เพื่อสร้างเครือข่ายกลไกในการเชื่อมโยงสหกรณ์การเกษตร และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสหกรณ์การเกษตรในการส่งเสริมประโยชน์ให้กับชาวนาในภูมิภาค

การดำเนินงาน :

1) เสริมสร้างพันธมิตรด้านยุทธศาสตร์ระหว่างสหกรณ์การเกษตรในอาเซียนผ่านความร่วมมือในระดับทวิภาคี ระดับภูมิภาค และระดับพหุภาคี

2) จัดตั้งการเชื่อมโยงระหว่างภาคธุรกิจกับสหกรณ์การเกษตรที่มีศักยภาพในอาเซียน

3) ส่งเสริมการลงทุนทางตรงและการเป็นหุ้นส่วนยุทธศาสตร์กับสหกรณ์การเกษตรอาเซียน ผู้ผลิต ผู้บริโภค และผู้ค้า

B. การไปสู่ภูมิภาคที่มีความสามารถในการแข่งขันสูง

B1. นโยบายการแข่งขัน

41. วัตถุประสงค์หลักของนโยบายการแข่งขันคือการส่งเสริมให้เกิดวัฒนธรรมที่มีการแข่งขันอย่าง ยุติธรรมแม้ประเทศสมาชิกอาเซียนบางประเทศจะมีหน่วยงานและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบาย การแข่งขันทางการค้าแต่ปัจจุบันยังไม่มีหน่วยงานอย่างเป็นทางการของอาเซียนทำหน้าที่ ประสานงานด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการแข่งขันในภูมิภาคเพื่อเป็นเครือข่ายสำหรับ หน่วยงานกำกับดูแลนโยบายด้านการแข่งขันหรือองค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในการแลกเปลี่ยนนโยบาย ประสบการณ์ ตลอดจนกฎระเบียบด้านนโยบายการแข่งขัน

การดำเนินงาน :

- 1) ผลักดันให้ประเทศสมาชิกอาเซียนทุกประเทศมีนโยบายด้านการแข่งขันทางการค้าภายในปี 2015
- 2) จัดตั้งเครือข่ายหน่วยงานกำกับดูแลที่เกี่ยวข้องด้านนโยบายการแข่งขันเพื่อเป็นเวทีสำหรับหารือและประสานงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการแข่งขัน
- 3) สนับสนุนแผนงาน /กิจกรรมต่างๆ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถสำหรับประเทศสมาชิกอาเซียน ในการพัฒนานโยบายการแข่งขันของแต่ละประเทศ
- 4) พัฒนาให้มีแนวนโยบายการแข่งขันของภูมิภาคให้แล้วเสร็จภายในปี 2010 บนพื้นฐานของ ประสบการณ์ของแต่ละประเทศสมาชิกและมาตรฐานการปฏิบัติที่เป็นสากลโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะ ให้เกิดสภาพแวดล้อมของการแข่งขันที่เป็นธรรม

ปัจจุบัน มีประเทศสมาชิกอาเซียนเพียง 4 ประเทศเท่านั้น คือ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ ไทย และ เวียดนาม ที่มีกฎหมายด้านนโยบายการแข่งขันทางการค้า และมีหน่วยงานที่กำกับดูแลนโยบาย ดังกล่าว มาเลเซียยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการแข่งขันในระดับประเทศ แต่มีการบังคับใช้กฎระเบียบ ต่างๆ เพื่อให้เกิดการแข่งขันทางการค้าในแต่ละสาขาอาเซียน

B2. การคุ้มครองผู้บริโภค

42. ในการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาคโดยยึดประชาชนเป็นศูนย์กลางนั้น อาเซียนตระหนักดีว่ามาตรการทั้งหลายที่จะนำไปสู่การรวมกลุ่มทุกมาตรการจะต้องไม่ละเลยความสำคัญของผู้บริโภค ขณะนี้ มาตรการการคุ้มครองผู้บริโภคกำลังอยู่ระหว่างการพัฒนาควบคู่ไปกับมาตรการทางเศรษฐกิจ เพื่อระบุถึงประเด็นปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคที่เกิดขึ้น

การดำเนินงาน :

- 1) เสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการคุ้มครองผู้บริโภคในอาเซียน โดยการจัดตั้งคณะกรรมการประสานงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคในอาเซียน (ASEAN Coordinating Committee on Consumer Protection - ACCCP)
- 2) จัดตั้งเครือข่ายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่ออำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้อมูล และ
- 3) จัดหลักสูตรฝึกอบรมในภูมิภาคสำหรับเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานกำกับดูแลและผู้นำภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการรวมกลุ่มด้านการตลาดของ

B3. สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา

43. โดยหลักการแล้ว นโยบายทรัพย์สินทางปัญญานับเป็นแรงผลักดันที่ทรงอำนาจในด้าน

- (a) การสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม ปัญญา และศิลปะ รวมถึงการพัฒนาสิ่งเหล่านี้ในเชิงพาณิชย์
- (b) การรับและปรับใช้เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าอย่างมีประสิทธิภาพ และ
- (c) การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

เพื่อบรรลุผลการปฏิบัติงานตามความคาดหวังที่ปรับให้สูงขึ้นอยู่ตลอดเวลา

44. นโยบายสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญายังมีส่วนช่วยส่งเสริมให้เกิดความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์และการประดิษฐ์คิดค้น และเอื้ออำนวยให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาทั้งที่มีอยู่เดิมและรายใหม่สามารถเข้าถึงและได้รับประโยชน์จากสิ่งเหล่านี้อย่างเท่าเทียมกัน นอกจากนี้ นโยบายสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญายังมีอิทธิพลต่อปริมาณและคุณภาพของการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ และการถ่ายทอดเทคโนโลยีล้ำสมัยที่ได้รับความคุ้มครอง ด้านลิขสิทธิ์ ดังนั้น ความคิดริเริ่มทรัพย์สินทางปัญญาจึงมีผลอย่างมากต่อการเพิ่มมูลค่าการผลิตภายในประเทศและขีดความสามารถทางการแข่งขันระหว่างประเทศ

45. ความร่วมมือในภูมิภาคด้านสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาได้มีการดำเนินการตามแนวทางของแผนปฏิบัติการด้านสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาอาเซียน 2004-2010 (ASEAN IPR Action Plan 2004-2010) และแผนงานความร่วมมืออาเซียนด้านลิขสิทธิ์ (ASEAN Cooperation on Copyrights) ซึ่งมุ่งพัฒนาวัฒนธรรมการเรียนรู้และนวัตกรรมใหม่ๆ ภายใต้บรรยากาศแห่งความร่วมมือกันระหว่างผู้เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญาไม่ว่าจะเป็นนักธุรกิจ นักลงทุน นักประดิษฐ์ และผู้คิดค้นในอาเซียน นอกจากนี้ แผนงานเหล่านี้ได้มุ่งเน้นให้ประชาชนทั่วไปตระหนักถึงความสำคัญ ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือและการสร้างเครือข่าย ผลักดันให้มีความชัดเจนของกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง การเพิ่มขีดความสามารถ และบทบาทของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญา ในการสร้างความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนา

การดำเนินงาน :

- 1) ดำเนินการตามแผนปฏิบัติการด้านสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาอาเซียน 2004-2010 และแผนงานความร่วมมืออาเซียนด้านลิขสิทธิ์อย่างเต็มที่
- 2) จัดตั้งระบบจัดเก็บข้อมูลของอาเซียนเพื่อให้เกิดความสะดวกแก่ผู้ใช้ และส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานด้านทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศสมาชิกอาเซียน
- 3) การปฏิบัติตามพิธีสารมาดริด (Madrid Protocol) หากเป็นไปได้
- 4) ท้าหรือและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างประเทศที่มี หน่วยงานกำกับดูแลด้านการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา และ
- 5) ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในภูมิภาคด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น ทรัพยากรพันธุกรรม และการแสดงออกซึ่งวัฒนธรรมดั้งเดิม

B4. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

46. ความร่วมมือด้านการขนส่ง การขนส่งในระบบเครือข่าย ที่มีประสิทธิภาพ มั่นคง และบูรณาการในอาเซียนเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยพัฒนาใช้ศักยภาพของเขตการค้าเสรีอาเซียนได้อย่างเต็มที่ ส่งเสริมให้ภูมิภาคมีความน่าสนใจยิ่งขึ้นในด้านการเป็นฐานการผลิตเดียว การเป็นจุดหมายด้านการท่องเที่ยวและการลงทุน อีกทั้งลดช่องว่างของการพัฒนา ยิ่งไปกว่านั้น การขนส่งของอาเซียนยังเป็นสิ่งจำเป็นที่จะเชื่อมโยงอาเซียนกับประเทศเพื่อนบ้านทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือและเอเชียใต้

47. ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคได้ร่วมมือกันเพื่อส่งเสริมการอำนวยความสะดวกด้านการขนส่งและบริการโลจิสติกส์ สนับสนุนการเชื่อมโยง โครงสร้างพื้นฐานของการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ อำนวยความสะดวกด้านการขนส่งและการรวมกลุ่มด้านการท่องเที่ยวและส่งเสริมการเปิดเสรีสาขา การขนส่งทางอากาศและทางน้ำ และจะเร่งวางกรอบการดำเนินงานด้านการเปิดเสรีบริการขนส่ง ทางอากาศในอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบโดยเร็ว

48. การขนส่งและการอำนวยความสะดวกด้านการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ แผนปฏิบัติการด้าน การขนส่งของอาเซียน (ATAP) 2005-2010 ครอบคลุมการขนส่งทางน้ำ ทางบก และทางอากาศ และ การอำนวยความสะดวกด้านการขนส่ง โดยแผนปฏิบัติการดังกล่าวประกอบด้วยมาตรการการ ดำเนินงาน 48 มาตรการ

การดำเนินงาน :

- 1) ดำเนินการตามกรอบความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกสินค้าผ่านแดนของอาเซียน ภายในปี 2009
- 2) ดำเนินการตามกรอบความตกลงว่าด้วยการขนส่งหลายรูปแบบของอาเซียนภายในปี 2010 และ
- 3) เร่งรัดให้การร่างกรอบความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามแดนของอาเซียนเสร็จสิ้นภายในปี 2008 และเริ่มดำเนินการตามกรอบความตกลงฯ ได้ภายในปี 2010

49. การขนส่งทางบก ให้ความสำคัญกับการดำเนินโครงการเชื่อมโยงเส้นทางรถไฟระหว่าง สิงคโปร์-คุนหมิง (SKRL) และโครงการเครือข่ายทางหลวงอาเซียน (AHN) ให้เสร็จสมบูรณ์

การดำเนินงาน :

- 1) พัฒนาจุดเชื่อมโยงที่ ยังขาดอยู่ภายใต้โครงการเชื่อมโยงเส้นทางรถไฟระหว่างสิงคโปร์- คุนหมิงให้เสร็จสมบูรณ์
- 2) พัฒนาโครงการเครือข่ายทางหลวงอาเซียนให้เสร็จสมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสร้าง ถนน/การปรับปรุงถนนส่วนที่เป็น below Class III road ของเส้นทาง Transit Transport Routes (TTRs) ในโครงการเครือข่ายทางหลวงอาเซียน และ
- 3) เสริมสร้างความปลอดภัยทางถนนในอาเซียน

50. การขนส่งทางน้ำและทางอากาศ นำหลักการและกรอบการทำงานเพื่อให้มีตลาดการขนส่งสินค้าทางเรือเพียงตลาดเดียวมาใช้ และพัฒนาการเป็นตลาดเดียวในด้านการบินของอาเซียน อย่างเป็นทางการ

การดำเนินงาน :

- 1) ปฏิบัติตามสนธิสัญญาที่เกี่ยวข้องขององค์กรขนส่งทางน้ำระหว่างประเทศ (IMO)
- 2) ปฏิบัติตามแผนงานเพื่อไปสู่การขนส่งทางน้ำของอาเซียนที่บูรณาการและมีความสามารถในการแข่งขัน
- 3) ดำเนินนโยบายการเปิดน่านฟ้าของอาเซียน (แผนงานการรวมกลุ่มสาขาการบิน) และ
- 4) พัฒนาตลาดการบินเดี่ยวของอาเซียน (ASEAN Single Aviation Market)

51. โครงสร้างพื้นฐานด้านข้อมูล (Information Infrastructure) โครงสร้างพื้นฐานด้านข้อมูลที่มีการป้องกันความปลอดภัยและเชื่อมต่อกันมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาและการแข่งขันทางเศรษฐกิจของภูมิภาคมีการดำเนินการหลายๆ ด้านเพื่อสนับสนุนการเชื่อมโยงระหว่างกัน (interconnectivity) และการทำงานร่วมกันทางเทคนิค (technical interoperability) ระหว่างระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ การยกระดับเครือข่ายแห่งชาติที่มีอยู่และพัฒนาเครือข่ายดังกล่าวให้เป็นโครงสร้างพื้นฐานด้านข้อมูลของภูมิภาค ให้มีความสำคัญเท่าๆ กันกับการเพิ่มความน่าเชื่อถือและความมั่นใจในการใช้อินเทอร์เน็ต และความปลอดภัยในการทำธุรกรรม การจ่ายเงิน และการรับชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์

52. พัฒนาการเชื่อมโยงความเร็วสูง (high-speed connection) ระหว่างโครงสร้างพื้นฐานด้านข้อมูล (National Information Infrastructures: NII) ของทุกประเทศสมาชิกอาเซียน

การดำเนินงาน :

- 1) อำนวยความสะดวกให้เกิดการเชื่อมโยงความเร็วสูง (high-speed connection) ระหว่างโครงสร้างพื้นฐานด้านข้อมูลแห่งชาติ (National Information Infrastructures: NII) ของทุกประเทศสมาชิกอาเซียน ภายในปี 2010 และดำเนินมาตรการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่ระบุไว้ในแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์ (Vientiane Action Plan)
- 2) เสริมสร้างขีดความสามารถ และจัดทำโปรแกรมการฝึกอบรมสำหรับองค์กรสร้างความปลอดภัยระบบสารสนเทศแห่งชาติ (Computer Emergency Response Teams : CERTs) ของแต่ละประเทศ และเพิ่มศักยภาพให้กับเครือข่ายธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (cyber-security network) ของ

อาเซียน โดยการขยายเครือข่ายขององค์กรการเตือนภัยสารสนเทศของอาเซียน (ASEAN CERT Incident Drills) ให้ครอบคลุมประเทศคู่เจรจาของอาเซียนภายในปี 2007

3) ส่งเสริมให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง (ประชาชน ชุมชน ธุรกิจ และหน่วยงานภาครัฐ) มีส่วนร่วมในการพัฒนาและนำเทคโนโลยีสารสนเทศและบริการด้านโครงสร้างพื้นฐานด้านข้อมูลในภูมิภาคมาใช้ในงานที่เกี่ยวข้อง

4) สนับสนุนให้สาขาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผล (ในเบื้องต้นประกอบด้วยสาขาสำคัญ เช่น สุนัขการ โลจิสติกส์ ขนส่ง ธุรกิจเกี่ยวกับข้อมูลในรูปแบบต่างๆ)

5) เพิ่มจำนวนประเทศสมาชิกในความตกลงยอมรับร่วม (ASEAN MRA) สำหรับอุปกรณ์ด้านโทรคมนาคม

6) พัฒนานโยบายและกรอบการกำกับ บดู่แลในเชิงลึกเพื่อรองรับโอกาสและความท้าทายทางธุรกิจในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ Next Generation Network ซึ่งรวมถึงการทำงานร่วมกันได้ของสินค้าและบริการ ระบบ ข้อมูล และเครือข่ายที่เชื่อมโยงกัน

53. ความร่วมมือด้านพลังงาน การมีแหล่งพลังงานที่มั่นคงและเพียงพอเป็นปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนให้ระบบเศรษฐกิจรวมทั้งภาคอุตสาหกรรมมีการพัฒนาที่ยั่งยืน ความร่วมมือในภูมิภาคด้านโครงการเชื่อมโยงท่อส่งก๊าซธรรมชาติของอาเซียน และโครงการเครือข่ายระบบสายส่งไฟฟ้าของอาเซียน ส่งผลให้มีการใช้ทรัพยากรพลังงานในภูมิภาคอย่างเหมาะสมและก่อให้เกิดความมั่นคงทางด้านพลังงานมากขึ้น โครงการเหล่านี้ยังเป็น โอกาสให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในด้านการลงทุน การเงิน และ การโอนถ่ายเทคโนโลยี การเชื่อมโยงเครือข่ายระหว่างประเทศทั้งด้านเครือข่ายระบบสายส่งไฟฟ้าและก๊าซธรรมชาติก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่งทั้งด้านความมั่นคง ความยืดหยุ่นและคุณภาพของพลังงาน

54. เร่งการพัฒนาโครงการเครือข่ายระบบสายส่งไฟฟ้าของอาเซียน และโครงการเชื่อมโยงท่อส่งก๊าซธรรมชาติของอาเซียน โครงการเครือข่ายระบบสายส่งไฟฟ้าของอาเซียนมี 14 โครงการ และโครงการเชื่อมโยงท่อส่งก๊าซธรรมชาติของอาเซียน มี 7 โครงการ

การดำเนินงาน :

1) เร่งการดำเนินการโครงการเครือข่ายระบบสายส่งไฟฟ้าของอาเซียน และโครงการเชื่อมโยงท่อส่งก๊าซธรรมชาติของอาเซียน

2) ส่งเสริมการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนเกี่ยวกับโครงการเครือข่ายระบบสายส่งไฟฟ้าของอาเซียน และโครงการเชื่อมโยงท่อส่งก๊าซธรรมชาติของอาเซียนให้มากขึ้น และ

3) ดำเนินการร่าง ASEAN Petroleum Security Agreement ให้แล้วเสร็จเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของแหล่งน้ำมัน และก๊าซในภูมิภาค

55. ในขณะที่ประเทศสมาชิกกำลังผลักดันทุกวิถีทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการจัดตั้งประชาคมอาเซียนในปี 2015 จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างความมั่นใจว่าพัฒนาการดังกล่าวเป็นไปอย่างยั่งยืนภายใต้ต้นนโยบายและมาตรการต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การลดสถานะก๊าซเรือนกระจกด้วยนโยบายและมาตรการที่มีประสิทธิผลซึ่งช่วยบรรเทาปัญหาการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิของโลก อาเซียนตระหนักดีถึงความจำกัดของแหล่งสำรองพลังงานฟอสซิลของโลกและความไร้เสถียรภาพของราคาน้ำมันเชื้อเพลิงในตลาดโลก จึงเน้นความสำคัญในการสร้างแหล่งพลังงานทดแทนที่สามารถนำกลับมาใช้ได้ใหม่ อาทิ ไบโอดีเซล และส่งเสริมให้มีการค้า การอำนวยความสะดวก และความร่วมมือในสาขาพลังงานที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่รวมถึงอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับแหล่งพลังงานดังกล่าว

56. ความร่วมมือด้านการทำเหมืองแร่ เพิ่มศักยภาพด้านการค้าและการลงทุนและเสริมความแข็งแกร่งด้านความร่วมมือและการสร้างขีดความสามารถในสาขาภูมิศาสตร์และการเหมืองแร่เพื่อให้มีการพัฒนาสาขาเหมืองแร่ที่ยั่งยืนในภูมิภาค

การดำเนินงาน :

- 1) สนับสนุนการค้าและการลงทุนในสาขาเหมืองแร่ให้มากขึ้น
- 2) เสริมสร้างขีดความสามารถขององค์กรและบุคลากรในสาขาภูมิศาสตร์และการเหมืองแร่ในอาเซียน
- 3) ส่งเสริมการพัฒนาสาขาเหมืองแร่ให้มีพัฒนาการที่ยั่งยืนทั้งในแง่สิ่งแวดล้อมและสังคม
- 4) สนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสาขาเหมืองแร่

57. การสนับสนุนด้านการเงินแก่โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ เงินทุนมีบทบาทสำคัญต่อการสนับสนุนการเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยที่อาเซียนได้เร่งการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ จำเป็นต้องส่งเสริมการลงทุนมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภูมิภาค ดังนั้นการพัฒนาวิธีการระดมเงินทุนแบบใหม่ๆ เพื่อดึงดูดให้ภาคเอกชนสนใจลงทุนจึงเป็นสิ่งสำคัญ

การดำเนินงาน :

1) ส่งเสริมให้ภาคเอกชนและองค์กรระหว่างประเทศเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้นในการสนับสนุนด้านการเงินแก่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภูมิภาค อาทิ โครงการเชื่อมโยงท่อส่งก๊าซธรรมชาติของอาเซียน โครงการเครือข่ายระบบสายส่งไฟฟ้าของอาเซียน โครงการเชื่อมโยงเส้นทางรถไฟ สิงคโปร์-คุนหมิง และโครงการทางหลวงอาเซียน และ

2) ยกเลิก/ลดอุปสรรคต่อการลงทุนและ /หรือการสนับสนุนเงินทุนเพื่อพัฒนาโครงการด้านโครงสร้างพื้นฐานของภูมิภาค

B5. ภาษีอากร

58. การดำเนินงาน :

1) ดำเนินการให้มีการสร้างเครือข่ายของความตกลงว่าด้วยการหลีกเลี่ยงการจัดเก็บภาษีซ้อนระหว่างประเทศสมาชิกภายในปี 2010 เท่าที่จะสามารถดำเนินการได้

B6. พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

59. เพื่อวางนโยบายและโครงสร้างทางกฎหมายสำหรับพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์และช่วยให้เกิดการค้าสินค้าทางอิเล็กทรอนิกส์ (การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์) ภายในอาเซียน โดยการปฏิบัติตามกรอบความตกลง e-ASEAN และบนพื้นฐานของกรอบความตกลงร่วมอื่นๆ

การดำเนินงาน :

1) ดำเนินนโยบายการแข่งขันด้านโทรคมนาคมโดยใช้แนวทางการปฏิบัติที่ดี และสนับสนุนการออกกฎหมายภายในประเทศด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

2) ปรับประสานโครงสร้างพื้นฐานทางกฎหมายสำหรับการทำสัญญาทางอิเล็กทรอนิกส์และการยุติข้อขัดแย้งให้เป็นแนวเดียวกัน

3) จัดทำและปฏิบัติตามแนวทางการปฏิบัติที่ดีสำหรับการทำสัญญาทางอิเล็กทรอนิกส์ หลักการสำหรับการยุติข้อขัดแย้ง และกรอบการยอมรับร่วมสำหรับลายเซ็นอิเล็กทรอนิกส์ในอาเซียน และ

4) ดำเนินการให้การยอมรับร่วมลายเซ็นอิเล็กทรอนิกส์ในอาเซียนเป็นไปด้วยความสะดวก

5) ศึกษาและสนับสนุนการนำมาตรฐานและแนวทางการปฏิบัติด้านกฎหมายและ /หรือ มาตรฐานที่กำหนดขึ้นจากพื้นฐานของกรอบกฎระเบียบร่วมกันมาใช้ และ

6) จัดตั้งเครือข่ายระหว่างภาครัฐกิจในอาเซียนกับประเทศคู่ค้า เพื่อเป็นเวทีการส่งเสริมการค้า และการลงทุน

C. การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเท่าเทียมกัน

C1. การพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

60. พิมพ์เขียวนโยบายของอาเซียนด้านการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (APBSD) 2004-2014 ได้กำหนดกรอบแนวทางสำหรับการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งประกอบด้วยแผนยุทธศาสตร์การดำเนินงาน มาตรการนโยบายต่างๆ และผลลัพธ์ ทั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

(a) เร่งการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างเหมาะสมตามความแตกต่างของประเทศสมาชิกอาเซียน

(b) พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันและการปรับตัวของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอาเซียน โดยอำนวยความสะดวก ในการเข้าถึงข้อมูล ตลาด การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และทักษะของแรงงานเงินทุนรวมทั้งเทคโนโลยี

(c) เสริมสร้างความยืดหยุ่นให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของอาเซียนเพื่อรับมือกับผลกระทบที่เกิดจากเศรษฐกิจมหภาคและความไม่มั่นคงทางการเงิน ตลอดจนความท้าทายที่จะเกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมทางการค้าที่เสรีมากขึ้น และ

(d) เพิ่มการมีส่วนร่วมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อภาพรวมการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาภูมิภาคอาเซียน

การดำเนินงาน :

1) ดำเนินการตามพิมพ์เขียวนโยบายของอาเซียนด้านการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (APBSD) 2004-2014

2) ส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและการมีส่วนร่วมในการสร้างเครือข่ายผลผลิตและการกระจายสินค้าของภูมิภาค

3) ส่งเสริมแนวทางการปฏิบัติที่ดีในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

C2. ความริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียน

61. เนื่องจากประเทศอาเซียนมีระดับการพัฒนาที่แตกต่างกัน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเน้นการรวมกลุ่มของอาเซียนทั้งในแนวลึกและแนวกว้าง โดยให้มีความร่วมมือด้านเทคนิคและการพัฒนา โดยคำนึงถึงระดับการพัฒนาที่แตกต่างกันและเร่งการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกที่มีระดับการพัฒนาดำกว่าให้รวดเร็วยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้ประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งหมดได้รับผลประโยชน์อย่างทั่วถึง และในภาพรวมทำให้อาเซียนพัฒนาไปในทิศทางเดียวกัน

62. ความริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียน (Initiative for ASEAN Integration: IAI) เริ่มขึ้นในเดือนพฤศจิกายน 2000 โดยกำหนดแนวทางและเน้นความพยายามร่วมกันในการลดระดับช่องว่างของการพัฒนาทั้งภายในอาเซียนและระหว่างอาเซียนกับประเทศอื่นๆ ด้วย ปัจจุบัน ความริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียนครอบคลุมด้าน โครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาทรัพยากร มนุษย์ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร การเสริมสร้างขีดความสามารถในการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาค พลังงาน บรรยากาศการลงทุน การท่องเที่ยว การลดระดับความยากจนและการปรับปรุงคุณภาพชีวิต

63. ในการปรับตัวเพื่อรองรับความท้าทายจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียน ประเทศสมาชิกใหม่ (CLMV) ของอาเซียนจะต้องพัฒนานโยบายที่จะเพิ่มการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เพิ่มความสามารถในการแข่งขันเพิ่มการลงทุนทั้งภายในประเทศและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ขยายธุรกิจภาคเอกชนในขณะเดียวกันก็ต้องบรรลุเป้าหมายเชิงสาธารณะ

การดำเนินงาน :

1) ส่งเสริมให้ความริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียนเป็นเวที (platform) ในการกำหนดและดำเนินการตามโครงการความช่วยเหลือด้านเทคนิคและการเสริมสร้างขีดความสามารถ สำหรับทั้งภาครัฐและภาคเอกชนในอาเซียน โดยเฉพาะประเทศสมาชิกใหม่และตามความตกลงในกรอบอนุภูมิภาคอื่นๆ เช่น IMT-GT และ BIMP-EAGA เพื่อยกระดับให้เท่าเทียมกันในการพัฒนาโครงข่ายด้านการผลิตและการจัดจำหน่ายในภูมิภาค

2) ประเทศสมาชิกเดิม 6 ประเทศต้องให้การสนับสนุนโครงการความริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียนอย่างต่อเนื่อง

3) รวบรวมการสนับสนุนจากคู่เจรจาและองค์กรระหว่างประเทศ เช่น ธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเซียและธนาคารโลก เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

- 4) สร้าง/พัฒนาขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่รัฐในการพัฒนา /ดำเนินนโยบายสังคมและเศรษฐกิจเพื่อช่วยบรรเทาผลกระทบจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ
- 5) จัดทำการศึกษาด้านสังคมและเศรษฐกิจ เป็นครั้งคราว เพื่อตรวจสอบและประเมินผลของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ

D. การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก

64. อาเซียนดำเนินงานในลักษณะที่มีปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอกมากขึ้น ด้วยการพึ่งพาตลาดและอุตสาหกรรมในระดับโลก เพื่อส่งเสริมกิจกรรมของอาเซียนให้สามารถแข่งขันได้ ในระดับสากล และสร้างอาเซียนให้มีพลวัตและเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทานของโลกที่แข็งแกร่งมากขึ้น และสร้างความมั่นใจว่าตลาดภายในยังคงน่าดึงดูดสำหรับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ จึงจำเป็นที่อาเซียนจะต้องคำนึงถึงบริบทอื่นประกอบนอกเหนือจากการดำเนินงานภายใต้ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน กฎเกณฑ์และกฎระเบียบภายนอกจะต้องถูกนำมาพิจารณาให้มากขึ้นในการพัฒนานโยบายที่เกี่ยวข้องกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

D1. แนวทางการสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันต่อปฏิสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจกับภายนอก

65. อาเซียนจะต้องดำเนินงานเพื่อสร้างความเป็นหนึ่งเดียว วက်ที่จะมีปฏิสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจกับภายนอก ซึ่งรวมถึงการเจรจาจัดทำเขตการค้าเสรี (FTAs) และความตกลงว่าด้วยหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ (CEPs) ซึ่งสามารถดำเนินการได้ โดย

การดำเนินงาน :

- 1) ทบทวนพันธกรณีของ FTA/CEP เทียบกับพันธกรณีของการรวมกลุ่มภายในอาเซียน
- 2) ดำเนินการให้มีระบบที่จะสนับสนุนการประสานงานมากขึ้นในการเจรจาการค้ากับประเทศคู่เจรจาภายนอกอาเซียน และในเวทีการเจรจาการค้าในระดับภูมิภาคและระดับพหุภาคี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อบรรลุกรอบท่าทีการเจรจาร่วมกัน

D2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในเครือข่ายอุปทานของโลก

66. อาเซียนจะต้องส่งเสริมการเข้าไปมีส่วนร่วมในเครือข่ายอุปทานของโลกมากขึ้น โดย

การดำเนินงาน :

- 1) รับหลักปฏิบัติสากลที่ดีและมาตรฐานในการผลิตและจำหน่ายมาใช้ในภูมิภาคอย่างต่อเนื่อง
- 2) พัฒนาความช่วยเหลือทางวิชาการเพื่อยกระดับขีดความสามารถและผลิตภาพด้าน

อุตสาหกรรม และส่งเสริมการเข้ามามีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มระดับภูมิภาคและระดับ โลกให้กับ ประเทศสมาชิกที่มีระดับการพัฒนาต่ำกว่าของอาเซียน

III. การดำเนินการ

67. แผนกลยุทธ์ที่รวมหลักเกณฑ์สำคัญสำหรับการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในเชิงลึกและครอบคลุม เป็นภาคผนวกของแผนงานนี้ ทั้งนี้ ได้มีการหารือกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในทุกภาคส่วนเพื่อรวบรวม ความเห็นและได้จัดการประชุมประสานงานเพื่อทบทวนแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน และตารางเวลาการดำเนินงานร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อสร้างความมั่นใจว่า มาตรการ แผนงานต่างๆ และเป้าหมายที่กำ หนดข้างต้นมีความสอดคล้องต้องกัน ตลอดจน เสริมสร้างความรู้สึกร่วมกันที่เป็นเจ้าภาพของพิมพ์เขียวนี้ร่วมกัน

68. หน่วยงานอาเซียนที่เกี่ยวข้องจะประสานการดำเนินงานตามแผนงานและมาตรการต่างๆ ในขณะที่หน่วยงานรัฐบาลที่เกี่ยวข้องจะรับผิดชอบในการดูแลการดำเนินการและเตรียมพร้อม สำหรับการจัดทำแผนปฏิบัติการในระดับชาติ ทั้งนี้ จะดำเนินการเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมใน ลักษณะหุ้นส่วนกับภาคเอกชน สมาคมอุตสาหกรรมและประชาคมต่างๆ ในระดับภูมิภาคและ ระดับประเทศตามความจำเป็น เพื่อให้มั่นใจว่าผู้เกี่ยวข้องในทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมใน กระบวนการของการรวมกลุ่ม

69. เพื่อความสำเร็จของการปฏิบัติตามแผนงานและมาตรการเหล่านี้ จะต้องได้รับการสนับสนุน ทั้งในด้านสถาบันหรือกลไกที่จำเป็น ทรัพยากร ขีดความสามารถ และเจตนาธรรม์ทางการเมือง ในกระบวนการของการจัดตั้งประชาคมอาเซียน

A. กลไกการดำเนินงาน

70. รัฐมนตรีที่กำกับ ดูแลด้านต่างๆ จะรับผิดชอบต่อการดำเนินงานตามแผนงาน และติดตามการ ดำเนินงานให้เป็นไปตามพันธกรณีเฉพาะในขอบเขตที่เกี่ยวข้อง โดยที่รัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียน

ในฐานะรัฐมนตรีที่รับผิดชอบการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนภายใต้คณะมนตรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะดูแลรับผิดชอบการดำเนินงานตามแผนงานในภาพรวม

71. เพื่อให้การดำเนินงานตามแผนงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องดำเนินงานตามมาตรการต่างๆ ดังนี้

การดำเนินงาน :

1) คณะทำงานระดับสูงว่าด้วยการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนจะเป็นผู้ให้ความเห็นในเชิงกลยุทธ์ต่อรัฐมนตรีเศรษฐกิจ อาเซียนในประเด็นที่ส่งผลต่อการปฏิบัติตามแผนงานในพิมพ์เขียวนี้ให้เป็นไปตามกำหนดเวลา

2) ดำเนินการปรึกษาหารืออย่างสม่ำเสมอร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อแลกเปลี่ยนและรับข้อคิดเห็นต่อการดำเนินงานตามแผนงานในพิมพ์เขียว และ

3) เลขานุการอาเซียนจะเป็นผู้รายงานความคืบหน้าการดำเนินการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนให้รัฐมนตรีในสาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและผู้นำอาเซียนรับทราบ

72. เพื่อให้การดำเนินงานตามแผนงานนี้ได้ผลดียิ่งขึ้น และกระบวนการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับความริเริ่มทางเศรษฐกิจด้านต่างๆ ทั้งที่ระบุในแผนงาน และที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากนั้น เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ควรต้องดำเนินการตามมาตรการต่อไปนี้

1) ปรับปรุงขั้นตอนการออกประกาศที่เกี่ยวข้องกับข้อตกลงทางเศรษฐกิจต่างๆ ของอาเซียนให้โปร่งใสโดยดำเนินการตามพิธีสารว่าด้วยกระบวนการแจ้ง (Protocol on Notification Procedures)

2) การให้สัตยาบันต่อพันธกรณีทางกฎหมายของอาเซียนจะต้องดำเนินการภายใน 6 เดือนนับแต่วันที่มีการลงนาม

3) กระบวนการตัดสินใจขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจจะต้องดำเนินการโดยความเห็นชอบร่วมกันในกรณีที่ไม่สามารถบรรลุความเห็นชอบร่วมกันได้ อาเซียนอาจพิจารณาแนวทางอื่นเพื่อให้กระบวนการตัดสินใจเป็นไปโดยรวดเร็ว

4) นำกลไกระงับข้อพิพาทของอาเซียน (DSM) มาใช้เพื่อส่งเสริมการสร้างสังคมแห่งกฎระเบียบ

5) หลักการ ASEAN-X สามารถนำมาใช้ในการเร่งการดำเนินงานตามแผนงานในด้านเศรษฐกิจ

6) ให้มีความยืดหยุ่นในการดำเนินงานไปสู่ การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจะต้องมีการตกลงกันก่อนล่วงหน้า และไม่ก่อให้เกิดความล่าช้าต่อการดำเนินงานในภาพรวมเพื่อไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

73. ความคืบหน้าของการดำเนินงานตามแผนงานและมาตรการเพื่อไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนโดยประเทศสมาชิกจำเป็นต้องมีการติดตาม ทบทวน และเผยแพร่ให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับทราบ สำนักเลขาธิการอาเซียนจะต้องทบทวนและติดตามการปฏิบัติตามแผนงาน

การดำเนินงาน :

1) จัดทำตัวชี้วัดในเชิงสถิติ ซึ่งรวมถึงอัตราภาษี และระบบฐานข้อมูลด้านการค้า ข้อสังเกตเกี่ยวกับความสอดคล้องของข้อมูลสถิติและคุณภาพของข้อมูล และ AEC scorecards เพื่อติดตามและประเมินความคืบหน้าการดำเนินงานตามองค์ประกอบต่างๆ ของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

74. ในสาขาการเงิน

1) จัดตั้งกลไกการดำเนินงานที่เหมาะสมเพื่อให้มีการรายงานอย่างสม่ำเสมอต่อผู้นำอาเซียน

B. ทรัพยากร

75. ดำเนินการให้มีการวิจัยและการสนับสนุนการเสริมสร้างขีดความสามารถโดยอาศัยทรัพยากรด้านต่างๆ

การดำเนินงาน :

1) กองทุนเพื่อพัฒนาอาเซียน (ASEAN Development Fund) โดยการสมทบทุนจากประเทศสมาชิกจะเป็นเครื่องขับเคลื่อนในการใช้ทรัพยากรจากแหล่งอื่นทั้งภายในอาเซียนและภายนอกอาเซียน

2) ระบุหัวข้อและดำเนินการศึกษาด้านวิชาการหรือโครงการอบรมในประเด็นหรือหัวข้อที่จ้องอาศัยการวิเคราะห์และการสนับสนุนเพื่อเพิ่มขีดความสามารถ เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามแผนงานเพื่อเร่งรัดการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

3) แปลงเป้าหมาย และเป้าประสงค์ของแผนงานเพื่อเร่งรัดการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไปสู่เป้าหมายและเป้าประสงค์ในระดับชาติ และรวมไว้เป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาของแต่ละประเทศ

- 4) สนับสนุนการเข้ามามีส่วนร่วมของธนาคารพัฒนาแห่งเอเชีย ธนาคารโลก ประเทศคู่เจรจา และภาคเอกชนในโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในระดับภูมิภาค
- 5) สร้างความแข็งแกร่งในด้านการวิจัยและการวางแผนของสำนักงานเลขาธิการอาเซียน ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และ
- 6) สร้างความแข็งแกร่งในด้านความสามารถในการวิจัยและการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศสมาชิกแต่ละประเทศ และ
- 7) จัดทำโครงการเสริมสร้างขีดความสามารถที่เหมาะสมเพื่อช่วยประเทศสมาชิกใหม่ในการส่งเสริมการพัฒนาตลาดการเงินและกรอบกลไกการกำกับดูแลตลาดการเงินที่มีประสิทธิภาพ

C. การสื่อสาร

76. ความสำเร็จของการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจำเป็นต้องอาศัยการมีส่วนร่วม ร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายในขั้นตอนของการรวมกลุ่ม นอกจากการให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนงานนี้แล้ว ยังต้องมีแผนงานด้านการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างการรับรู้ของสาธารณชนเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในทุกประเทศสมาชิก และเผยแพร่ความคืบหน้าของการจัดตั้งประชาคมอาเซียนต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด รวมทั้งภาคธุรกิจ และประชาชนในอาเซียนได้รับทราบ

การดำเนินงาน :

- 1) ดำเนินการตามแผนงานการสื่อสารที่ครอบคลุมรอบด้านเพื่ออธิบายให้หน่วยราชการ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่สำคัญและสาธารณชนได้ทราบวัตถุประสงค์ ประโยชน์ และโอกาสที่ท้าทายของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
- 2) พัฒนาเวทีระดับภูมิภาคเพื่อใช้ในการหารือและแลกเปลี่ยนข้อมูลในการดำเนินการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
- 3) ประเทศสมาชิกจะต้องจัดตั้งกลไกระดับชาติเพื่อรายงานผลการดำเนินงานและประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจอย่างสม่ำเสมอ และ
- 4) พัฒนาเว็บไซต์เพื่อสื่อสารเรื่องการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการเข้าถึงประชาคมอย่างทั่วถึงและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในทุกภาคส่วนสามารถให้ข้อเสนอแนะ และข้อคิดเห็นต่อความริเริ่มทางเศรษฐกิจด้านต่างๆ ของอาเซียน

D. การทบทวน

77. แผนงานเพื่อจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะต้องมีการทบทวนเป็นระยะ โดยคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงของพัฒนาการต่างๆ ของภูมิภาคและของโลกเป็นสำคัญ

@@@@@@@@@@@@

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	จำสืบเอก พลสิทธิ์ศักดิ์ แสนจำลาห์
วัน เดือน ปีเกิด	24 ตุลาคม 2524
สถานที่เกิด	จังหวัดขอนแก่น ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์, 2548 มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารรัฐกิจ, 2549 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการ, 2553 มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต สาขาการเป็นผู้ประกอบการ, 2555
ที่อยู่ปัจจุบัน	80/24 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร
สถานที่ทำงาน	ศูนย์ศึกษายุทธศาสตร์ สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ
ตำแหน่งปัจจุบัน	เสมียนกองภูมิภาคศึกษา ศูนย์ศึกษายุทธศาสตร์ สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ